

Dziennik Urzędowy L 201

Unii Europejskiej

Wydanie polskie

Legislacja

Tom 55

27 lipca 2012

Spis treści

I Akty ustawodawcze

ROZPORZĄDZENIA

- ★ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 648/2012 z dnia 4 lipca 2012 r. w sprawie instrumentów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym, kontrahentów centralnych i repozytoriów transakcji ⁽¹⁾ 1
- ★ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 649/2012 z dnia 4 lipca 2012 r. dotyczące wywozu i przywozu niebezpiecznych chemikaliów ⁽¹⁾ 60
- ★ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 650/2012 z dnia 4 lipca 2012 r. w sprawie jurysdykcji, prawa właściwego, uznawania i wykonywania orzeczeń, przyjmowania i wykonywania dokumentów urzędowych dotyczących dziedziczenia oraz w sprawie ustanowienia europejskiego poświadczenia spadkowego 107
- ★ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 651/2012 z dnia 4 lipca 2012 r. w sprawie emisji monet euro 135

Sprostowania

- ★ Sprostowanie do rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1235/2010 z dnia 15 grudnia 2010 r. zmieniającego – w zakresie nadzoru nad bezpieczeństwem farmakoterapii w odniesieniu do produktów leczniczych stosowanych u ludzi – rozporządzenie (WE) nr 726/2004 ustanawiające wspólnotowe procedury wydawania pozwoleń dla produktów leczniczych stosowanych u ludzi i do celów weterynaryjnych i nadzoru nad nimi oraz ustanawiające Europejską Agencję Leków i rozporządzenie (WE) nr 1394/2007 w sprawie produktów leczniczych terapii zaawansowanej (Dz.U. L 348 z 31.12.2010) 138

Cena: 7 EUR

⁽¹⁾ Tekst mający znaczenie dla EOG
PL

Akty, których tytuły wydrukowano zwykłą czcionką, odnoszą się do bieżącego zarządzania sprawami rolnictwa i generalnie zachowują ważność przez określony czas.

Tytuły wszystkich innych aktów poprzedza gwiazdka, a drukuje się je czcionką pogrubioną.

I

(Akty ustawodawcze)

ROZPORZĄDZENIA

ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY (UE) NR 648/2012

z dnia 4 lipca 2012 r.

w sprawie instrumentów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym, kontrahentów centralnych i repozytoriów transakcji

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 114,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Europejskiego Banku Centralnego ⁽¹⁾,uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽²⁾,stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą ⁽³⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) W przygotowanym na wniosek Komisji i opublikowanym dnia 25 lutego 2009 r. raporcie grupy wysokiego szczebla pod przewodnictwem Jacques'a de Larosièrè'a stwierdzono, że należy wzmocnić ramy nadzorcze sektora finansowego Unii, aby zmniejszyć groźbę wystąpienia w przyszłości kryzysów finansowych i ograniczyć ich skutki. Zalecono w nim również daleko idące reformy struktury nadzoru tego sektora, w tym utworzenie europejskiego systemu organów nadzoru finansowego, złożonego z trzech europejskich organów nadzoru odpowiedzialnych, odpowiednio, za sektor bankowości, sektor ubezpieczeń i pracowniczych programów emerytalnych oraz sektor papierów wartościowych i rynków, a także ustanowienie Europejskiej Rady ds. Ryzyka Systemowego.

⁽¹⁾ Dz.U. C 57 z 23.2.2011, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. C 54 z 19.2.2011, s. 44.

⁽³⁾ Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 29 marca 2012 r., (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym) oraz decyzja Rady z dnia 4 lipca 2012 r.

(2) W komunikacie Komisji z dnia 4 marca 2009 r. pt. „Realizacja europejskiego planu naprawy” zaproponowano wzmocnienie unijnych ram prawnych regulujących usługi finansowe. W komunikacie z dnia 3 lipca 2009 r. pt. „Działania na rzecz sprawnych, bezpiecznych oraz należytych działających rynków instrumentów pochodnych” Komisja oceniła rolę instrumentów pochodnych w kontekście kryzysu finansowego, natomiast w komunikacie z dnia 20 października 2009 r. pt. „Działania na rzecz sprawnych, bezpiecznych oraz należytych działających rynków instrumentów pochodnych – przyszłe działania w ramach polityki” nakreśliła działania, jakie zamierza podjąć w celu ograniczenia ryzyka związanego z instrumentami pochodnymi.

(3) W dniu 23 września 2009 r. Komisja przyjęła wnioski w sprawie trzech rozporządzeń ustanawiających europejski system organów nadzoru finansowego, w tym powołanie trzech europejskich organów nadzoru (ESA), które mają się przyczynić do jednolitego stosowania przepisów unijnych oraz do ustanowienia wysokiej jakości wspólnych standardów i praktyk w zakresie regulacji i nadzoru. ESA obejmują: europejski organ nadzoru (Europejski Organ Nadzoru Bankowego) (EBA) ustanowiony na mocy rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010 ⁽⁴⁾, europejski organ nadzoru (Europejski Organ Nadzoru Ubezpieczeń i Pracowniczych Programów Emerytalnych) (EIOPA) ustanowiony na mocy rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 1094/2010 ⁽⁵⁾ oraz europejski organ nadzoru (Europejski Organ Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych) (ESMA) ustanowiony na mocy rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1095/2010 ⁽⁶⁾. ESA odgrywają zasadniczą rolę w utrzymaniu stabilności sektora finansowego. W związku z tym istotne jest stałe dokładanie starań, by rozwijanie ich działalności było priorytetem politycznym oraz by dysponowały one należytymi zasobami.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 331 z 15.12.2010, s. 12.

⁽⁵⁾ Dz.U. L 331 z 15.12.2010, s. 48.

⁽⁶⁾ Dz.U. L 331 z 15.12.2010, s. 84.

- (4) Instrumentom pochodnym będącym przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym (kontrakty pochodne będące przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym) brakuje przejrzystości, gdyż są kontraktami negocjowanymi prywatnie i informacje ich dotyczące są zwykle dostępne wyłącznie stronom kontraktu. Tworzą one złożoną sieć współzależności, co może utrudniać określenie charakteru i poziomu ryzyka związanego z instrumentami pochodnymi. Kryzys finansowy ukazał, że takie właściwości zwiększają niepewność w okresach napięć rynkowych i w związku z tym stanowią ryzyko dla stabilności finansowej. Niniejsze rozporządzenie ustanawia warunki służące ograniczeniu tego ryzyka i zwiększaniu przejrzystości kontraktów pochodnych.
- (5) W dniu 26 września 2009 r. na szczycie w Pittsburghu przywódcy państw grupy G-20 uzgodnili, że do końca 2012 r. wszystkie zestandaryzowane kontrakty pochodne będące przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym powinny być rozliczane za pośrednictwem kontrahenta centralnego (CCP) oraz że kontrakty te należy zgłaszać repozytoriom transakcji. W czerwcu 2010 r. w Toronto przywódcy grupy G-20 potwierdzili swoje zobowiązanie i zobowiązali się również do przyspieszenia wdrażania zdecydowanych środków służących poprawie przejrzystości i nadzoru regulacyjnego nad kontraktami pochodnymi będącymi przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym w sposób spójny i niedyskryminujący w skali międzynarodowej.
- (6) Komisja będzie prowadziła monitoring i podjęcie starania w celu zapewnienia, by partnerzy międzynarodowi Unii realizowali te zadania w podobny sposób. Komisja powinna współpracować z organami państw trzecich w celu wypracowania rozwiązań korzystnych dla wszystkich zainteresowanych stron, tak aby zapewnić spójność niniejszego rozporządzenia z wymogami określonymi przez państwa trzecie, a tym samym zapobiec ewentualnemu dublowaniu w tym względzie. Komisja, we współpracy z ESMA, powinna przygotowywać sprawozdania dla Parlamentu Europejskiego i Rady na temat stosowania zasad ustanowionych w niniejszym rozporządzeniu na szczeblu międzynarodowym i monitorować ich stosowanie. Aby uniknąć ewentualnego dublowania się lub sprzeczności wymogów, Komisja mogłaby podejmować decyzje w sprawie równoważności ram prawnych, nadzorczych i wykonawczych w państwach trzecich, o ile zostaną spełnione określone warunki. Ocena będąca podstawą tych decyzji nie powinna naruszać prawa kontrahenta centralnego mającego siedzibę w państwie trzecim, który został uznany przez ESMA i uzyskał prawo świadczenia usług rozliczeniowych członkom rozliczającym lub za pośrednictwem systemów obrotu mających siedzibę w Unii, ponieważ decyzja w sprawie uznania powinna być niezależna od jej oceny. Podobnie ani decyzje o równoważności, ani ocena nie powinny naruszać prawa repozytorium transakcji posiadającego siedzibę w państwie trzecim i uznanego przez ESMA do świadczenia usług podmiotom mającym siedzibę w Unii.
- (7) W odniesieniu do uznawania CCP z państw trzecich i zgodnie z międzynarodowymi zobowiązaniami Unii w ramach Porozumienia ustanawiającego Światową Organizację Handlu, w tym Układu ogólnego w sprawie handlu usługami, decyzje w sprawie uznawania systemów prawnych państw trzecich za równoważne z systemem prawnym UE powinny być przyjmowane wyłącznie wówczas, gdy system prawny danego państwa trzeciego przewiduje skuteczny, równoważny system uznawania CCP, którym udzielono zezwolenia w ramach obcych systemów prawnych, zgodnie z ogólnymi celami i standardami regulacyjnymi określonymi przez grupę G-20 we wrześniu 2009 r. dotyczącymi poprawy przejrzystości na rynkach instrumentów pochodnych, ograniczania ryzyka systemowego i ochrony rynków przed nadużyciami. System taki należy uznać za równoważny, jeżeli zapewnia on, że zasadniczy wynik mającego zastosowanie systemu regulacyjnego jest podobny do wymogów Unii, a za skuteczny należy go uznać, jeżeli uregulowania te są stosowane w sposób konsekwentny.
- (8) W tym kontekście właściwe i konieczne jest – zważywszy na charakterystykę rynków instrumentów pochodnych i funkcjonowanie CCP – weryfikowanie rzeczywistej równoważności obcych systemów regulacyjnych w zakresie spełniania celów i standardów grupy G-20 w celu poprawy przejrzystości na rynkach instrumentów pochodnych, ograniczania ryzyka systemowego i ochrony rynków przed nadużyciami. Szczególna sytuacja CCP wymaga, aby przepisy odnoszące się do państw trzecich były zorganizowane i funkcjonowały zgodnie z uzgodnieniami specyficznymi dla podmiotów struktury rynkowej. Takie podejście nie stanowi zatem precedensu dla innych aktów prawnych.
- (9) W konkluzjach z dnia 2 grudnia 2009 r. Rada Europejska potwierdziła potrzebę dużo skuteczniejszego ograniczania ryzyka kredytowego kontrahenta oraz znaczenie poprawy przejrzystości, skuteczności i integralności transakcji na instrumentach pochodnych. W rezolucji z dnia 15 czerwca 2010 r. „Rynki instrumentów pochodnych: przyszłe działania polityczne” Parlament Europejski wezwał do obowiązkowego rozliczania i zgłaszania kontraktów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym.
- (10) Działając w ramach niniejszego rozporządzenia, ESMA powinien zabezpieczać stabilność rynków finansowych w sytuacjach nadzwyczajnych, zapewniać spójne stosowanie przepisów unijnych przez krajowe organy nadzoru, a także rozstrzygać spory między nimi. ESMA, który pełni główną rolę w udzielaniu zezwoleń CCP i repozytoriom transakcji oraz w ich monitorowaniu, powierza się również opracowywanie projektów regulacyjnych i wykonawczych standardów technicznych.
- (11) Jednym z głównych zadań, które ma realizować Europejski System Banków Centralnych (ESBC), jest wspieranie niezakłóconego funkcjonowania systemów płatniczych. W tym względzie członkowie ESBC sprawują dozór poprzez zapewnianie sprawnych i solidnych systemów rozliczeń i systemów płatniczych, w tym CCP. Są oni zatem bezpośrednio zaangażowani w udzielanie zezwoleń i monitorowanie CCP, uznawanie CCP z krajów trzecich oraz zatwierdzanie uzgodnień interoperacyjnych. Są oni ponadto bezpośrednio zaangażowani w ustalanie regulacyjnych standardów technicznych, a także wytycznych i zaleceń. Niniejsze rozporządzenie

- nie narusza obowiązków Europejskiego Banku Centralnego (EBC) oraz krajowych banków centralnych (KBC) w zakresie zapewnienia sprawnych i solidnych systemów rozliczeń i systemów płatniczych w Unii oraz w relacjach z innymi państwami. W związku z tym, aby uniknąć tworzenia równoległych zbiorów zasad, ESMA i ESBC powinny ściśle ze sobą współdziałać przy opracowywaniu odnośnych projektów standardów technicznych. Dostęp EBC i KBC do informacji ma ponadto zasadnicze znaczenie dla wypełniania przez nie zadań związanych z dozorem nad systemami rozliczeń i systemami płatniczymi, a także z funkcjami centralnego banku emisyjnego.
- (12) Niezbędne są jednolite przepisy dotyczące kontraktów pochodnych, określonych w sekcji C pkt 4–10 załącznika I do dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2004/39/WE z dnia 21 kwietnia 2004 r. w sprawie rynków instrumentów finansowych⁽¹⁾.
- (13) Zachęty promujące korzystanie z CCP okazały się niewystarczające, by zapewnić faktyczne rozliczanie centralnie zestandaryzowanych kontraktów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym. Niezbędne jest zatem wprowadzenie wymogu rozliczania za pośrednictwem CCP kontraktów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym, które mogą być rozliczane centralnie.
- (14) Poszczególne państwa członkowskie prawdopodobnie przyjmą różne środki krajowe, które mogłyby zakłócić sprawne funkcjonowanie rynku wewnętrznego, a także mieć niekorzystny wpływ na uczestników rynku i stabilność finansową. Jednolite stosowanie obowiązku rozliczania w Unii jest również niezbędne do zapewnienia wysokiego poziomu ochrony inwestorów i równych szans wszystkim uczestnikom rynku.
- (15) Zagwarantowanie, że obowiązek rozliczania ogranicza ryzyko systemowe, wymaga przeprowadzenia procesu identyfikacji klas instrumentów pochodnych, które powinny podlegać temu obowiązkowi. W procesie tym należy uwzględnić fakt, że nie wszystkie rozliczane za pośrednictwem CCP kontrakty pochodne będące przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym można uznać za nadające się do obowiązkowego rozliczania za pośrednictwem CCP.
- (16) Niniejsze rozporządzenie ustanawia kryteria ustalania, czy poszczególne klasy kontraktów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym powinny podlegać obowiązkowi rozliczania. Na podstawie projektu regulacyjnych standardów technicznych opracowanego przez ESMA Komisja powinna zdecydować, czy dana klasa kontraktów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym ma podlegać obowiązkowi rozliczenia i od kiedy obowiązek rozliczania ma zastosowanie, uwzględniając – w stosownych przypadkach – stopniowe wdrażanie i minimalny okres pozostały do zapadalności kontraktów zawartych lub przedłużonych przed dniem, od którego obowiązek rozliczania staje się skuteczny na mocy niniejszego rozporządzenia. Stopniowe wdrażanie obowiązku rozliczenia może być rozumiane w kategoriach rodzajów uczestników rynku, którzy muszą przestrzegać obowiązku rozliczania. Przy ustalaniu, które klasy kontraktów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym mają podlegać obowiązkowi rozliczenia, ESMA powinien wziąć pod uwagę szczególny charakter kontraktów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym, które zostały zawarte z emitentami obligacji zabezpieczonych lub podstaw zabezpieczenia obligacji zabezpieczonych.
- (17) Przy ustalaniu, które klasy kontraktów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym powinny być objęte obowiązkiem rozliczania, ESMA powinien również brać pod uwagę inne stosowne względy, przede wszystkim wzajemne powiązania pomiędzy kontrahentami za pomocą odnośnych klas kontraktów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym, wpływ na poziom ryzyka kredytowego kontrahenta, a także powinien stwarzać równe warunki konkurencji w ramach rynku wewnętrznego, o czym mowa w art. 1 ust. 5 lit. d) rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.
- (18) W przypadku gdy ESMA ustali, że dany produkt pochodny będący przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym jest zestandaryzowany i nadaje się do rozliczania, jednak żaden CCP nie jest skłonny do rozliczenia tego produktu, ESMA powinien zbadać, jakie są tego powody.
- (19) Przy ustalaniu, które klasy kontraktów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym mają podlegać obowiązkowi rozliczania, należy uwzględnić specyfikę danej klasy kontraktów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym. W przypadku transakcji na niektórych klasach kontraktów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym główne ryzyko może być związane z ryzykiem rozrachunku, które reguluje się za pomocą odrębnych rozwiązań infrastrukturalnych i w oparciu o które można wyróżniać niektóre klasy kontraktów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym (takie jak transakcje walutowe) spośród innych klas. System rozliczania za pośrednictwem CCP przewidziany jest do ograniczania ryzyka kredytowego kontrahenta i może nie być optymalnym rozwiązaniem w odniesieniu do ryzyka rozliczenia. Zasady dotyczące takich kontraktów powinny opierać się w szczególności na wstępnej spójności na skalę międzynarodową oraz wzajemnym uznawaniu odnośnej infrastruktury.
- (20) Aby zapewnić jednolite i spójne stosowanie niniejszego rozporządzenia, a także równe szanse uczestnikom rynku, w przypadku gdy dana klasa kontraktów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym zostanie uznana za podlegającą obowiązkowi rozliczania, obowiązek ten powinien mieć również zastosowanie do wszystkich kontraktów na tej klasy instrumenty pochodne będące przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym zawartych w dniu lub po dniu otrzymania przez ESMA powiadomienia o udzieleniu zezwolenia CCP do celów obowiązku rozliczenia, ale przed dniem, od którego obowiązek rozliczania staje się skuteczny, pod warunkiem że okresy pozostałe do zapadalności tych kontraktów przekraczają poziom minimalny ustalony przez Komisję.

(1) Dz.U. L 145 z 30.4.2004, s. 1.

- (21) Podejmując decyzję o tym, czy dana klasa kontraktów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym powinna podlegać wymogom rozliczania, ESMA powinien dążyć do ograniczenia ryzyka systemowego. Oznacza to, że należy przy tym uwzględnić czynniki oceny, takie jak poziom standaryzacji warunków umownych i operacyjnych kontraktów, wolumen i płynność danej klasy kontraktów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym, a także dostępność uczciwych, rzetelnych i powszechnie uznanych informacji o wycenach w danej klasie kontraktów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym.
- (22) Aby kontrakt pochodny będący przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym mógł zostać rozliczony, obie strony muszą podlegać obowiązkowi rozliczenia lub wyrazić zgodę na rozliczenie. Należy ściśle ograniczyć wyłączenia od obowiązku rozliczania, gdyż ograniczyłyby one skuteczność tego obowiązku i korzyści wynikające z rozliczania za pośrednictwem CCP; mogą one także prowadzić do arbitrażu regulacyjnego pomiędzy grupami uczestników rynku.
- (23) Aby zapewnić stabilność finansową w Unii, konieczne może okazać się również nałożenie obowiązku rozliczania i obowiązku stosowania technik ograniczania ryzyka również na transakcje realizowane przez podmioty mające siedzibę w państwach trzecich, o ile transakcje te mają bezpośredni, znaczący i przewidywalny skutek wewnątrz Unii lub w przypadku gdy takie obowiązki są niezbędne lub stosowne, by uniemożliwić obchodzenie jakichkolwiek przepisów niniejszego rozporządzenia.
- (24) Z kontraktami pochodnymi będącymi przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym uznanymi za nieodpowiednie do rozliczania za pośrednictwem CCP wiąże się ryzyko kredytowe i operacyjne kontrahenta i w związku z tym należy ustanowić przepisy dotyczące zarządzania tym ryzykiem. Aby ograniczyć ryzyko kredytowe kontrahenta uczestnicy rynku podlegający obowiązkowi rozliczania powinni posiadać procedury zarządzania ryzykiem przewidujące wymóg terminowej, precyzyjnej i odpowiednio wyodrębnionej wymiany zabezpieczeń. Opracowując projekty regulacyjnych standardów technicznych określające te procedury zarządzania ryzykiem, ESMA powinien brać pod uwagę wnioski międzynarodowych organów zajmujących się opracowywaniem standardów dotyczące depozytów zabezpieczających na instrumenty pochodne nierozliczane centralnie. Opracowując projekty regulacyjnych standardów technicznych określające ustalenia wymagane do precyzyjnej i odpowiedniej wymiany zabezpieczeń w celu zarządzania ryzykiem powiązanych z nierozliczonymi transakcjami, ESMA powinien wziąć pod uwagę przeszkody, na jakie napotykają emitenci obligacji zabezpieczonych lub podstaw zabezpieczenia zapewniając zabezpieczenie w szeregu jurysdykcji unijnych. ESMA powinien również uwzględnić fakt, że wierzycelności uprzywilejowane udzielane emitentom obligacji zabezpieczonych aktywami emitenta obligacji zabezpieczonych gwarantują analogiczną ochronę przed ryzykiem kredytowym kontrahenta.
- (25) Przepisy regulujące rozliczanie kontraktów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym, sprawozdawczość w zakresie transakcji na instrumentach pochodnych oraz techniki ograniczania ryzyka w odniesieniu do kontraktów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym nierozliczanych przez CCP powinny mieć zastosowanie do kontrahentów finansowych, tj. przedsiębiorstw inwestycyjnych, którym udzielono zezwolenia zgodnie z dyrektywą 2004/39/WE, instytucji kredytowych, którym udzielono zezwolenia zgodnie z dyrektywą 2006/48/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 14 czerwca 2006 r. w sprawie podejmowania i prowadzenia działalności przez instytucje kredytowe⁽¹⁾, zakładów ubezpieczeń, którym udzielono zezwolenia zgodnie z pierwszą dyrektywą Rady 73/239/EWG z dnia 24 lipca 1973 r. w sprawie koordynacji przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do podejmowania działalności w dziedzinie ubezpieczeń bezpośrednich innych niż ubezpieczenia na życie⁽²⁾, zakładów ubezpieczeń, którym udzielono zezwolenia zgodnie z dyrektywą 2002/83/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 listopada 2002 r. dotyczącą ubezpieczeń na życie⁽³⁾, zakładów reasekuracji, którym udzielono zezwolenia zgodnie z dyrektywą 2005/68/WE z dnia 16 listopada 2005 r. w sprawie reasekuracji⁽⁴⁾, przedsiębiorstw zbiorowego inwestowania w zbywalne papiery wartościowe (UCITS) i odpowiednio, ich spółek zarządzających, którym udzielono zezwolenia zgodnie z dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/65/WE z dnia 13 lipca 2009 r. w sprawie koordynacji przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do przedsiębiorstw zbiorowego inwestowania w zbywalne papiery wartościowe (UCITS)⁽⁵⁾, instytucji pracowniczych programów emerytalnych w rozumieniu dyrektywy 2003/41/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 3 czerwca 2003 r. w sprawie działalności instytucji pracowniczych programów emerytalnych oraz nadzoru nad takimi instytucjami⁽⁶⁾ oraz alternatywnych funduszy inwestycyjnych zarządzanych przez zarządców alternatywnych funduszy inwestycyjnych (ZAFI), którym udzielono zezwolenia lub które zarejestrowano zgodnie z dyrektywą 2011/61/UE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 8 czerwca 2011 r. w sprawie zarządców alternatywnych funduszy inwestycyjnych⁽⁷⁾.
- (26) Podmioty prowadzące działalność w zakresie systemu programów emerytalnych, których zasadniczym celem jest zapewnianie świadczeń emerytalnych, na ogół w postaci dożywotnich wypłat, ale również w postaci wypłat realizowanych przez określony czas lub jako płatności jednorazowe, zwykle minimalizują swoje alokacje gotówkowe, aby zmaksymalizować efektywność i zyski dla ubezpieczonych. Dlatego nakładanie na takie podmioty wymogu centralnego rozliczania kontraktów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym doprowadziłoby do zamiany znacznej części ich aktywów na gotówkę, aby mogły one spełnić wymogi CCP dotyczące depozytów zabezpieczających. Aby uniknąć prawdopodobnego negatywnego wpływu takiego wymogu na przychody emerytalne

(1) Dz.U. L 177 z 30.6.2006, s. 1.

(2) Dz.U. L 228 z 16.8.1973, s. 3

(3) Dz.U. L 345 z 19.12.2002, s. 1.

(4) Dz.U. L 323 z 9.12.2005, s. 1

(5) Dz.U. L 302 z 17.11.2009, s. 32.

(6) Dz.U. L 235 z 23.9.2003, s. 10.

(7) Dz.U. L 174 z 1.7.2011, s. 1.

przyszłych emerytów, nie należy stosować obowiązku rozliczania w odniesieniu do programów emerytalnych do czasu, kiedy CCP wypracują odpowiednie rozwiązanie techniczne dla przenoszenia zabezpieczenia niegotówkowego w formie zmiennych depozytów zabezpieczających. Takie rozwiązanie techniczne powinno uwzględniać szczególną rolę systemu programów emerytalnych i nie powinno mieć istotnego niekorzystnego wpływu na emerytów. W okresie przejściowym kontrakty pochodne będące przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym zawarte w celu zmniejszenia ryzyka inwestycyjnego bezpośrednio związanego z wypłacalnością finansową systemu programów emerytalnych powinny podlegać nie tylko wymogom sprawozdawczości, ale również wymogom dotyczącym kolateralizacji bilateralnej. Celem ostatecznym jest jednak rozliczanie centralne, kiedy tylko stanie się ono realnym rozwiązaniem.

- (27) Należy zapewnić, aby z tego szczególnego traktowania korzystały wyłącznie właściwe podmioty i systemy programów oraz uwzględnić różnorodność systemów emerytalnych w Unii, a jednocześnie zapewnić równe szanse wszystkim systemom programów emerytalnych. Dlatego czasowe odstępstwo powinno mieć zastosowanie do instytucji pracowniczych programów emerytalnych zarejestrowanych zgodnie z dyrektywą 2003/41/WE, w tym do wszelkich upoważnionych podmiotów odpowiadających za zarządzanie taką instytucją i działających w jej imieniu, o czym mowa w art. 2 ust. 1 tej dyrektywy, oraz do wszelkich podmiotów prawnych ustanowionych do celów inwestowania na rzecz takich instytucji i działających tylko i wyłącznie w ich interesie, oraz do prowadzonej przez instytucje działalności w zakresie pracowniczych programów emerytalnych, o której mowa w art. 3 dyrektywy 2003/41/WE.
- (28) Tymczasowe odstępstwo powinno mieć również zastosowanie do działalności w zakresie pracowniczych programów emerytalnych prowadzonej przez przedsiębiorstwa ubezpieczeń na życie – pod warunkiem że wszystkie odnośne aktywa i pasywa są całkowicie wydzielone oraz odrębnie zarządzane i zorganizowane, bez możliwości przeniesienia. Powinno także mieć zastosowanie do wszelkich innych upoważnionych i nadzorowanych podmiotów działających wyłącznie w danym państwie lub do systemów programów, które są realizowane głównie na terytorium jednego z państw członkowskich, wyłącznie pod warunkiem że są one uznawane przez prawo krajowe, a ich zasadniczym celem jest zapewnianie świadczeń emerytalnych. Te podmioty i systemy programów, o których mowa w niniejszym motywie powinny podlegać obowiązkowi uzyskania decyzji odpowiedniego właściwego organu, a także – w celu zapewnienia spójności, usunięcia ewentualnych niezgodności i zapobiegania nadużyciom – opinii ESMA wydanej po konsultacji z EIOPA. Mogłyby one obejmować podmioty i systemy programów, które niekoniecznie są powiązane z programem emerytalnym oferowanym przez pracodawcę, ale których zasadniczym celem jest zapewnianie świadczeń emerytalnych, na zasadzie przymusowości lub dobrowolności. Jako przykłady można wymienić podmioty prawne prowadzące kapitałowe programy emerytalne, działające na podstawie prawa krajowego, pod warunkiem że inwestują one zgodnie z tzw. zasadą rozważnej osoby, a także

programy emerytalne, do których osoby fizyczne przystępują indywidualnie, a które mogą być oferowane przez przedsiębiorstwa ubezpieczeń na życie. Zwolnienie w przypadku programów emerytalnych, do których osoby fizyczne przystępują indywidualnie, nie powinno obejmować kontraktów na transakcje na instrumentach pochodnych będące przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym związanych z innymi produktami o charakterze ubezpieczenia na życie oferowanymi przez tego ubezpieczyciela, w przypadku których zapewnienie świadczeń emerytalnych nie jest celem zasadniczym.

Dalsze przykłady to między innymi działalność w zakresie programów emerytalnych prowadzona przez przedsiębiorstwa ubezpieczeń objęte dyrektywą 2002/83/WE, pod warunkiem że wszystkie aktywa odpowiadające tej działalności są ujęte w specjalnym rejestrze, zgodnie z załącznikiem do dyrektywy 2001/17/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 19 marca 2001 r. w sprawie reorganizacji i likwidacji zakładów ubezpieczeń⁽¹⁾, oraz działalność w zakresie pracowniczych programów emerytalnych prowadzona przez przedsiębiorstwa ubezpieczeń na podstawie umów zawartych w ramach rokowań zbiorowych. Do celów niniejszego rozporządzenia instytucje powołane do realizacji świadczeń wyrównawczych na rzecz uczestników systemów programów emerytalnych w przypadku niewykonania zobowiązania należy również traktować jako program emerytalny.

- (29) Przepisy mające zastosowanie do kontrahentów finansowych powinny, w stosownych przypadkach, mieć również zastosowanie do kontrahentów niefinansowych. Jak wiadomo, kontrahenci niefinansowi korzystają z kontraktów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym w celu zabezpieczenia się przed ryzykiem gospodarczym bezpośrednio związanym z prowadzoną przez siebie działalnością gospodarczą lub działalnością w zakresie zarządzania aktywami i pasywami. W rezultacie przy ustalaniu, czy dany kontrahent niefinansowy powinien podlegać obowiązkowi rozliczania, należy uwzględniać cel, w jakim ten kontrahent niefinansowy wykorzystuje kontrakty pochodne będące przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym i poziom ekspozycji, które wiążą się dla niego z tymi instrumentami. W celu zapewnienia instytucjom finansowym możliwości wyrażenia poglądów na temat progów rozliczenia ESMA powinien – przygotowując odnośne regulacyjne standardy techniczne – prowadzić otwarte konsultacje społeczne, w których zagwarantowane będzie uczestnictwo instytucji niefinansowych. ESMA powinien również skonsultować się ze wszystkimi właściwymi organami, na przykład Agencją ds. Współpracy Organów Regulacji Energetyki, w celu pełnego uwzględnienia cech szczególnych tych sektorów. Ponadto do dnia 17 sierpnia 2015 r. Komisja powinna ocenić znaczenie systemowe dokonywanych przez przedsiębiorstwa niefinansowe transakcji dotyczących kontraktów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym w różnych sektorach, w tym w sektorze energetycznym.
- (30) Przy ustalaniu, czy dany kontrakt pochodny będący przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym

⁽¹⁾ Dz.U. L 110 z 20.4.2001, s. 28.

- zmniejsza ryzyko bezpośrednio związane z działalnością gospodarczą lub finansową kontrahenta niefinansowego, należy odpowiednio uwzględnić stosowane przez tego kontrahenta niefinansowego ogólne strategie hedgingu i ograniczania ryzyka. Należy w szczególności rozważyć, czy dany kontrakt pochodny będący przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym jest ekonomicznie właściwy do ograniczania ryzyka w prowadzeniu działalności kontrahenta niefinansowego i zarządzaniu taką działalnością, w przypadku gdy ryzyko związane jest ze zmiennością stóp procentowych, kursów walutowych, stóp inflacji lub cen towarów.
- (31) Próg rozliczania jest bardzo ważną wielkością dla kontrahentów niefinansowych. Przy ustalaniu tego progu należy uwzględnić znaczenie systemowe sumy pozycji i ekspozycji netto w podziale na kontrahentów i klasy kontraktów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym. W związku z tym należy podjąć właściwe kroki w kierunku uznania metod ograniczania ryzyka stosowanych przez kontrahentów niefinansowych w ich normalnej działalności.
- (32) Członkowie ESBC oraz inne organy państw członkowskich pełniące podobne funkcje, a także inne unijne podmioty publiczne, którym powierzono zarządzanie długiem publicznym, a także Bank Rozrachunków Międzynarodowych nie powinny być objęte zakresem niniejszego rozporządzenia, tak by uniknąć ograniczania ich kompetencji do wykonywania zadań leżących we wspólnym interesie.
- (33) Ze względu na to, że nie wszyscy uczestnicy rynku podlegający obowiązkowi rozliczania mogą stać się członkami rozliczającymi CCP, powinni oni mieć dostęp do CCP w charakterze klientów lub klientów pośrednich, z zastrzeżeniem spełnienia pewnych warunków.
- (34) Wprowadzenie obowiązku rozliczania wraz z procesem mającym na celu ustalenie, z których CCP można korzystać w celu wywiązania się z tego obowiązku, może prowadzić do niezmiernych zaburzeń konkurencji na nieregulowanym rynku instrumentów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym. Przykładowo, dany CCP może sprzeciwić się rozliczaniu transakcji zawartych w pewnych systemach obrotu, jeśli jest on własnością innego systemu obrotu. W celu uniknięcia tego rodzaju dyskryminacyjnych praktyk CCP powinni akceptować rozliczanie transakcji zawartych w różnych systemach obrotu, pod warunkiem że te systemy obrotu spełniają wymogi operacyjno-techniczne ustanowione przez CCP i są niezależne od dokumentacji kontraktowej, na podstawie której kontrahenci zawarli transakcję dotyczącą odnośnych instrumentów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym, o ile dokumentacja ta jest zgodna ze standardami rynkowymi. Systemy obrotu powinny przekazywać CCP informacje dotyczące obrotu w sposób przejrzysty i niedyskryminacyjny. Prawo dostępu CCP do systemu obrotu powinno umożliwiać rozwiązania, w których większa liczba CCP korzysta z informacji o transakcjach pochodzących z jednego systemu obrotu.
- Nie powinno to jednak prowadzić do interoperacyjności rozliczania instrumentów pochodnych ani do fragmentacji płynności.
- (35) Niniejsze rozporządzenie nie powinno blokować równego i otwartego dostępu w relacji między systemami obrotu a CCP na rynku wewnętrznym z zastrzeżeniem warunków określonych w niniejszym rozporządzeniu oraz w regulacyjnych standardach technicznych opracowanych przez ESMA i przyjętych przez Komisję. Komisja powinna nadal ściśle monitorować rozwój rynku instrumentów pochodnych i w razie potrzeby interweniować, by zapobiegać występowaniu zakłóceń konkurencji na rynku wewnętrznym, mając na celu zapewnienie równych szans na rynkach finansowych.
- (36) W niektórych dziedzinach w obrębie usług finansowych oraz obrotu kontraktami pochodnymi mogą również występować prawa handlowe i prawa własności intelektualnej. W przypadkach gdy takie prawa własności odnoszą się do produktów lub usług, które stają się normą w branży lub wywierają wpływ na normy branżowe, powinno się udostępniać licencje na warunkach, które są proporcjonalnie sprawiedliwe, uzasadnione i niedyskryminacyjne.
- (37) W celu zidentyfikowania odpowiednich klas kontraktów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym, które powinny podlegać obowiązkowi rozliczania, oraz progów i kontrahentów niefinansowych o znaczeniu systemowym, niezbędne są wiarygodne dane. W związku z tym ważne jest – w celach regulacyjnych – ustanowienie na szczeblu Unii jednolitego wymogu przekazywania danych na temat instrumentów pochodnych. Ponadto w celu dostarczenia ESMA oraz odpowiednim właściwym organom danych porównawczych niezbędny jest retroaktywny obowiązek sprawozdawczy o jak najszerszym zakresie, obejmujący zarówno kontrahentów finansowych, jak i kontrahentów niefinansowych.
- (38) Transakcja wewnątrzgrupowa jest transakcją pomiędzy dwoma przedsiębiorstwami objętymi w pełni tą samą konsolidacją i podlegającymi właściwym procedurom z zakresu scentralizowanej oceny, pomiaru i kontroli ryzyka. Przedsiębiorstwa te należą do tego samego systemu ochrony instytucjonalnej, o którym mowa w art. 80 ust. 8 dyrektywy 2006/48/WE, lub w przypadku instytucji kredytowych powiązanych z tym samym organem centralnym, o którym mowa w art. 3 ust. 1 tej dyrektywy, obydwa są instytucjami kredytowymi lub jeden jest instytucją kredytową, a drugi jest organem centralnym. Kontrakty pochodne będące przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym mogą być uznawane w ramach grup niefinansowych lub finansowych, jak również w ramach grup składających się z przedsiębiorstw finansowych i niefinansowych, a w przypadku gdy taki kontrakt uznawany jest za transakcję wewnątrzgrupową w odniesieniu do jednego kontrahenta, musi on być również uznany za transakcję wewnątrzgrupową w odniesieniu do drugiego kontrahenta. Uznaje się, że transakcje wewnątrzgrupowe mogą być niezbędne, aby kumulować ryzyko w ramach struktury grupy, oraz że ryzyko wewnątrzgrupowe ma zatem charakter swoisty.

Ponieważ objęcie tych transakcji obowiązkiem rozliczania może doprowadzić do ograniczenia wydajności procesów zarządzania ryzykiem wewnątrzgrupowym, zwolnienie transakcji wewnątrzgrupowych z obowiązku rozliczania może być korzystne, o ile nie zwiększy ono ryzyka systemowego. Należy zatem rozliczanie CCP w odniesieniu do tych transakcji zastąpić odpowiednią wymianą zabezpieczeń w sytuacjach, w których będzie to właściwe dla ograniczenia wewnątrzgrupowego ryzyka kontrahenta.

- (39) Niektóre transakcje wewnątrzgrupowe mogłyby być jednak zwolnione – w pewnych przypadkach, na podstawie decyzji właściwych organów – z wymogu zabezpieczania, pod warunkiem że procedury w zakresie zarządzania ryzykiem są odpowiednio solidne, rzetelne oraz stosowne do stopnia złożoności transakcji i że nie ma przeszkód dla szybkiego przenoszenia środków własnych lub spłaty zobowiązań między kontrahentami. Kryteria te, a także procedury, których powinni przestrzegać kontrahenci i właściwe organy przy stosowaniu zwolnień, powinny zostać wyszczególnione w regulacyjnych standardach technicznych przyjętych zgodnie z odpowiednimi rozporządzeniami ustanawiającymi ESA. Przed opracowaniem projektu regulacyjnych standardów technicznych, ESA powinny przygotować ocenę skutków odnoszącą się do ich ewentualnego oddziaływania na rynek wewnętrzny oraz na uczestników rynku finansowego, w szczególności na działanie i strukturę danych grup. Wszystkie standardy techniczne mające zastosowanie do zabezpieczeń wymienianych w transakcjach wewnątrzgrupowych, w tym kryteria zwalniania, powinny uwzględniać typowe cechy charakterystyczne tych transakcji oraz różnice między kontrahentami finansowymi a niefinansowymi, a także ich cele i sposoby wykorzystywania kontraktów pochodnych.
- (40) Kontrahenci powinni być uznawani za objętych tą samą konsolidacją co najmniej wtedy, gdy obaj są objęci konsolidacją zgodnie z dyrektywą Rady 83/349/EWG⁽¹⁾ lub międzynarodowymi standardami sprawozdawczości finansowej (MSSF) przyjętymi zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 1606/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady⁽²⁾ lub – w odniesieniu do grupy, której jednostka dominująca posiada siedzibę w kraju trzecim – zgodnie z ogólnie przyjętymi zasadami rachunkowości kraju trzeciego uznanymi za ekwiwalentne do MSSF zgodnie z rozporządzeniem Komisji (WE) nr 1569/2007⁽³⁾ (lub standardami rachunkowości kraju trzeciego, których stosowanie jest dozwolone zgodnie z art. 4 rozporządzenia (WE) nr 1569/2007) lub w przypadku, gdy obaj są objęci takim samym nadzorem skonsolidowanym zgodnie z dyrektywą 2006/48/WE lub dyrektywą 2006/49/WE

Parlamentu Europejskiego i Rady⁽⁴⁾ lub – w odniesieniu do grupy, której jednostka dominująca posiada siedzibę w kraju trzecim – takim samym nadzorem skonsolidowanym sprawowanym przez właściwy organ kraju trzeciego, który w wyniku weryfikacji uznano za ekwiwalentny do tego podlegającego zasadom określonym w art. 143 dyrektywy 2006/48/WE lub art. 2 dyrektywy 2006/49/WE.

- (41) Ważne jest, by uczestnicy rynku przekazywali repozytoriom transakcji wszystkie informacje dotyczące kontraktów pochodnych. W konsekwencji informacje na temat zagrożeń związanych z funkcjonowaniem rynków obrotu instrumentami pochodnymi będą przechowywane centralnie oraz łatwo dostępne dla, między innymi, ESMA, właściwych organów, Europejskiej Rady ds. Ryzyka Systemowego (ERRS) i odpowiednich banków centralnych ESBC.
- (42) Usługi świadczone przez repozytorium transakcji charakteryzują się ekonomią skali, co może ograniczać konkurencję w tej konkretnej dziedzinie. Jednocześnie nałożenie na uczestników rynku obowiązku obszernej sprawozdawczości może podwyższyć wartość informacji będących w posiadaniu repozytoriów transakcji również dla stron trzecich świadczących usługi pomocnicze, takie jak potwierdzanie transakcji, kojarzenie transakcji, obsługę zdarzeń kredytowych, usługi uzgadniania lub kompresji portfela. Zasadne jest zapewnienie, aby równość szans podmiotów w bardziej ogólnie pojętym sektorze rozliczania i rozrachunku nie doznała uszczerbku ze względu na ewentualny naturalny monopol w zakresie świadczenia usług repozytorium transakcji. Dlatego od repozytoriów transakcji należy wymagać, by udzielały dostępu do przechowywanych przez siebie informacji na równych, rozsądnych i niedyskryminacyjnych warunkach – z zastrzeżeniem koniecznych środków ostrożności związanych z ochroną danych.
- (43) Aby możliwe było uzyskanie kompleksowego obrazu sytuacji na rynku, a także dokonanie oceny ryzyka systemowego, do repozytorium transakcji należy zgłaszać zarówno rozliczone przez CCP, jak i nierozliczone przez CCP kontrakty pochodne.
- (44) ESA powinny otrzymać odpowiednie zasoby w celu umożliwienia im skutecznego wykonywania zadań przydzielonych im na mocy niniejszego rozporządzenia.
- (45) Kontrahenci i CCP, którzy zawierają, zmieniają lub rozwiązują kontrakt pochodny, powinni zapewnić zgłoszenie w repozytorium transakcji szczegółowych informacji o tym kontrakcie. Powinni oni mieć możliwość powierzenia zgłoszenia transakcji innemu podmiotowi. Podmiot lub jego pracownicy przekazujący, zgodnie z niniejszym rozporządzeniem, repozytorium transakcji informacje na temat kontraktu pochodnego w imieniu kontrahenta nie powinni naruszać jakichkolwiek ograniczeń w zakresie ujawniania informacji. Opracowując

⁽¹⁾ Siódma dyrektywa Rady 83/349/WE z dnia 13 czerwca 1983 r. wydana na podstawie art. 54 ust. 3 lit. g) Traktatu w sprawie skonsolidowanych sprawozdań finansowych (Dz.U. L 193 z 18.7.1983, s. 1).

⁽²⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1606/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 19 lipca 2002 r. w sprawie stosowania międzynarodowych standardów rachunkowości (Dz.U. L 243 z 11.9.2002, s. 1).

⁽³⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1569/2007 z dnia 21 grudnia 2007 r. ustanawiające zgodnie z dyrektywami 2003/71/WE i 2004/109/WE Parlamentu Europejskiego i Rady mechanizm ustalenia równoważności standardów rachunkowości stosowanych przez emitentów papierów wartościowych z krajów trzecich (Dz.U. L 340 z 22.12.2007, s. 66).

⁽⁴⁾ Dyrektywa 2006/49/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 14 czerwca 2006 r. w sprawie adekwatności kapitałowej firm inwestycyjnych i instytucji kredytowych (Dz. U. 177, 30.6.2006, s. 201).

projekt regulacyjnych standardów technicznych dotyczących sprawozdawczości, ESMA powinien wziąć pod uwagę postępy w opracowywaniu unikatowego numeru identyfikacyjnego kontraktu, a także wykaz wymaganych danych sprawozdawczych figurujący w tabeli 1 znajdującej się w załączniku I do rozporządzenia Komisji (WE) nr 1287/2006⁽¹⁾ wprowadzającego środki wykonawcze do dyrektywy 2004/39/WE oraz skonsultować się z innymi właściwymi organami, takimi jak Agencja ds. Współpracy Organów Regulacji Energetyki.

- (46) Mając na uwadze zasady określone w komunikacie Komisji w sprawie wzmocnienia systemów sankcji w sektorze usług finansowych oraz ustawodawstwie unijnym przyjętym w następstwie tego komunikatu, państwa członkowskie powinny określić zasady dotyczące sankcji mających zastosowanie w przypadku naruszeń niniejszego rozporządzenia. Państwa członkowskie powinny stosować powyższe sankcje w sposób, który nie ogranicza skuteczności tych przepisów. Takie sankcje powinny być skuteczne, proporcjonalne i odstrasżające. Powinny one opierać się na wytycznych przyjętych przez ESMA w celu wspierania konwergencji i międzysektorowej spójności systemów sankcji w sektorze finansowym. Państwa członkowskie powinny zagwarantować, że nakładane sankcje będą podawane do wiadomości publicznej oraz że – w stosownych przypadkach – sprawozdania z oceny skuteczności obowiązujących przepisów będą regularnie publikowane.
- (47) Zgodnie z niniejszym rozporządzeniem CCP może mieć siedzibę w dowolnym państwie członkowskim. Nie można dyskryminować, bezpośrednio ani pośrednio, żadnego państwa członkowskiego ani grupy państw członkowskich jako miejsca świadczenia usług rozliczeniowych. Żaden z przepisów niniejszego rozporządzenia nie powinien ograniczać lub wstrzymywać CCP w jednym systemie prawnym od rozliczania produktu wystawionego w walucie innego państwa członkowskiego lub w walucie państwa trzeciego.
- (48) Udzielenie CCP zezwolenia powinno być uzależnione od posiadania przez CCP minimalnej kwoty kapitału założycielskiego. Kapitał danego CCP, w tym zysk niepodzielony i rezerwy, powinien w każdym momencie być proporcjonalny do ryzyka wynikającego z działalności CCP, tak aby zapewnić temu CCP odpowiednie zabezpieczenie kapitałowe przed ryzykiem kredytowym, kontrahenta, rynkowym, operacyjnym, prawnym lub ekonomicznym, które nie zostało do tego momentu pokryte celowymi zasobami finansowymi, oraz umożliwić mu, w razie potrzeby, sprawne przeprowadzenie likwidacji lub restrukturyzacji działalności.
- (49) W związku z tym, że niniejsze rozporządzenie wprowadza do celów regulacyjnych prawny obowiązek rozliczania za pośrednictwem określonych CCP, należy zatem zapewnić bezpieczeństwo i solidność tych CCP, a także nieustanne spełnianie przez nie rygorystycznych wymogów organizacyjnych, w zakresie prowadzenia działalności ustanowionych niniejszym rozporządzeniem.

Aby zapewnić jednolite stosowanie niniejszego rozporządzenia, wymogi te powinny mieć zastosowanie do rozliczania wszystkich instrumentów finansowych obsługiwanych przez CCP.

- (50) Do celów regulacyjnych i harmonizacyjnych należy zatem zadbać o to, by kontrahenci korzystali wyłącznie z CCP, które spełniają wymogi ustanowione w niniejszym rozporządzeniu. Wymogi te nie powinny uniemożliwić państwom członkowskim przyjęcia lub dalszego stosowania dodatkowych wymagań w odniesieniu do CCP mających siedzibę na ich terytorium, w tym pewnych wymogów dotyczących obowiązku uzyskania zezwoleń nałożonych dyrektywą 2006/48/WE. Jednak nałożenie takich dodatkowych wymogów nie powinno wpływać na prawo CCP, którzy uzyskali zezwolenie lub zostali uznani w innych państwach członkowskich na mocy niniejszego rozporządzenia, do świadczenia usług rozliczeniowych członkom rozliczającym i ich klientom mającym siedzibę w państwie członkowskim, które wprowadza dodatkowe wymogi, ponieważ te CCP nie podlegają tym dodatkowym wymogom i nie mają obowiązku ich spełniania. Do dnia 30 września 2014 r., ESMA powinien sporządzić projekt sprawozdania na temat wpływu stosowania dodatkowych wymogów przez państwa członkowskie.
- (51) Niezbędnym uzupełnieniem obowiązku rozliczania kontraktów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym są bezpośrednie przepisy dotyczące udzielania zezwoleń CCP i sprawowania nad nimi nadzoru. Ze względu na to, że właściwe organy są w stanie najlepiej zbadać bieżące prowadzenie działalności przez CCP, przeprowadzać regularne przeglądy i podejmować, w stosownych przypadkach, odpowiednie działania, są one nadal odpowiedzialne za wszelkie aspekty udzielania zezwoleń CCP i sprawowanie nad nimi nadzoru, w tym są odpowiedzialne za sprawdzanie, czy CCP wnioskujący o udzielenie zezwolenia spełnia wymogi niniejszego rozporządzenia i dyrektywy 98/26/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 19 maja 1998 r. w sprawie zamknięcia rozliczeń w systemach płatności i rozrachunku papierów wartościowych⁽²⁾.
- (52) W przypadku gdy CCP grozi niewypłacalność, odpowiedzialność budżetowa może – w głównej mierze – spoczywać na państwie członkowskim, w którym ten CCP ma siedzibę. Oznacza to, że udzielenie zezwolenia temu CCP i sprawowanie nad nim nadzoru powinno leżeć w gestii właściwego organu tego państwa członkowskiego. Jednakże ze względu na to, że członkowie rozliczający CCP mogą mieć siedzibę w różnych państwach członkowskich i to oni w pierwszej kolejności będą narażeni na konsekwencje niewykonania zobowiązania przez dany CCP, wszystkie odpowiednie właściwe organy i ESMA powinni być zaangażowani w proces udzielania zezwolenia i nadzorowania. Pozwoli to na uniknięcie rozbieżnych środków bądź praktyk krajowych, a także zakłóceń w należyтым funkcjonowaniu rynku wewnętrznego. Ponadto żadna propozycja ani polityka jakiegokolwiek członka kolegium organów nadzorujących nie powinna pośrednio lub bezpośrednio dyskryminować jakiegokolwiek państwa członkowskiego ani

⁽¹⁾ Dz.U. L 241 z 2.9.2006, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 166 z 11.6.1998, s. 45.

- grupy państw członkowskich, jako miejsca świadczenia usług rozliczeniowych w jakiegokolwiek walucie. ESMA powinien uczestniczyć w każdym kolegium w celu zapewnienia spójnego i prawidłowego stosowania niniejszego rozporządzenia. ESMA powinien włączyć do przygotowywania zaleceń i decyzji pozostałe właściwe organy zainteresowanych państw członkowskich.
- (53) Mając na uwadze rolę przypisaną kolegiom ważne jest, by w wykonywaniu ich zadań uczestniczyły wszystkie odpowiednie właściwe organy oraz członkowie ESBC. Kolegium powinno składać się nie tylko z właściwych organów, które nadzorują CCP, ale również z organów nadzorujących podmioty, na które działania danego CCP mogłyby mieć wpływ; podmiotami tymi są wybrani członkowie rozliczający, systemy obrotu, interoperacyjni CCP oraz centralne depozyty papierów wartościowych. Członkowie ESBC, którzy odpowiadają za dozór nad CCP i interoperacyjnymi CCP, a także ci, którzy odpowiadają za emisję walut danych instrumentów finansowych rozliczanych przez CCP, powinni mieć możliwość zasiadania w kolegium. Jako że nadzorowane lub dozоровane podmioty zostałyby utworzone w ograniczonej liczbie państw członkowskich, w których działa CCP, za nadzór lub dozór nad większą liczbą tych podmiotów mógłby odpowiadać jeden właściwy organ lub członek ESBC. Aby zapewnić sprawną współpracę wszystkich członków kolegium, należy wdrożyć stosowne procedury i mechanizmy.
- (54) Jako że zakłada się, że kolegium zostanie powołane i będzie funkcjonować w oparciu o pisemną umowę zawartą pomiędzy wszystkimi jego członkami, członkom tym należy przyznać uprawnienia do określenia procedur w zakresie podejmowania decyzji w kolegium – z uwagi na delikatny charakter tej kwestii. A zatem szczegółowe zasady dotyczące procedur głosowania powinny zostać określone w drodze pisemnej umowy zawartej przez wszystkich członków kolegium. Jednak w celu właściwego wyważenia interesów wszystkich odnośnych uczestników rynku i państw członkowskich kolegium powinno głosować zgodnie z ogólną zasadą, w myśl której każdy członek dysponuje jednym głosem, niezależnie od liczby funkcji pełnionych na podstawie niniejszego rozporządzenia. W przypadku kolegiów mających do 12 członków prawo głosu przysługuje maksymalnie dwóm członkom kolegium z tego samego państwa członkowskiego; każdy członek posiadający prawo głosu powinien dysponować jednym głosem. W przypadku kolegiów mających więcej niż 12 członków prawo głosu powinno przysługiwać maksymalnie trzem członkom kolegium z tego samego państwa członkowskiego; każdy członek posiadający prawo głosu powinien dysponować jednym głosem.
- (55) Bardzo szczególna sytuacja CCP wymaga, aby kolegia były organizowane i funkcjonowały zgodnie z uzgodnieniami odnoszącymi się specyficznie do nadzoru nad CCP.
- (56) Uzgodnienia przewidziane w niniejszym rozporządzeniu nie stanowią precedensu dla jakiegokolwiek innych przepisów dotyczących nadzoru nad infrastrukturą rynków finansowych, szczególnie jeżeli chodzi o metody głosowania w przypadku przekazania spraw do ESMA.
- (57) CCP nie powinien uzyskać zezwolenie w przypadku, gdy wszyscy członkowie kolegium, z wyłączeniem właściwych organów państwa członkowskiego, w którym CCP ma siedzibę, przyjmą wspólną opinię w drodze wzajemnej zgody, że dany CCP nie powinien uzyskać zezwolenia. Jeżeli jednak wystarczająca większość składu kolegium wyrazi opinię negatywną oraz dowolny z odnośnych właściwych organów, przy wsparciu większości dwóch trzecich kolegium, przekaze sprawę do ESMA, właściwy organ państwa członkowskiego, w którym CCP ma siedzibę, powinien odroczyć decyzję w sprawie zezwolenia i czekać na jakąkolwiek decyzję, którą ESMA może podjąć odnośnie do zgodności z prawem unijnym. Właściwy organ państwa członkowskiego, w którym CCP ma siedzibę powinien podjąć decyzję zgodnie z tą decyzją ESMA. W przypadku gdy wszyscy członkowie kolegium, z wyłączeniem organów państwa członkowskiego, w którym CCP ma siedzibę, przyjmą wspólną opinię, w której stwierdzą, iż ich zdaniem wymogi nie są spełnione i że dany CCP nie powinien uzyskać zezwolenia, właściwy organ państwa członkowskiego, w którym CCP ma siedzibę, powinien mieć możliwość przekazania sprawy do ESMA, który podejmie decyzję dotyczącą przestrzegania prawa Unii.
- (58) Za właściwe uznaje się wzmocnienie przepisów w sprawie wymiany informacji między właściwymi organami, ESMA i innymi właściwymi organami oraz wzmocnienie zobowiązania do udzielania pomocy i współpracy pomiędzy nimi. Z uwagi na rozwijającą się działalność transgraniczną organy te powinny przekazywać sobie wzajemnie informacje istotne do pełnienia ich funkcji, tak aby zapewnić skuteczne egzekwowanie przepisów niniejszego rozporządzenia, w tym w okolicznościach, gdy ich naruszenia lub domniemane naruszenia mogą mieć znaczenie dla organów dwóch lub większej liczby państw członkowskich. Podczas wymiany informacji konieczne jest ściśle zachowanie tajemnicy służbowej. Ze względu na szeroki zakres oddziaływania kontraktów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym niezbędne jest, by inne właściwe organy, takie jak organy podatkowe bądź organy regulacji energetyki, miały dostęp do informacji niezbędnych do pełnienia ich funkcji.
- (59) Ze względu na globalny charakter rynków finansowych ESMA powinien być bezpośrednio odpowiedzialny za uznawanie CCP mających siedzibę w państwach trzecich, zezwalając im w ten sposób na świadczenie usług rozliczeniowych na terytorium Unii, pod warunkiem że Komisja uznała ramy prawne i nadzorcze danego państwa trzeciego za równoważne z ramami unijnymi oraz że spełnione zostały inne warunki. A zatem CCP mający siedzibę w państwie trzecim świadczący usługi rozliczeniowe na rzecz członków rozliczających lub systemów obrotu mających siedzibę w Unii powinien zostać uznany przez ESMA. Aby jednak nie utrudniać dalszego rozwoju działalności w zakresie zarządzania inwestycjami transgranicznymi w Unii, CCP z państwa trzeciego świadczący usługi na rzecz klientów mających siedzibę w Unii za pośrednictwem członków rozliczających mających siedzibę w kraju trzecim, nie musi zostać uznany przez ESMA. W tym kontekście szczególne znaczenie dla zapewnienia równych warunków prowadzenia działalności i stabilności finansowej będą miały umowy z głównymi partnerami międzynarodowymi Unii.

- (60) W dniu 16 września 2010 r. Rada Europejska uzgodniła, że w stosunkach zewnętrznych Unia musi wspierać swoje interesy i wartości bardziej asertywnie, w duchu wzajemności i obopólnych korzyści oraz podjąć kroki, aby, między innymi, zapewnić przedsiębiorstwom europejskim lepszy dostęp do rynku i pogłębić współpracę regulacyjną z najważniejszymi partnerami handlowymi.
- (61) Niezależnie od swojej struktury własności CCP powinny posiadać skuteczne zasady zarządzania, kierownictwo wyższego szczebla o nieposzlakowanej opinii oraz niezależnych członków zarządu. Co najmniej jedna trzecia członków zarządu, nie mniej jednak niż dwóch członków zarządu, powinna być członkami niezależnymi. Różne zasady zarządzania oraz struktury własności mogą mieć jednak wpływ na gotowość lub zdolność CCP do rozliczania pewnych produktów. Właściwe jest zatem, by niezależni członkowie zarządu oraz komisja ds. ryzyka, która ma zostać powołana przez CCP, rozwiązywali ewentualne konflikty interesów w CCP. Członkowie rozliczający i klienci muszą być odpowiednio reprezentowani, gdyż decyzje podejmowane przez CCP mogą mieć na nich wpływ.
- (62) CCP może zlecić funkcje na zasadzie outsourcingu. Komisja ds. ryzyka CCP powinna udzielać informacji na temat outsourcingu. Główne działania związane z zarządzaniem ryzykiem nie podlegają outsourcingowi, chyba że zatwierdził to właściwy organ.
- (63) Wymogi dotyczące uczestnictwa w danym CCP powinny być przejrzyste, proporcjonalne i niedyskryminacyjne; powinny także zezwalać na zdalny dostęp, pod warunkiem że nie naraża to tego CCP na dodatkowe ryzyko.
- (64) Klientom członków rozliczających, którzy rozliczają kontrakty pochodne będące przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym za pośrednictwem CCP, należy zapewnić wysoki poziom ochrony. Rzeczywisty poziom ochrony jest uzależniony od stopnia wyodrębnienia, który wybiorą wspomniani klienci. Pośrednicy powinni wyodrębnić swoje aktywa od aktywów klientów. Dlatego CCP powinien prowadzić ewidencję, która jest aktualizowana i umożliwia łatwą identyfikację, aby ułatwić przenoszenie pozycji i aktywów klientów członków rozliczających niewykonujących zobowiązań na członka wykonującego zobowiązania lub, odpowiednio do okoliczności, prawidłowe upłynnienie pozycji klientów i zwrot klientom nadwyżek zabezpieczeń. Wymogi określone w niniejszym rozporządzeniu dotyczące wyodrębniania i przenoszenia pozycji i aktywów klientów powinny w związku z tym być nadrzędne wobec kolidujących przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich, uniemożliwiających stronom spełnienie tych wymogów.
- (65) CCP powinien dysponować solidnymi ramami zarządzania ryzykiem pozwalającymi mu na zarządzanie ryzykiem kredytowym, ryzykiem utraty płynności, ryzykiem operacyjnym i innymi rodzajami ryzyka, w tym ryzykiem, jakie ponosi lub jakie stanowi dla innych podmiotów w wyniku współzależności. CCP powinien dysponować odpowiednimi procedurami i mechanizmami dotyczącymi sposobu postępowania w przypadku niewykonania zobowiązania przez członka rozliczającego.
- W celu ograniczenia do minimum efektu domina, który może wywołać niewykonanie zobowiązania, CCP powinien dysponować rygorystycznymi wymogami dotyczącymi uczestnictwa, uzyskać odpowiednie depozyty początkowe, utrzymywać fundusz na wypadek niewykonania zobowiązań i inne zasoby finansowe na pokrycie ewentualnych strat. W celu zapewnienia, aby CCP miał stale do dyspozycji odpowiedniej wysokości środki, powinien on ustalić minimalną kwotę, poniżej której wysokość funduszu na wypadek niewykonania zobowiązań nie powinna spaść. Nie powinno to jednak ograniczać możliwości wykorzystywania przez CCP całości funduszu na wypadek niewykonania zobowiązań w celu pokrycia strat wynikających z niewykonania zobowiązania przez członka rozliczającego.
- (66) Określając solidne ramy zarządzania ryzykiem, CCP powinien wziąć pod uwagę związane z nimi potencjalne ryzyko i oddziaływanie ekonomiczne na członków rozliczających i ich klientów. Chociaż opracowanie bardzo solidnego systemu zarządzania ryzykiem powinno być nadrzędnym celem danego CCP, możliwe jest jednak dostosowanie tego systemu do rodzaju działalności i profilu ryzyka klientów członków rozliczających, a także – jeżeli zostanie to uznane za właściwe na podstawie kryteriów określonych w regulacyjnych standardach technicznych, które mają zostać opracowane przez ESMA – włączenie w zakres aktywów o wysokim stopniu płynności przyjmowanych jako zabezpieczenie co najmniej gotówki, obligacji rządowych, obligacji zabezpieczonych w rozumieniu dyrektywy 2006/48/WE po odpowiednim zredukowaniu ich wartości, udzielonych przez członka ESBC gwarancji wymagalnych na pierwsze żądanie, gwarancji banków komercyjnych na rygorystycznych warunkach, w szczególności dotyczących zdolności kredytowej gwaranta i powizań kapitałowych gwaranta z członkami rozliczającymi CCP. W stosownych przypadkach ESMA może również wziąć pod uwagę przyjęcie złota jako aktywów stanowiącego zabezpieczenie. CCP powinny mieć możliwość przyjęcia, na rygorystycznych warunkach w zakresie zarządzania ryzykiem, gwarancji banków komercyjnych przedstawianych przez kontrahentów niefinansowych występujących w charakterze członków rozliczających.
- (67) Strategie CCP odnoszące się do zarządzania ryzykiem powinny być na tyle pewne, aby nie stanowiły zagrożenia dla podatnika.
- (68) Wezwanie do uzupełnienia zabezpieczenia i redukcja jego wartości mogą mieć skutki o charakterze cyklicznym. CCP, właściwe organy i ESMA powinny zatem przyjąć środki służące zapobieganiu ewentualnym skutkom o charakterze cyklicznym, wynikającym z praktyk dotyczących zarządzania ryzykiem przyjętych przez CCP, oraz kontroli tych skutków, pod warunkiem że nie wpływa to niekorzystnie na stabilność i zabezpieczenie finansowe CCP.
- (69) Zarządzanie ekspozycjami jest zasadniczą częścią procesu rozliczania. Na potrzeby ogólnego świadczenia usług rozliczeniowych należy udzielić dostępu do odpowiednich źródeł informacji o kształtowaniu się cen i zezwolić

- na korzystanie z nich. Takie źródła informacji o kształtowaniu się cen powinny obejmować źródła związane z indeksami stosowanymi jako wskaźniki referencyjne dla instrumentów pochodnych lub innych instrumentów finansowych.
- (70) Depozyty zabezpieczające są pierwszą linią obrony CCP. Mimo iż CCP powinny inwestować otrzymane depozyty w sposób bezpieczny i ostrożny, powinny jednak podjąć szczególne starania, by zapewnić odpowiednią ochronę depozytów zabezpieczających, aby zagwarantować, że zostaną terminowo zwrócone członkom rozliczającym wykonującym zobowiązania lub interoperacyjnemu CCP, w przypadku gdy CCP, który otrzymał te depozyty, nie wykonuje swojego zobowiązania.
- (71) Dostęp do zasobów o odpowiedniej płynności ma zasadnicze znaczenie dla CCP. Płynność taką może zapewniać dostęp do płynności banku centralnego, do płynności mającego zdolność kredytową, rzetelnego banku komercyjnego lub do płynności obu tych podmiotów. Dostęp do płynności może wynikać z zezwolenia udzielonego zgodnie z art. 6 dyrektywy 2006/48/WE lub innych odpowiednich uzgodnień. Oceniając adekwatność zasobów płynności, w szczególności w sytuacjach kryzysowych, CCP powinien uwzględnić ryzyko związane z uzyskaniem płynności w oparciu wyłącznie o linie kredytowe banków komercyjnych.
- (72) W „Europejskim kodeksie postępowania w zakresie rozliczeń i rozrachunków” z dnia 7 listopada 2006 r. ustanowiono dobrowolne ramy tworzenia powiązań pomiędzy CCP. Utrzymuje się jednak rozdrobnienie sektora rozliczania i rozrachunku wzdłuż granic państwowych, co sprawia, że transakcje transgraniczne są droższe i harmonizacja jest utrudniona. Należy zatem określić warunki zawierania uzgodnień interoperacyjnych pomiędzy poszczególnymi CCP, tak aby uzgodnienia te nie narażały poszczególnych CCP na ryzyko, które nie jest właściwie zarządzane.
- (73) Uzgodnienia interoperacyjne mają znaczenie dla lepszej integracji rynku rozliczania i rozrachunku transakcji w Unii i należy zapewnić ich regulację. Ponieważ uzgodnienia interoperacyjne mogą jednak narażać CCP na dodatkowe ryzyko, CCP muszą posiadać, przez trzy lata, zezwolenie na dokonywanie rozliczeń lub zostać uznane zgodnie z niniejszym rozporządzeniem, lub posiadać zezwolenie w ramach istniejącego wcześniej krajowego systemu zezwoleń, przed zaaprobowaniem takich uzgodnień interoperacyjnych przez właściwe organy. Ponadto ze względu na większą złożoność wiążącą się z uzgodnieniem interoperacyjnym pomiędzy CCP rozliczającymi kontrakty pochodne będące przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym, na tym etapie należy ograniczyć zakres uzgodnień interoperacyjnych do zbywalnych papierów wartościowych oraz instrumentów rynku pieniężnego. Do dnia 30 września 2014 r. ESMA powinien jednak przedstawić Komisji sprawozdanie na temat tego, czy rozszerzenie zakresu na inne instrumenty finansowe byłoby wskazane.
- (74) Repozytoria transakcji gromadzą do celów regulacyjnych dane istotne dla organów we wszystkich państwach członkowskich. ESMA powinien przejąć odpowiedzialność za rejestrowanie repozytoriów transakcji, wycofywanie ich rejestracji i nadzór nad nimi.
- (75) Ze względu na to, że organy regulacyjne, CCP i inni uczestnicy rynku korzystają z danych przechowywanych przez repozytoria transakcji, należy zagwarantować, że te ostatnie podlegają rygorystycznym wymogom operacyjnym dotyczącym rejestrowania danych i zarządzania nimi.
- (76) Przejrzystość cen, opłat i modeli zarządzania ryzykiem związanych z usługami świadczonymi przez CCP, ich członków i repozytoria transakcji jest niezbędna, aby zapewnić uczestnikom rynku możliwość dokonania świadomego wyboru.
- (77) Aby ESMA mógł efektywnie wykonywać swoje obowiązki, musi mieć możliwość zwracania się w drodze zwykłego wniosku lub decyzji o wszystkie niezbędne informacje do repozytoriów transakcji, powiązanych stron trzecich oraz stron trzecich, którym repozytoria transakcji zleciły pewne zadania lub działania operacyjne na zasadzie outsourcingu. Jeżeli ESMA zwraca się o takie informacje za pomocą zwykłego wniosku, osoba będąca adresatem wniosku nie ma obowiązku dostarczenia informacji, ale w przypadku gdy zrobi to dobrowolnie, przedstawione informacje nie powinny być błędne ani mylące. Informacji takich należy udzielić bezzwłocznie.
- (78) Bez uszczerbku dla przypadków podlegających przepisom prawa karnego lub prawa podatkowego, właściwe organy, ESMA, podmioty lub osoby fizyczne i prawne inne niż właściwe organy, uzyskujące poufne informacje, powinny wykorzystywać te informacje wyłącznie do wykonywania swych obowiązków oraz pełnienia swych funkcji. Nie powinno to jednak uniemożliwiać wykonywania funkcji organów krajowych odpowiedzialnych za zapobieganie, badanie lub naprawę skutków złej administracji zgodnie z przepisami prawa krajowego.
- (79) W celu skutecznego wykonywania swoich uprawnień nadzorczych ESMA powinien mieć prawo do prowadzenia dochodzeń i kontroli w miejscu prowadzenia działalności.
- (80) ESMA powinien mieć możliwość przekazania poszczególnych zadań związanych z nadzorem właściwym organom państwa członkowskiego, np. w przypadku, gdy zadanie związane z nadzorem wymaga wiedzy i doświadczenia dotyczącego warunków miejscowych, które są łatwiej dostępne na szczeblu krajowym. ESMA powinien mieć możliwość przekazania, wykonywania poszczególnych zadań dochodzeniowych i kontroli w miejscu prowadzenia działalności. Przed przekazaniem zadań ESMA powinien skonsultować się z odpowiednim właściwym organem w sprawie szczegółowych warunków takiego przekazania zadań, w tym zakresu przekazywanego zadania, harmonogramu jego wykonania oraz przekazania niezbędnych informacji przez ESMA, jak i przekazania mu niezbędnych informacji. ESMA powinien wypłacić wynagrodzenie właściwym organom za realizację przekazanego zadania zgodnie

z rozporządzeniem w sprawie opłat, które zostanie przyjęte przez Komisję w drodze aktu delegowanego. ESMA nie powinien mieć możliwości delegowania uprawnień do podejmowania decyzji w sprawie rejestracji.

- (81) Konieczne jest zagwarantowanie, by właściwe organy miały możliwość zwrócenia się do ESMA o zbadanie, czy spełnione są warunki wycofania rejestracji repozytorium transakcji. ESMA powinien rozpatrzyć takie wnioski i przedsięwziąć odpowiednie środki.
- (82) ESMA powinien mieć możliwość nałożenia okresowych kar pieniężnych, aby nakłonić repozytoria transakcji do usunięcia naruszenia, do dostarczenia pełnych i prawidłowych informacji, o które wystąpiła, lub do poddania się dochodzeniu lub kontroli w miejscu prowadzenia działalności.
- (83) ESMA powinien mieć również możliwość nakładania grzywn na repozytoria transakcji, w przypadku gdy stwierdzi, że dopuściły się one naruszenia przepisów niniejszego rozporządzenia celowo lub w wyniku zaniedbania. Grzywny powinny być nakładane odpowiednio do wagi naruszenia. Naruszenia powinny zostać podzielone na różne kategorie, do których należy przyporządkować konkretne grzywny. Aby obliczyć grzywnę za konkretne naruszenie, ESMA powinien skorzystać z dwuetapowej metodologii polegającej na określeniu kwoty podstawowej oraz dostosowaniu tej kwoty, w razie konieczności, przy pomocy pewnych współczynników. Kwotę podstawową należy ustalić, biorąc pod uwagę roczne obroty danego repozytorium transakcji, a korekty należy dokonać, podwyższając lub obniżając kwotę podstawową poprzez zastosowanie odnośnych współczynników zgodnie z niniejszym rozporządzeniem.
- (84) Niniejsze rozporządzenie powinno określać współczynniki związane z okolicznościami obciążającymi lub łagodzącymi, aby zapewnić ESMA niezbędne narzędzia do orzeczenia grzywny, która będzie proporcjonalna do wagi naruszenia popełnionego przez repozytorium transakcji, z uwzględnieniem okoliczności, w których doszło do naruszenia.
- (85) Przed podjęciem decyzji o nałożeniu grzywny lub okresowych kar pieniężnych ESMA powinien zapewnić podmiotom będącym przedmiotem tego postępowania możliwość przedstawienia wyjaśnień w celu zagwarantowania im prawa do obrony.
- (86) ESMA powinien powstrzymać się od nakładania grzywn lub okresowych kar pieniężnych w przypadku gdy – wskutek postępowania karnego prowadzonego na mocy prawa krajowego – wyrok uniewinniający lub skazujący wynikający z identycznych faktów lub z faktów, które są zasadniczo takie same, uprawomocnił się.
- (87) Nałożone przez ESMA grzywny i okresowe kary pieniężne powinny być możliwe do wyegzekwowania, a ich egzekucję powinny regulować przepisy z zakresu postępowania cywilnego obowiązujące w państwie, na którego terytorium jest ono prowadzone. Przepisy z zakresu postępowania cywilnego nie powinny

obejmować przepisów postępowania karnego, mogą jednak zawierać przepisy z zakresu postępowania administracyjnego.

- (88) W przypadku dopuszczenia się naruszenia przez repozytorium transakcji ESMA powinien posiadać uprawnienia do przyjęcia szeregu środków nadzorczych obejmujących wystąpienie do repozytorium transakcji o położenie kresu naruszeniu, a także – w ostateczności – wycofanie rejestracji, w przypadku gdy repozytorium transakcji poważnie lub wielokrotnie naruszyło przepisy niniejszego rozporządzenia. ESMA powinien stosować środki nadzorcze z uwzględnieniem charakteru i wagi naruszenia, szanując przy tym zasadę proporcjonalności. Przed podjęciem decyzji o zastosowaniu środków nadzorczych ESMA powinien zapewnić możliwość wysłuchania osobom, wobec których prowadzone jest postępowanie, zgodnie z przysługującym tym osobom prawem do obrony.
- (89) Niezbędne jest, by państwa członkowskie i ESMA chroniły prawo do prywatności osób fizycznych podczas przetwarzania danych osobowych zgodnie z dyrektywą 95/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 października 1995 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w zakresie przetwarzania danych osobowych i swobodnego przepływu tych danych⁽¹⁾ i z rozporządzeniem (WE) nr 45/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2000 r. o ochronie osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych przez instytucje i organy wspólnotowe i o swobodnym przepływie takich danych⁽²⁾.
- (90) Ważne jest zapewnienie spójności wymogów dotyczących CCP i repozytoriów transakcji w skali międzynarodowej. Niniejsze rozporządzenie jest zgodne z dotychczasowymi zaleceniami opracowanymi przez Komitet ds. Systemów Płatności i Rozrachunku (CPSS) i Międzynarodową Organizację Komisji Papierów Wartościowych (IOSCO), mając na uwadze, iż zasady CPSS i IOSCO dotyczące infrastruktury rynku finansowego, w tym CCP, zostały ustanowione w dniu 16 kwietnia 2012 r. Ustanawia ono unijne ramy, w których CCP mogą bezpiecznie funkcjonować. Podczas opracowywania regulacyjnych standardów technicznych lub propozycji ich zmian ESMA powinien uwzględnić te istniejące standardy oraz ich rozwój w przyszłości, jak również wytyczne i zalecenia przewidziane w niniejszym rozporządzeniu.
- (91) Należy przekazać Komisji uprawnienia do przyjęcia aktów zgodnie z art. 290 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE) w odniesieniu do zmian wykazu podmiotów wyłączonych spoza zakresu niniejszego rozporządzenia, dalszych przepisów regulaminowych odnoszących się do nakładania grzywn lub okresowych kar pieniężnych, w tym przepisów dotyczących prawa do obrony, terminów oraz pobierania grzywn lub okresowych kar pieniężnych oraz okresów przedawnienia w zakresie nakładania i egzekwowania grzywn lub kar pieniężnych; środków zmieniających załącznik II w celu uwzględnienia rozwoju sytuacji na rynkach finansowych; dodatkowego uściślenia rodzaju opłat, czynności, za które są one pobierane, wysokości opłat oraz

(1) Dz.U. L 281 z 23.11.1995, s. 31.

(2) Dz.U. L 8 z 12.1.2001, s. 1.

sposobu ich uiszczania. Szczególnie ważne jest, aby w czasie prac przygotowawczych Komisja prowadziła stosowne konsultacje, w tym na poziomie ekspertów. Przygotowując i opracowując akty delegowane, Komisja powinna zapewnić jednocześnie, terminowe i odpowiednie przekazywanie stosownych dokumentów Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.

- (92) Aby zapewnić spójną harmonizację, Komisja powinna otrzymać uprawnienia do przyjmowania projektów regulacyjnych standardów technicznych opracowanych przez ESA zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010, nr (UE) nr 1094/2010 i nr (UE) nr 1095/2010 w celu stosowania – na użytek niniejszego rozporządzenia – pkt 4–10 sekcji C załącznika I do dyrektywy 2004/39/WE, a także aby określić: kontrakty pochodne będące przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym, które uznaje się za mające bezpośredni, znaczący i przewidywalny skutek wewnątrz Unii, lub przypadki, w których niezbędne lub stosowne jest zapobieżenie obchodzeniu przepisów niniejszego rozporządzenia; rodzaje pośrednich stosunków umownych spełniających warunki określone w niniejszym rozporządzeniu; klasy instrumentów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym, które powinny podlegać obowiązkowi rozliczania, datę lub daty, od których obowiązek rozliczenia staje się skuteczny, w tym stopniowe wprowadzanie oraz kategorie kontrahentów, do których odnosi się ten obowiązek, a także minimalny okres pozostały do zapadalności kontraktów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym zawartych lub przedłużonych przed dniem, od którego obowiązek rozliczania staje się skuteczny; informacje, jakie powinny zostać umieszczone przez właściwy organ w powiadomieniu kierowanym do ESMA dotyczącym udzieleniu CCP zezwolenia na rozliczanie danej klasy kontraktów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym; poszczególne klasy kontraktów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym, stopień standaryzacji warunków umownych i procesów operacyjnych, wolumen i płynność, a także dostępność uczciwych, rzetelnych i powszechnie akceptowanych informacji o wycenach; szczegółowe informacje, jakie mają być zawarte w prowadzonym przez ESMA rejestrze klas kontraktów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym podlegających obowiązkowi rozliczenia; szczegółowe informacje dotyczące poszczególnych klas instrumentów pochodnych oraz i rodzaj zgłoszeń dla nich; kryteria ustalania, co do których kontraktów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym można obiektywnie stwierdzić za pomocą pomiarów, że obniżają ryzyko bezpośrednio związane z daną działalnością gospodarczą lub działalnością w zakresie zarządzania aktywami i pasywami oraz wartości progowych dla obowiązku rozliczenia, procedur i uzgodnień dotyczących technik ograniczania ryzyka w odniesieniu do kontraktów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym nierozliczanych przez CCP; procedury zarządzania ryzykiem, w tym wymagany poziom i rodzaj zabezpieczenia oraz uzgodnienia dotyczące wyodrębnienia, a także wymagany poziom kapitału; pojęcie fragmentacji płynności; wymogi dotyczące kapitału, niepodzielonego zysku i rezerw CCP; minimalny zakres zasad i rozwiązań, jeżeli chodzi

o zarządzanie CCP; szczegóły dotyczące dokumentacji oraz informacji, które mają być przechowywane przez CCP; minimalny zakres i wymogi dotyczące polityki w zakresie ciągłości działania CCP oraz planów przywrócenia gotowości do pracy po wystąpieniu sytuacji nadzwyczajnej; odpowiednie wskaźniki procentowe i horyzonty czasowe w odniesieniu do okresu likwidacji oraz obliczania zmienności historycznej, dla poszczególnych klas instrumentów finansowych, mając na uwadze cel, jakim jest ograniczenie procykliczności, oraz warunki, na jakich można wdrożyć praktyki uzupełniania depozytu zabezpieczającego dla portfela; ramy służące definiowaniu skrajnych, ale prawdopodobnych warunków rynkowych, które należy wykorzystywać przy określaniu wielkości funduszu na wypadek niewykonania zobowiązania oraz zasobów CCP; metody obliczania i utrzymywania ilości zasobów własnych CCP; rodzaj zabezpieczenia, które może uznać za wysoce płynne, np. gotówka, złoto, obligacje rządowe i wysokiej jakości obligacje firm, obligacje zabezpieczone oraz redukcje wartości, a także warunki, na jakich można akceptować gwarancje banków komercyjnych jako zabezpieczenie; instrumenty finansowe, które można uznać za instrumenty wysoce płynne i instrumenty o minimalnym ryzyku kredytowym i rynkowym, wysoce bezpieczne uzgodnienia oraz granice koncentracji; rodzaj testów warunków skrajnych, jakie CCP powinny przeprowadzić dla poszczególnych klas instrumentów finansowych i portfeli, udział w testach członków rozliczających lub innych stron, częstotliwość i terminy testów, a także podstawowe informacje dotyczące modelu zarządzania ryzykiem oraz założeń przyjętych w celu prowadzenia testów warunków skrajnych, jakie powinny ujawniać CCP; szczegóły dotyczące składania w ESMA wniosku o rejestrację przez depozytorium transakcji; częstotliwość i szczegółowość, z jaką repozytoria transakcji mają ujawniać informacje dotyczące pozycji zagregowanych w podziale na klasy instrumentów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym oraz standardy operacyjne niezbędne do agregowania i porównywania danych z różnych repozytoriów.

- (93) Każde zobowiązanie nałożone w drodze niniejszego rozporządzenia, które ma zostać następnie dalej rozwinięte w drodze aktów delegowanych lub wykonawczych przyjmowanych na mocy art. 290 lub 291 TFUE, powinno być rozumiane jako mające zastosowanie dopiero od dnia, w którym akty te wchodzi w życie.
- (94) W ramach ustalania wytycznych technicznych i regulacyjnych standardów technicznych, a zwłaszcza przy określaniu progu powodującego obowiązek rozliczenia dla kontrahentów niefinansowych zgodnie z niniejszym rozporządzeniem, ESMA powinien skonsultować się z uczestnikami rynku.
- (95) W celu zapewnienia jednolitych warunków wykonywania niniejszego rozporządzenia należy powierzyć Komisji uprawnienia wykonawcze. Uprawnienia te powinny być wykonywane zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 z dnia 16 lutego 2011 r. ustanawiającym przepisy i zasady ogólne dotyczące trybu kontroli przez państwa członkowskie wykonywania uprawnień wykonawczych przez Komisję⁽¹⁾.

(1) Dz.U. L 55 z 28.2.2011, s. 13.

- (96) Komisja prowadzi monitoring i ocenia konieczność podjęcia odpowiednich środków mających zapewnić spójne i skuteczne stosowanie i rozwój regulacji prawnych, standardów i praktyk w dziedzinie objętej niniejszym rozporządzeniem, biorąc pod uwagę wyniki prac prowadzonych przez stosowne fora międzynarodowe.
- (97) W świetle przepisów dotyczących systemów interoperacyjnych za właściwe uznano dokonanie zmiany dyrektywy 98/26/WE w celu ochrony praw operatora systemu, który dostarcza zabezpieczenie innemu operatorowi systemu, w wypadku wszczęcia postępowania upadłościowego wobec przyjmującego zabezpieczenie operatora systemu.
- (98) W celu ułatwienia sprawnego rozliczania, rejestrowania, przeprowadzania rozrachunku i dokonywania płatności CCP i repozytoria transakcji powinny wykorzystywać w swoich procedurach komunikacji z uczestnikami i infrastrukturami rynkowymi, z którymi mają styczność, właściwe międzynarodowe procedury komunikacji i standardy dotyczące komunikatów i danych referencyjnych.
- (99) Ze względu na to, że cele niniejszego rozporządzenia, a mianowicie ustanowienie jednolitych wymogów w odniesieniu do kontraktów pochodnych będących przedmiotem obrotu pora rynkiem regulowanym oraz w odniesieniu do prowadzenia działalności przez CCP i repozytoria transakcji, nie mogą zostać osiągnięte w dostateczny sposób przez państwa członkowskie, a ze względu na skalę działań możliwe jest lepsze ich osiągnięcie na szczeblu unijnym, Unia może przyjąć środki zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu o Unii Europejskiej. Zgodnie z określoną w wymienionym artykule zasadą proporcjonalności niniejsze rozporządzenie nie wykracza poza to, co jest niezbędne do osiągnięcia wspomnianych celów,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

TYTUŁ I

PRZEDMIOT, ZAKRES I DEFINICJE

Artykuł 1

Przedmiot i zakres

1. Niniejsze rozporządzenie ustanawia wymogi w zakresie usług rozliczeniowych i dwustronnego zarządzania ryzykiem dotyczące kontraktów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym, wymogi w zakresie zgłaszania kontraktów dotyczących instrumentów pochodnych oraz jednolite wymogi dotyczące prowadzenia działalności przez kontrahentów centralnych („CCP”) i repozytoria transakcji.
2. Niniejsze rozporządzenie stosuje się do CCP oraz ich członków rozliczających, kontrahentów finansowych i repozytoriów transakcji. W odniesieniu do kontrahentów niefinansowych i systemów obrotu ma ono zastosowanie, jeśli tak przewidziano.
3. Tytuł V niniejszego rozporządzenia ma zastosowanie wyłącznie do zbywalnych papierów wartościowych i

instrumentów rynku pieniężnego zdefiniowanych w art. 4 ust. 1 pkt 18 lit. a) i b) oraz art. 4 ust. 1 pkt 19 dyrektywy 2004/39/WE.

4. Niniejsze rozporządzenie nie ma zastosowania do:

a) członków ESBC i innych organów państw członkowskich pełniących podobne funkcje oraz innych unijnych organów publicznych, którym powierzono zarządzanie długiem publicznym lub które uczestniczą w takim zarządzaniu;

b) Banku Rozrachunków Międzynarodowych.

5. Z wyjątkiem obowiązku zgłaszania przewidzianego w art. 9, niniejsze rozporządzenie nie ma zastosowania do następujących podmiotów:

a) wielostronnych banków rozwoju wymienionych w części 1 sekcja 4.2 załącznika VI do dyrektywy 2006/48/WE;

b) podmiotów sektora publicznego w rozumieniu art. 4 pkt 18 dyrektywy 2006/48/WE, w przypadku gdy są one własnością rządów centralnych i dysponują wyraźnymi gwarancjami udzielonymi przez rządy centralne;

c) Europejskiego Instrumentu Stabilności Finansowej i europejskiego mechanizmu stabilności.

6. Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktów delegowanych zgodnie z art. 82 w celu zmodyfikowania wykazu określonego w ust. 4 niniejszego artykułu.

W tym celu Komisja przedstawi do dnia 17 listopada 2012 r. Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie zawierające ocenę międzynarodowego traktowania podmiotów publicznych, którym powierzono zarządzanie długiem publicznym lub które uczestniczą w takim zarządzaniu, i banków centralnych.

Sprawozdanie to zawiera analizę porównawczą traktowania tych organów i banków centralnych w obrębie ram prawnych znacznej liczby państw trzecich, w tym co najmniej trzech najważniejszych jurysdykcji pod względem liczby kontraktów będących w obrocie, standardów zarządzania ryzykiem mających zastosowanie do transakcji na instrumentach pochodnych, jakich dokonały te organy, oraz banki centralne w tych jurysdykcjach. W sytuacji gdy w sprawozdaniu stwierdzi się – w szczególności w odniesieniu do analizy porównawczej – że wyłączenie zadań monetarnych tych banków centralnych państw trzecich z obowiązku rozliczenia i obowiązku sprawozdawczego jest konieczne, Komisja doda je do wykazu określonego w ust. 4.

Artykuł 2

Definicje

Do celów niniejszego rozporządzenia stosuje się następujące definicje:

- 1) „CCP” oznacza osobę prawną, która działa pomiędzy kontrahentami kontraktów będących w obrocie na co najmniej jednym rynku finansowym, stając się nabywcą dla każdego sprzedawcy i sprzedawcą dla każdego nabywcy;

- 2) „repozytorium transakcji” oznacza osobę prawną zajmującą się gromadzeniem i przechowywaniem na szczeblu centralnym danych dotyczących instrumentów pochodnych;
- 3) „rozliczanie” oznacza proces ustalania pozycji, w tym obliczania zobowiązań netto, oraz zapewniania dostępności instrumentów finansowych, środków pieniężnych lub obydwu na potrzeby zabezpieczenia ekspozycji wynikających z tych pozycji;
- 4) „system obrotu” oznacza system użytkowany przez przedsiębiorstwo inwestycyjne lub podmiot gospodarczy w rozumieniu art. 4 ust. 1 pkt 1 i art. 4 ust. 1 pkt 13 dyrektywy 2004/39/WE inny niż podmiot giełdowy prowadzący regularną działalność w oparciu o ustalone zasady w rozumieniu w art. 4 ust. 1 pkt 7 tej dyrektywy, w którym skupiają się interesy związane z nabywaniem lub zbywaniem instrumentów finansowych w tym systemie, w sposób skutkujący kontraktem zgodnym z tytułem II lub III tej dyrektywy;
- 5) „instrument pochodny” lub „kontrakt pochodny” oznacza instrument finansowy wymieniony w sekcji C pkt 4)–10) załącznika I do dyrektywy 2004/39/WE określony w art. 38 i 39 rozporządzenia (WE) nr 1287/2006;
- 6) „klasa instrumentów pochodnych” oznacza podzbiór instrumentów pochodnych posiadających wspólne zasadnicze cechy charakterystyczne obejmujące, co najmniej, stosunek z aktywami bazowymi, rodzaj aktywów bazowych oraz walutę, w której wyrażona jest kwota referencyjna; instrumenty pochodne należące do tej samej klasy mogą mieć różne terminy zapadalności;
- 7) „instrumenty pochodne będące przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym” lub „kontrakty pochodne będące przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym” oznaczają kontrakty pochodne, które nie są zawierane na rynku regulowanym zdefiniowanym w art. 4 ust. 1 pkt 14 dyrektywy 2004/39/WE lub na rynku w państwie trzecim, który uznaje się za równorzędny do rynku regulowanego zgodnie z art. 19 ust. 6 dyrektywy 2004/39/WE;
- 8) „kontrahenci finansowi” oznaczają przedsiębiorstwa inwestycyjne, którym udzielono zezwolenia zgodnie z dyrektywą 2004/39/WE, instytucje kredytowe, którym udzielono zezwolenia zgodnie z dyrektywą 2006/48/WE, zakłady ubezpieczeń, którym udzielono zezwolenia zgodnie z dyrektywą 73/239/EWG, zakłady ubezpieczeń, którym udzielono zezwolenia zgodnie z dyrektywą 2002/83/WE, zakłady reasekuracji, którym udzielono zezwolenia zgodnie z dyrektywą 2005/68/WE, UCITS i odpowiednio, ich spółek zarządzających, którym udzielono zezwolenia zgodnie z dyrektywą 2009/65/WE, instytucje pracowniczych programów emerytalnych w rozumieniu art. 6 lit. a) dyrektywy 2003/41/WE oraz alternatywne fundusze inwestycyjne zarządzane przez zarządców alternatywnych funduszy inwestycyjnych, którym udzielono zezwolenia lub które zarejestrowano zgodnie z dyrektywą 2011/61/UE;
- 9) „kontrahent niefinansowy” oznacza przedsiębiorstwo mające siedzibę w Unii inne niż podmioty, o których mowa w pkt 1) oraz 8);
- 10) „system programów emerytalnych” oznacza:
- instytucje pracowniczych programów emerytalnych w rozumieniu art. 6 lit. a) dyrektywy 2003/41/WE, w tym wszelkie upoważnione podmioty odpowiadające za zarządzanie nimi i działanie w ich imieniu, o czym mowa w art. 2 ust. 1 tej dyrektywy, oraz wszelkie podmioty prawne utworzone do celów inwestowania na rzecz takich instytucji i działające tylko i wyłącznie w ich interesie;
  - prowadzoną przez instytucje działalność w zakresie pracowniczych programów emerytalnych, o której mowa w art. 3 dyrektywy 2003/41/WE;
  - działalność w zakresie pracowniczych programów emerytalnych prowadzona przez przedsiębiorstwa ubezpieczeń na życie podlegające dyrektywie 2002/83/WE, pod warunkiem że wszystkie aktywa i pasywa odpowiadające tej działalności są wydzielone, zarządzane i zorganizowane niezależnie od pozostałej działalności przedsiębiorstwa ubezpieczeń, bez możliwości przeniesienia;
  - wszelkie inne upoważnione i nadzorowane podmioty lub systemy programów, działające w danym państwie, pod warunkiem że:
    - są uznawane przez prawo krajowe; oraz
    - ich zasadniczym celem jest zapewnianie świadczeń emerytalnych;
- 11) „ryzyko kredytowe kontrahenta” oznacza ryzyko niewykonania zobowiązania przez stronę transakcji przed ostatecznym rozrachunkiem przepływów środków pieniężnych związanych z tą transakcją;
- 12) „uzgodnienie interoperacyjne” oznacza uzgodnienie pomiędzy dwoma kontrahentami centralnymi bądź większą ich liczbą dotyczące międzysystemowej realizacji transakcji;
- 13) „właściwy organ” oznacza właściwy organ zdefiniowany w ustawodawstwie, o którym mowa w pkt 8 niniejszego artykułu, właściwy organ, o którym mowa w art. 10 ust. 5, lub organ wyznaczony przez każde z państw członkowskich zgodnie z art. 22;
- 14) „członek rozliczający” oznacza przedsiębiorstwo uczestniczące w CCP, odpowiedzialne za zobowiązania finansowe wynikające z tego uczestnictwa;
- 15) „klient” oznacza przedsiębiorstwo związane stosunkiem umownym z członkiem rozliczającym CCP, umożliwiającym temu przedsiębiorstwu rozliczanie jego transakcji za pośrednictwem tego CCP;
- 16) „grupa” oznacza grupę przedsiębiorstw składającą się z jednostki dominującej i jej jednostek zależnych w rozumieniu art. 1 i 2 dyrektywy 83/349/EWG lub grupę przedsiębiorstw, o których mowa w art. 3 ust. 1 oraz art. 80 ust. 7 i 8 dyrektywy 2006/48/WE;

- 17) „instytucja finansowa” oznacza przedsiębiorstwo inne niż instytucja kredytowa, którego działalnością podstawową jest nabywanie udziałów kapitałowych lub realizacja co najmniej jednego rodzaju czynności wymienionych w pkt 2–12 załącznika I do dyrektywy 2006/48/WE;
- 18) „finansowa spółka holdingowa” oznacza instytucję finansową, której przedsiębiorstwa zależne są wyłącznie albo głównie instytucjami kredytowymi lub instytucjami finansowymi, przy czym co najmniej jedno z tych przedsiębiorstw zależnych jest instytucją kredytową, oraz która nie jest finansową spółką holdingową o działalności mieszanej w rozumieniu art. 2 ust. 15 dyrektywy 2002/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie dodatkowego nadzoru nad instytucjami kredytowymi, przedsiębiorstwami ubezpieczeń oraz przedsiębiorstwami inwestycyjnymi konglomeratu finansowego⁽¹⁾;
- 19) „przedsiębiorstwo usług pomocniczych” oznacza przedsiębiorstwo, którego podstawowa działalność polega na posiadaniu majątku lub zarządzaniu nim, zarządzaniu usługami w zakresie przetwarzania danych lub podobnej działalności o charakterze pomocniczym w stosunku do podstawowej działalności jednej lub więcej instytucji kredytowych;
- 20) „znacznym pakietem akcji” oznacza każdy posiadany bezpośrednio lub pośrednio pakiet akcji lub udział w CCP lub repozytorium transakcji stanowiący co najmniej 10 % kapitału bądź praw głosu, zgodnie z art. 9 i 10 dyrektywy 2004/109/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 grudnia 2004 r. w sprawie harmonizacji wymogów dotyczących przejrzystości informacji o emitentach, których papiery wartościowe dopuszczane są do obrotu na rynku regulowanym⁽²⁾, uwzględniając warunki dotyczące ich agregacji przewidziane w art. 12 ust. 4 i 5 tej dyrektywy, lub też taki, który umożliwia wywieranie znaczącego wpływu na kierownictwo danego CCP lub repozytorium transakcji, w którym ten pakiet akcji lub udział jest posiadany;
- 21) „jednostka dominująca” oznacza jednostkę dominującą w rozumieniu art. 1 i 2 dyrektywy 83/349/EWG;
- 22) „jednostka zależna” oznacza jednostkę zależną w rozumieniu art. 1 i 2 dyrektywy 83/349/EWG, w tym jednostkę zależną jednostki zależnej jednostki dominującej najwyższego szczebla;
- 23) „kontrola” oznacza stosunek między jednostką dominującą a jednostką zależną w rozumieniu art. 1 dyrektywy 83/349/EWG;
- 24) „bliskie powiązania” oznaczają sytuację, w której dwie osoby fizyczne lub prawne bądź większa liczba tych osób jest ze sobą powiązanych:
- a) udziałem, poprzez posiadanie bezpośrednio lub za pomocą stosunku kontroli co najmniej 20 % praw głosu lub kapitału przedsiębiorstwa;
- b) kontrolą lub podobnym związkiem między jakąkolwiek osobą fizyczną lub prawną a przedsiębiorstwem lub jednostką zależną danej jednostki zależnej również uważanej za jednostkę zależną przedsiębiorstwa dominującego najwyższego szczebla.
- Sytuacja, w której dwie osoby fizyczne lub prawne bądź większa liczba tych osób jest trwale związanych z jedną i tą samą osobą przez stosunek kontroli, jest również uznawana za bliskie powiązanie tych osób;
- 25) „kapitał” oznacza kapitał subskrybowany w rozumieniu art. 22 dyrektywy Rady 86/635/EWG z dnia 8 grudnia 1986 r. w sprawie rocznych i skonsolidowanych sprawozdań finansowych banków i innych instytucji finansowych⁽³⁾, w zakresie, w jakim został on wpłacony, łącznie z zyskiem emisyjnym, i w jakim w pełni pokrywa on straty w sytuacjach kontynuowania działalności, a w przypadku bankructwa lub likwidacji ma niższą pozycję niż wszystkie inne wierzycelności;
- 26) „rezerwy” oznaczają rezerwy określone w art. 9 czwartej dyrektywy Rady 78/660/EWG z dnia 25 lipca 1978 r. wydanej na podstawie art. 54 ust. 3 lit. g) Traktatu, w sprawie rocznych sprawozdań finansowych niektórych rodzajów spółek⁽⁴⁾, oraz niepodzielone zyski i niepokryte straty z lat ubiegłych;
- 27) „zarząd” oznacza organ zarządzający lub organ nadzorczy lub obydwa te organy, zgodnie z krajowym prawem spółek;
- 28) „niezależny członek zarządu” oznacza członka zarządu nieposiadającego stosunków gospodarczych, więzów rodzinnych bądź innych relacji prowadzących do konfliktu interesów z zainteresowanym CCP lub akcjonariuszami posiadającymi pakiet kontrolny, jego kierownictwem bądź członkami rozliczającymi oraz który nie posiadał takich stosunków w ciągu pięciu lat poprzedzających członkostwo w zarządzie;
- 29) „kierownictwo wyższego szczebla” oznacza osobę bądź osoby faktycznie kierujące działalnością CCP lub repozytorium transakcji oraz członka zarządzającego bądź członków zarządzających zarządem.

Artykuł 3

Transakcje wewnątrzgrupowe

1. W odniesieniu do kontrahenta niefinansowego transakcja wewnątrzgrupowa jest kontraktem pochodnym będącym przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym zawartym z innym kontrahentem będącym członkiem tej samej grupy, pod warunkiem że obaj kontrahenci objęci są w pełni tą samą konsolidacją i podlegają właściwym procedurom z zakresu scentralizowanej oceny, pomiaru i kontroli ryzyka oraz że kontrahent ten ma siedzibę w Unii, a jeżeli posiada siedzibę w państwie trzecim, że Komisja przyjęła akt wykonawczy zgodnie z art. 13 ust. 2 w odniesieniu do tego państwa trzeciego.

⁽¹⁾ Dz.U. L 35 z 11.2.2003, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 390 z 31.12.2004, s. 38.

⁽³⁾ Dz.U. L 372 z 31.12.1986, s. 1.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 222 z 14.8.1978, s. 11.

2. W odniesieniu do kontrahenta finansowego transakcja wewnątrzgrupowa jest:

a) kontraktem pochodnym będącym przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym zawartym z innym kontrahentem będącym członkiem tej samej grupy, o ile spełnione są następujące warunki:

(i) kontrahent finansowy ma siedzibę w Unii lub jeżeli posiada siedzibę w państwie trzecim, Komisja przyjęła akt wykonawczy zgodnie z art. 13 ust. 2 w odniesieniu do tego państwa trzeciego;

(ii) drugi kontrahent jest kontrahentem finansowym, finansową spółką holdingową, instytucją finansową lub przedsiębiorstwem usług pomocniczych objętym odpowiednimi wymogami ostrożnościowymi;

(iii) obaj kontrahenci objęci są w pełni tą samą konsolidacją; oraz

(iv) obaj kontrahenci podlegają właściwym procedurom z zakresu scentralizowanej oceny, pomiaru i kontroli ryzyka;

b) kontraktem pochodnym będącym przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym zawartym z innym kontrahentem, w przypadku gdy obydwaj kontrahenci należą do tego samego systemu ochrony instytucjonalnej, o którym mowa w art. 80 ust. 8 dyrektywy 2006/48/WE, jeżeli spełniony jest warunek określony w lit. a) ppkt (ii) niniejszego ustępu;

c) kontraktem pochodnym będącym przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym zawartym między instytucjami kredytowymi powiązаныmi z tym samym organem centralnym lub między taką instytucją kredytową a organem centralnym, jak przewiduje art. 3 ust. 1 dyrektywy 2006/48/WE; lub

d) kontraktem pochodnym będącym przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym zawartym z kontrahentem niefinansowym będącym członkiem tej samej grupy, pod warunkiem że obaj kontrahenci objęci są w pełni tą samą konsolidacją i podlegają właściwym procedurom z zakresu scentralizowanej oceny, pomiaru i kontroli ryzyka oraz że kontrahent ten ma siedzibę w Unii lub na terenie jurysdykcji państwa trzeciego, dla którego Komisja przyjęła akt wykonawczy zgodnie z art. 13 ust. 2 w odniesieniu do tego państwa trzeciego.

3. Do celów niniejszego artykułu kontrahenci uznawani są za objętych tą samą konsolidacją, w przypadku gdy obaj są:

a) objęci konsolidacją zgodnie z dyrektywą 83/349/EWG lub międzynarodowymi standardami sprawozdawczości finansowej (MSSF) przyjętymi zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 1606/2002 lub – w odniesieniu do grupy, której jednostka dominująca posiada siedzibę w kraju trzecim – zgodnie z ogólnie przyjętymi zasadami rachunkowości kraju trzeciego uznanymi za ekwiwalentne do MSSF zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 1569/2007 (lub standardami

rachunkowości kraju trzeciego, których stosowanie jest dozwolone zgodnie z art. 4 tego rozporządzenia); albo

b) objęci takim samym nadzorem skonsolidowanym zgodnie z dyrektywą 2006/48/WE lub dyrektywą 2006/49/WE lub – w odniesieniu do grupy, której jednostka dominująca posiada siedzibę w kraju trzecim – takim samym nadzorem skonsolidowanym sprawowanym przez właściwy organ państwa trzeciego, który zweryfikowano jako odpowiadający organowi podlegającemu zasadom ustanowionym w art. 143 dyrektywy 2006/48/WE lub art. 2 dyrektywy 2006/49/WE.

TYTUŁ II

ROZLICZANIE, ZGŁASZANIE I OGRANICZANIE RYZYKA INSTRUMENTÓW POCODNYCH BĘDĄCYCH PRZEDMIOTEM OBROTU POZA RYNKIEM REGULOWANYM

Artykuł 4

Obowiązek rozliczania

1. Kontrahenci rozliczają wszystkie kontrakty pochodne będące przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym należące do tych klas instrumentów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym, które zostały uznane za podlegające obowiązkowi rozliczania zgodnie z art. 5 ust. 2, w przypadku gdy kontrakty te spełniają oba z poniższych warunków:

a) zostały zawarte na jeden z następujących sposobów:

(i) między dwoma kontrahentami finansowymi;

(ii) między kontrahentem finansowym a kontrahentem niefinansowym, który spełnia warunki, o których mowa w art. 10 ust. 1 lit. b);

(iii) między dwoma kontrahentami niefinansowymi, którzy spełniają warunki, o których mowa w art. 10 ust. 1 lit. b);

(iv) między kontrahentem finansowym lub kontrahentem niefinansowym spełniającym warunki, o których mowa w art. 10 ust. 1 lit. b), a podmiotem posiadającym siedzibę w państwie trzecim, który podlegałby obowiązkowi rozliczania, gdyby miał siedzibę w Unii; lub

(v) między dwoma podmiotami mającymi siedzibę w jednym lub większej liczbie państw trzecich, które – gdyby miały siedzibę w Unii – podlegałyby obowiązkowi rozliczania, pod warunkiem że dany kontrakt ma bezpośredni, znaczący i przewidywalny skutek wewnątrz Unii, lub w przypadku gdy taki obowiązek jest niezbędny lub stosowny, by zapobiec obchodzeniu jakichkolwiek przepisów niniejszego rozporządzenia; oraz

b) są zawierane lub przedłużane:

(i) w dniu lub po dniu, z którym skuteczny staje się obowiązek rozliczania; albo

(ii) w dniu lub po dniu powiadomienia, o którym mowa w art. 5 ust. 1, ale przed dniem, z którym obowiązek rozliczania staje się skuteczny, w przypadku gdy okres pozostały do zapadalności tych kontraktów jest dłuższy niż minimalny okres pozostały do zapadalności kontraktów określony przez Komisję zgodnie z art. 5 ust. 2 lit. c).

2. Bez uszczerbku dla technik ograniczania ryzyka określonych w art. 11 kontrakty pochodne będące przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym, które są transakcjami wewnątrzgrupowymi w rozumieniu art. 3, nie podlegają obowiązkowi rozliczenia.

Wyłączenie określone w akapicie pierwszym ma zastosowanie wyłącznie:

a) gdy dwaj kontrahenci posiadający siedzibę na terenie Unii i należący do tej samej grupy powiadomili uprzednio odnośne właściwe organy w formie pisemnej, że zamierzają skorzystać z wyłączenia dla zawartych pomiędzy nimi kontraktów dotyczących instrumentów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym. Powiadomienie takie należy wystosować nie później niż na 30 dni kalendarzowych przed skorzystaniem z wyłączenia. W terminie 30 dni kalendarzowych od otrzymania powiadomienia właściwe organy mogą wyrazić sprzeciw co do skorzystania z tego wyłączenia, jeżeli transakcje pomiędzy kontrahentami nie spełniają warunków określonych w art. 3, bez uszczerbku dla prawa właściwych organów do wniesienia sprzeciwu po upływie tego okresu 30 dni kalendarzowych, jeżeli warunki te przestały być spełniane. Jeśli właściwe organy nie mogą dojść do porozumienia, w jego osiągnięciu może im pomóc ESMA zgodnie z uprawnieniami posiadanym na mocy art. 19 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010;

b) w odniesieniu do kontraktów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym zawartych pomiędzy dwoma kontrahentami należącymi do tej samej grupy posiadającymi siedzibę w państwie członkowskim lub kraju trzecim, w którym kontrahent posiadający siedzibę na terenie Unii uzyskał zezwolenie na zastosowanie wyłączenia ze strony właściwego organu w terminie 30 dni po otrzymaniu zawiadomienia od kontrahenta posiadającego siedzibę w Unii, pod warunkiem że spełniono warunki określone w art. 3. Właściwy organ zawiadamia ESMA o tej decyzji.

3. Kontrakty pochodne będące przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym, które podlegają obowiązkowi rozliczania na mocy ust. 1, są rozliczane w CCP posiadającym zezwolenie na mocy art. 14 lub uznanym na mocy art. 25 do celów rozliczania danej klasy instrumentów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym i figurują w rejestrze zgodnie z art. 6 pkt 2 lit. b).

W tym celu kontrahent staje się członkiem rozliczającym, klientem lub zawiera pośrednie uzgodnienia rozliczeniowe z członkiem rozliczającym, pod warunkiem że uzgodnienia te nie zwiększają ryzyka kontrahenta oraz gwarantują, że aktywa i pozycje kontrahenta korzystają z ochrony ze skutkiem równoważnym do tego, o którym mowa w art. 39 i art. 48.

4. W celu zapewnienia spójnego stosowania niniejszego artykułu ESMA opracowuje projekt regulacyjnych standardów technicznych wyszczególniających kontrakty, które uznaje się za mające bezpośredni, znaczący i przewidywalny skutek wewnątrz Unii lub określających przypadki, w których niezbędne lub stosowne jest zapobieżenie obchodzeniu przepisów niniejszego rozporządzenia, o których mowa w ust. 1 lit. a) ppkt v), a także rodzaje bezpośrednich stosunków umownych spełniających warunki określone w akapicie drugim ust. 3.

ESMA przedkłada Komisji projekt regulacyjnych standardów technicznych do dnia 30 września 2012 r.

Komisji przekazuje się uprawnienia do przyjmowania regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.

Artykuł 5

Procedura wypełniania obowiązku rozliczania

1. W przypadku gdy właściwy organ udzieli CCP zezwolenia na rozliczanie danej klasy instrumentów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym na mocy art. 14 lub 15, niezwłocznie powiadamia ESMA o tym zezwoleniu.

W celu zapewnienia spójnego stosowania niniejszego artykułu ESMA opracowuje projekt regulacyjnych standardów technicznych określających szczegóły, jakie powinny być umieszczane w powiadomieniach, o których mowa w akapicie pierwszym.

ESMA przedkłada Komisji projekt regulacyjnych standardów technicznych do dnia 30 września 2012 r.

Komisji powierza się uprawnienia do przyjmowania regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie drugim, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.

2. W terminie sześciu miesięcy od otrzymania powiadomienia zgodnie z ust. 1 lub od zakończenia procedury uznawania, o której mowa w art. 25, ESMA, po przeprowadzeniu konsultacji społecznych oraz po konsultacji z ERRS, a także – w stosownych przypadkach – z właściwymi organami krajów trzecich, opracowuje i przedkłada Komisji do zatwierdzenia projekt regulacyjnych standardów technicznych określający następujące elementy:

- klasę instrumentów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym, które powinny podlegać obowiązkowi rozliczania, o którym mowa w art. 4;
- datę lub daty, od których obowiązek rozliczania staje się skuteczny, w tym każde stopniowe wprowadzanie w odniesieniu do kategorii kontrahentów, do których obowiązek rozliczania ma zastosowanie; oraz
- minimalny okres pozostały do zapadalności kontraktów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym, o których mowa w art. 4 ust. 1 lit. b) ppkt (ii).

Komisji powierza się uprawnienia do przyjmowania regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.

3. Z własnej inicjatywy, po przeprowadzeniu konsultacji społecznych i konsultacji z ERRS i – w stosownych przypadkach – z właściwymi organami państw trzecich, ESMA identyfikuje zgodnie z kryteriami określonymi w art. 4 lit. a), b) i c) klasy instrumentów pochodnych, które powinny podlegać obowiązkowi rozliczania, o którym mowa w art. 4 a na rozliczenie których żaden CCP nie otrzymał jeszcze zezwolenia, oraz powiadamia o nich Komisję.

Po powiadomieniu ESMA publikuje wezwanie do opracowania wniosków dotyczących rozliczania tych klas instrumentów pochodnych.

4. W celu zmniejszenia ryzyka systemowego, w projektach regulacyjnych standardów technicznych w odniesieniu do części, o której mowa w ust. 2 lit. a), bierze się pod uwagę następujące kryteria:

- a) stopień standaryzacji warunków umownych i procesów operacyjnych danych klas instrumentów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym;
- b) wolumen i płynność danej klasy instrumentów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym;
- c) dostępność rzetelnych, wiarygodnych i powszechnie akceptowanych informacji o wycenach w danej klasie kontraktów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym.

Opracowując projekt tych regulacyjnych standardów technicznych, ESMA może uwzględnić wzajemne powiązania pomiędzy kontrahentami za pomocą odnośnych klas instrumentów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym, przewidywany wpływ na poziom ryzyka kredytowego kontrahenta występującego między kontrahentami oraz wpływ na konkurencję w Unii.

W celu zapewnienia spójnego stosowania niniejszego artykułu ESMA opracowuje projekt regulacyjnych standardów technicznych określających kryteria, o których mowa w lit. a), b) i c) akapitu pierwszego.

ESMA przedkłada Komisji projekt regulacyjnych standardów technicznych do dnia 30 września 2012 r.

Komisji powierza się uprawnienia do przyjmowania regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie trzecim niniejszego ustępu, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.

5. Projekt regulacyjnych standardów technicznych w odniesieniu do części, o której mowa w ust. 2 lit. b), bierze pod uwagę następujące kryteria:

- a) oczekiwany wolumen danej klasy instrumentów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym;
- b) czy tę samą klasę instrumentów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym rozlicza już więcej niż jeden CCP;
- c) zdolność danego CCP do obsługi oczekiwanego wolumenu i zarządzania ryzykiem wynikającym z rozliczania danej klasy instrumentów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym;
- d) rodzaj i liczbę kontrahentów, którzy są aktywni i od których można oczekiwać, że będą aktywni na rynku danej klasy instrumentów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym;
- e) okres, jakiego potrzebuje kontrahent podlegający obowiązkowi rozliczenia na wprowadzenie rozwiązań niezbędnych do rozliczania swoich kontraktów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym za pośrednictwem CCP;
- f) zdolność do zarządzania ryzykiem oraz zdolność prawna i zdolność operacyjna kontrahentów, którzy są aktywni na rynku w odniesieniu do danej klasy instrumentów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym i którzy zostaliby objęci obowiązkiem rozliczania na mocy art. 4 ust. 1.

6. Jeżeli dana klasa kontraktów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym nie ma CCP, któremu zezwolono na przeprowadzenie rozliczenia tych kontraktów lub który jest uznawany za posiadający takie zezwolenie na mocy niniejszego rozporządzenia, nie podlega ona już obowiązkowi rozliczenia, o którym mowa w art. 4, i zastosowanie ma ust. 3 niniejszego artykułu.

Artykuł 6

Rejestr publiczny

1. ESMA ustanawia, prowadzi i aktualizuje publiczny rejestr wskazujący, w sposób prawidłowy i jednoznaczny, klasy instrumentów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym podlegające obowiązkowi rozliczania. Rejestr publiczny jest dostępny za pośrednictwem strony internetowej ESMA.

2. Rejestr ten obejmuje:

- a) klasy instrumentów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym, które podlegają obowiązkowi rozliczania na mocy art. 4;
- b) CCP, które posiadają zezwolenie lub są uznane do celów obowiązku rozliczenia;
- c) daty, z którymi obowiązek rozliczania wchodzi w życie, w tym również w odniesieniu do jakiegokolwiek stopniowego wdrażania;

- d) klasy instrumentów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym określone przez ESMA zgodnie z art. 5 ust. 3.
- e) minimalny okres pozostały do zapadalności instrumentów pochodnych, o którym mowa w art. 4 ust. 1 lit. b) pkt (ii);
- f) CCP, o których właściwy organ powiadomił ESMA do celów obowiązku rozliczenia oraz termin powiadomienia o każdym z nich.

3. W przypadku gdy CCP nie posiada już zezwolenia na rozliczanie danej klasy instrumentów pochodnych lub nie jest uznawany do tego celu na mocy niniejszego rozporządzenia, ESMA bezzwłocznie usuwa taki CCP z rejestru publicznego w odniesieniu do tej klasy instrumentów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym.

4. W celu zapewnienia jednolitego stosowania niniejszego artykułu ESMA może opracować projekt regulacyjnych standardów technicznych zawierający szczegółowe informacje, które mają być zawarte w rejestrze publicznym, o którym mowa w ust. 1.

ESMA przedstawia Komisji projekt regulacyjnych standardów technicznych do dnia 30 września 2012 r.

Komisji przekazuje się uprawnienia do przyjmowania regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.

Artykuł 7

Dostęp do CCP

1. CCP, któremu udzielono zezwolenia na rozliczanie kontraktów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym, przyjmuje takie kontrakty do rozliczenia w sposób niedyskryminujący i przejrzysty, niezależnie od systemu obrotu.

CCP może wymagać, aby dany system obrotu spełniał wymogi operacyjno-techniczne określone przez CCP, w tym wymogi dotyczące zarządzania ryzykiem.

2. CCP przyjmuje lub odrzuca oficjalny wniosek o dostęp ze strony systemu obrotu w terminie trzech miesięcy od daty złożenia wniosku.

3. W przypadku odrzucenia wniosku na mocy ust. 2 CCP szczegółowo informuje system obrotu o powodach takiej decyzji.

4. Z wyjątkiem przypadków, w których organ właściwy dla systemu obrotu oraz właściwy organ dla CCP odmawiają dostępu, CCP, z zastrzeżeniem akapitu drugiego, zapewnia dostęp w terminie trzech miesięcy od wydania decyzji przychylną się do formalnego wniosku złożonego przez system obrotu zgodnie z ust. 2.

Organ właściwy dla systemu obrotu oraz organ właściwy dla CCP mogą odmówić dostępu do CCP po złożeniu formalnego wniosku przez system obrotu jedynie w przypadkach, gdy

dostęp taki mógłby zakłócić sprawne i prawidłowe funkcjonowanie rynków lub mógłby wywrzeć negatywny wpływ na ryzyko systemowe.

5. W przypadku jakiegokolwiek sporu między właściwymi organami spory te są rozstrzygane przez ESMA zgodnie z uprawnieniami przyznanymi ESMA na mocy art. 19 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.

Artykuł 8

Dostęp do systemu obrotu

1. Na wniosek CCP system obrotu dostarcza informacji o transakcjach na zasadach niedyskryminacji i przejrzystości każdemu CCP, który uzyskał zezwolenie na rozliczanie kontraktów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym znajdujących się w obrocie w tym systemie.

2. Jeżeli do systemu obrotu wpłynął formalny wniosek o dostęp od CCP, system obrotu udziela CCP odpowiedzi na ten wniosek w terminie trzech miesięcy.

3. W przypadku gdy system obrotu odmawia dostępu, musi on poinformować o tym CCP, podając pełne uzasadnienie takiej decyzji.

4. Bez uszczerbku dla decyzji organów właściwych dla systemu obrotu i CCP, system obrotu musi w terminie trzech miesięcy od pozytywnej odpowiedzi na wniosek o dostęp umożliwić taki dostęp.

CCP uzyskuje dostęp do systemu obrotu wyłącznie pod warunkiem, że dostęp taki nie wymaga interoperacyjności ani nie zagraża sprawnemu i poprawnemu funkcjonowaniu rynków, w szczególności ze względu na fragmentację płynności, a także pod warunkiem, że system obrotu wprowadzi odpowiednie mechanizmy zapobiegające takiej fragmentacji.

5. W celu zapewnienia spójnego stosowania niniejszego artykułu ESMA opracowuje projekt regulacyjnych standardów technicznych określających pojęcie fragmentacji płynności.

ESMA przedkłada Komisji projekt regulacyjnych standardów technicznych do dnia 30 września 2012 r.

Komisji przekazuje się uprawnienia do przyjmowania regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.

Artykuł 9

Obowiązek zgłaszania

1. Kontrahenci i CCP zapewniają zgłaszanie szczegółowych informacji na temat każdego zawartego przez siebie kontraktu pochodnego oraz na temat wszelkich zmian lub rozwiązania tego kontraktu repozytorium transakcji zarejestrowanemu zgodnie z art. 55 lub uznanemu zgodnie z art. 77. Informacje te są zgłaszane nie później niż w dniu roboczym następującym po zawarciu, zmianie lub rozwiązaniu kontraktu.

Obowiązek zgłaszania ma zastosowanie do kontraktów pochodnych, które:

- a) zostały zawarte przed 16 sierpnia 2012 r. i w dalszym ciągu są obowiązujące w tym dniu;
- b) zostały zawarte w dniu 16 sierpnia 2012 r. lub po tym dniu.

Kontrahent lub CCP podlegający obowiązkowi zgłaszania może przekazać dane o zawartym kontrakcie pochodnym.

Kontrahenci i CCP zapewniają, aby nie dublować zgłaszania informacji o zawartym kontrakcie pochodnym.

2. Kontrahenci prowadzą ewidencję wszystkich zawartych przez siebie kontraktów pochodnych oraz wszelkich zmian przez co najmniej pięć lat od daty rozwiązania kontraktu.

3. W przypadku gdy repozytorium transakcji nie jest dostępne, aby zarejestrować szczegółowe informacje dotyczące kontraktu pochodnego, kontrahenci i CCP zapewniają, aby te szczegółowe informacje zostały zgłoszone ESMA.

W takim przypadku ESMA zapewnia, aby wszystkie odnośne podmioty, o których mowa w art. 81 ust. 3 miały dostęp do wszelkich szczegółowych informacji na temat kontraktów pochodnych, które są im niezbędne do wykonywania swych obowiązków i uprawnień.

4. Uznaje się, że kontrahent lub CCP, który zgłasza repozytorium transakcji lub ESMA szczegółowe informacje na temat kontraktu pochodnego lub podmiot, który zgłasza takie informacje w imieniu kontrahenta lub CCP, nie narusza żadnego ograniczenia w zakresie ujawniania informacji nałożonego tym kontraktem lub nałożonego na mocy przepisów ustawowych, wykonawczych lub administracyjnych.

Ujawnienie informacji nie naraża podmiotu dokonującego zgłoszenia, jego dyrektorów lub pracowników na jakikolwiek rodzaj odpowiedzialności wynikający z tego ujawnienia.

5. W celu zapewnienia spójności harmonizacji niniejszego artykułu ESMA opracowuje projekt regulacyjnych standardów technicznych, aby określić szczegóły i rodzaj zgłoszeń, o których mowa w ust. 1 i 3, dla poszczególnych klas instrumentów pochodnych.

Zgłoszenia, o których mowa w ust. 1 i 3, określają co najmniej:

- a) tożsamość stron kontraktu pochodnego oraz, jeśli to inne podmioty, beneficjentów praw i obowiązków wynikających z tego kontraktu;
- b) zasadnicze elementy charakterystyczne kontraktów pochodnych, w tym ich rodzaj, zapadalność instrumentu podstawowego, wartość referencyjną, cenę i termin rozliczenia.

ESMA przedkłada Komisji projekt regulacyjnych standardów technicznych do dnia 30 września 2012 r.

Komisji przekazuje się uprawnienia do przyjmowania regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.

6. Aby zapewnić jednolite warunki stosowania przepisów ust. 1 i 3, ESMA opracowuje projekty wykonawczych standardów technicznych określające:

- a) format i częstotliwość zgłaszania, o którym mowa w ust. 1 i 3, w odniesieniu do poszczególnych klas instrumentów pochodnych;
- b) termin, w którym mają być zgłaszane kontrakty pochodne, w tym terminy stopniowego wprowadzania w odniesieniu do kontraktów zawartych przed rozpoczęciem stosowania obowiązku rozliczania.

ESMA przedstawia Komisji projekt wykonawczych standardów technicznych do dnia 30 września 2012 r.

Komisja jest uprawniona do przyjmowania wykonawczych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z procedurą określoną w art. 15 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.

Artykuł 10

Kontrahenci niefinansowi

1. W przypadku gdy kontrahent niefinansowy zajmuje pozycje w kontraktach pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym, a pozycje te przekraczają próg rozliczania ustalony na mocy ust. 3, kontrahent niefinansowy:

- a) niezwłocznie powiadamia o tym fakcie ESMA i właściwy organ, o którym mowa w ust. 5;
- b) zostaje objęty obowiązkiem rozliczenia przyszłych kontraktów zgodnie z art. 4, jeżeli średnia pozycja w ciągu 30 dni roboczych przekracza próg; oraz
- c) rozlicza wszystkie odnośne przyszłe kontrakty w terminie czterech miesięcy od momentu, gdy podlega obowiązkowi rozliczania.

2. Kontrahent niefinansowy, który został objęty obowiązkiem rozliczania zgodnie z ust. 1 lit. b) i który następnie wykaże organowi określonymu na mocy ust. 5, że jego średnie pozycje w okresie 30 dni roboczych nie przekraczają progu wiążącego się z obowiązkiem rozliczania, nie podlega już obowiązkowi rozliczania określonymu w art. 4.

3. Obliczając pozycje, o których mowa w ust. 1, kontrahent niefinansowy ujmuje wszystkie kontrakty pochodne będące przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym zawarte przez kontrahenta niefinansowego lub przez inne podmioty niefinansowe w ramach grupy, do której należy dany kontrahent niefinansowy, co do których nie można obiektywnie stwierdzić, że zmniejszają ryzyko bezpośrednio związane z daną działalnością gospodarczą lub działalnością w zakresie zarządzania aktywami i pasywami kontrahenta niefinansowego lub tej grupy.

4. W celu zapewnienia spójnego stosowania niniejszego artykułu ESMA – po przeprowadzeniu konsultacji społecznych oraz po konsultacji z ERRS i innymi właściwymi organami – opracowuje projekt regulacyjnych standardów technicznych określających:

- a) kryteria oceny, które kontrakty pochodne będące przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym w obiektywny i mierzalny sposób ograniczają ryzyko bezpośrednio związane z działalnością gospodarczą lub działalnością w zakresie zarządzania aktywami i pasywami, o której mowa w ust. 3; oraz
- b) wartości progowe rozliczania określone są, biorąc pod uwagę znaczenie systemowe sumy pozycji i ekspozycji netto w podziale na kontrahentów i klasy instrumentów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym.

Po przeprowadzeniu konsultacji społecznych ESMA przedstawia Komisji projekty regulacyjnych standardów technicznych do dnia 30 czerwca 2012 r.

Komisji przekazuje się uprawnienia do przyjmowania regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.

Po konsultacji z ERRS i innymi stosownymi organami ESMA dokonuje okresowego przeglądu tych progów i, w razie konieczności, proponuje regulacyjne standardy techniczne zmieniające je.

5. Każde państwo członkowskie wyznacza organ odpowiedzialny za zapewnienie wypełniania obowiązku przewidzianego w ust. 1.

Artykuł 11

Techniki ograniczania ryzyka kontraktów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym, nierozliczanych przez CCP

1. Kontrahenci finansowi i kontrahenci niefinansowi, którzy zawierają kontrakt pochodny będący przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym nierozliczany przez CCP zapewniają, z zachowaniem należytej staranności, wprowadzenie odpowiednich procedur i uzgodnień służących ocenie, monitorowaniu i ograniczaniu ryzyka operacyjnego i kredytowego kontrahenta, które obejmują co najmniej:

- a) zatwierdzenie w odpowiednim czasie, w stosownych przypadkach elektronicznie, warunków danego kontraktu pochodnego będącego przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym;
- b) solidne, odporne i podlegające kontroli sformalizowane procesy służące uzgadnianiu portfeli, zarządzaniu ryzykiem powiązanych oraz wczesnemu wykrywaniu sporów pomiędzy stronami i ich rozstrzygnięciu, a także monitorowaniu wartości pozostających do uregulowania kontraktów.

2. Kontrahenci finansowi i kontrahenci niefinansowi, o których mowa w art. 10, codziennie dokonują wyceny aktywnych kontraktów według wartości rynkowej. W przypadku gdy warunki rynkowe uniemożliwiają dokonanie wyceny rynkowej, stosuje się rzetelną i ostrożnościową wycenę w oparciu o model.

3. Kontrahenci finansowi muszą mieć procedury zarządzania ryzykiem, które wymagają terminowej, precyzyjnej i odpowiednio wyodrębnionej wymiany zabezpieczeń w odniesieniu do kontraktów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym zawartych w dniu wejścia w dniu 16 sierpnia 2012 r. lub po tej dacie. Kontrahenci niefinansowi, o których mowa w art. 10, muszą mieć procedury zarządzania ryzykiem, które wymagają terminowej, precyzyjnej i odpowiednio wyodrębnionej wymiany zabezpieczeń w odniesieniu do kontraktów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym zawartych w dniu lub po dniu, w którym przekroczono próg obowiązku rozliczania.

4. Kontrahenci finansowi utrzymują odpowiednio i proporcjonalne kwoty kapitału, aby zarządzać ryzykiem nieobjętym odpowiednią wymianą zabezpieczeń.

5. Wymóg określony w ust. 3 niniejszego artykułu nie ma zastosowania do transakcji wewnątrzgrupowej, o której mowa w art. 3, zawieranej przez kontrahentów mających siedzibę w tym samym państwie członkowskim, pod warunkiem że nie ma obecnie ani nie przewiduje się w przyszłości przeszkód praktycznych lub prawnych dla szybkiego przenoszenia środków własnych lub spłaty zobowiązań między kontrahentami.

6. Transakcja wewnątrzgrupowa, o której mowa w art. 3 ust. 2 lit. a), b) lub c), zawarta przez kontrahentów, którzy mają siedzibę w różnych państwach członkowskich, jest zwolniona w całości lub w części z wymogu określonego w ust. 3 niniejszego artykułu, na podstawie pozytywnej decyzji obu właściwych organów, jeśli spełnione są następujące warunki:

- a) procedury kontrahentów w zakresie zarządzania ryzykiem są odpowiednio solidne, rzetelne oraz stosowne do stopnia złożoności transakcji na instrumentach pochodnych;
- b) nie ma obecnie ani nie przewiduje się w przyszłości przeszkód praktycznych lub prawnych dla szybkiego przenoszenia środków własnych lub spłaty zobowiązań między kontrahentami.

Jeżeli właściwym organom nie uda się wypracować pozytywnej decyzji w terminie 30 dni kalendarzowych od otrzymania wniosku o zwolnienie, ESMA może podjąć działania mające na celu umożliwienie tym organom wypracowanie porozumienia zgodnie z uprawnieniami przyznanymi ESMA na mocy art. 19 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.

7. Transakcja wewnątrzgrupowa, o której mowa w art. 3 ust. 1, zawarta przez kontrahentów niefinansowych, którzy mają siedzibę w różnych państwach członkowskich, jest zwolniona z wymogu określonego w ust. 3 niniejszego artykułu, jeśli spełnione są następujące warunki:

- a) procedury kontrahentów w zakresie zarządzania ryzykiem są odpowiednio solidne, rzetelne oraz stosowne do stopnia złożoności transakcji na instrumentach pochodnych;
- b) nie ma obecnie ani nie przewiduje się w przyszłości przeszkód praktycznych lub prawnych dla szybkiego przeniesienia środków własnych lub spłaty zobowiązań między kontrahentami.

Kontrahenci niefinansowi informują właściwe organy, o których mowa w art. 10 ust. 5, o zamiarze zastosowania zwolnienia. Zwolnienie jest ważne, chyba że któryś z powiadomionych właściwych organów uzna, że nie zostały spełnione warunki, o których mowa w akapicie pierwszym lit. a) lub b), w terminie trzech miesięcy od daty powiadomienia.

8. Transakcja wewnątrzgrupowa, o której mowa w art. 3 ust. 2 lit. a)–d), zawarta przez kontrahenta, który ma siedzibę w Unii, z kontrahentem, który ma siedzibę na terenie jurysdykcji państwa trzeciego, jest zwolniona w całości lub w części z wymogu określonego w ust. 3 niniejszego artykułu na podstawie pozytywnej decyzji odpowiedniego właściwego organu odpowiadającego za nadzór nad kontrahentem mającym siedzibę w Unii, jeśli spełnione są następujące warunki:

- a) procedury kontrahentów w zakresie zarządzania ryzykiem są odpowiednio solidne, rzetelne oraz stosowne do stopnia złożoności transakcji na instrumentach pochodnych;
- b) nie ma obecnie ani nie przewiduje się w przyszłości przeszkód praktycznych lub prawnych dla szybkiego przeniesienia środków własnych lub spłaty zobowiązań między kontrahentami.

9. Transakcja wewnątrzgrupowa, o której mowa w art. 3 ust. 1, zawarta przez kontrahenta niefinansowego, który ma siedzibę w Unii, z kontrahentem, który ma siedzibę na terenie jurysdykcji państwa trzeciego, jest zwolniona z wymogu określonego w ust. 3 niniejszego artykułu, jeśli spełnione są następujące warunki:

- a) procedury kontrahentów w zakresie zarządzania ryzykiem są odpowiednio solidne, rzetelne oraz stosowne do stopnia złożoności transakcji na instrumentach pochodnych;
- b) nie ma obecnie ani nie przewiduje się w przyszłości przeszkód praktycznych lub prawnych dla szybkiego przeniesienia środków własnych lub spłaty zobowiązań między kontrahentami.

Kontrahent niefinansowy informuje właściwy organ, o którym mowa w art. 10 ust. 5, o zamiarze zastosowania zwolnienia. Zwolnienie jest ważne, chyba że któryś z powiadomionych

właściwych organów uzna, w terminie trzech miesięcy od daty powiadomienia, że nie zostały spełnione warunki, o których mowa w akapicie pierwszym lit. a) lub b).

10. Transakcja wewnątrzgrupowa, o której mowa w art. 3 ust. 1, zawarta przez kontrahenta niefinansowego z kontrahentem finansowym, gdy obaj mają siedzibę w różnych państwach członkowskich jest zwolniona w całości lub w części z wymogu określonego w ust. 3 niniejszego artykułu, na podstawie pozytywnej decyzji odpowiedniego właściwego organu odpowiadającego za nadzór nad kontrahentem finansowym, jeśli spełnione są następujące warunki:

- a) procedury kontrahentów w zakresie zarządzania ryzykiem są odpowiednio solidne, rzetelne oraz stosowne do stopnia złożoności transakcji na instrumentach pochodnych;
- b) nie ma obecnie ani nie przewiduje się w przyszłości przeszkód praktycznych lub prawnych dla szybkiego przeniesienia środków własnych lub spłaty zobowiązań między kontrahentami.

Odpowiedni właściwy organ odpowiadający za nadzór nad kontrahentem finansowym powiadamia o takiej decyzji właściwy organ, o którym mowa w art. 10 ust. 5. Zwolnienie jest ważne, chyba że powiadomiony właściwy organ uzna, że nie zostały spełnione warunki, o których mowa w akapicie pierwszym lit. a) lub b). Jeśli właściwe organy nie mogą dojść do porozumienia, w jego osiągnięciu może pomóc ESMA zgodnie z uprawnieniami przyznanymi ESMA na mocy art. 19 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.

11. Kontrahent w transakcji wewnątrzgrupowej, która została zwolniona z wymogu określonego w ust. 3, podaje do wiadomości publicznej informację na temat tego zwolnienia.

Właściwy organ powiadamia ESMA o wszelkich decyzjach podjętych na mocy ust. 6, 8 lub 10 lub o wszelkich powiadomieniach otrzymanych na mocy ust. 7, 9 lub 10 i przedkłada ESMA szczegółowe informacje na temat danej transakcji wewnątrzgrupowej.

12. Obowiązki określone w ust. 1–11 mają zastosowanie do kontraktów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym zawartych między podmiotami z państw trzecich, które – gdyby miały siedzibę w Unii – podlegałyby tym obowiązkom, pod warunkiem że kontrakty te mają bezpośredni, znaczący i przewidywalny skutek wewnątrz Unii, lub w przypadku gdy taki obowiązek jest niezbędny lub stosowny, by zapobiec obchodzeniu przepisów niniejszego rozporządzenia.

13. ESMA regularnie monitoruje działalność w zakresie instrumentów pochodnych, które nie kwalifikują się do rozliczenia, w celu wskazania przypadków, w których określona klasa instrumentów pochodnych może powodować ryzyko systemowe, oraz w celu zapobieżenia arbitrażowi regulacyjnemu między rozliczonymi i nierozliczonymi transakcjami na instrumentach pochodnych. W szczególności, ESMA, po konsultacji z ERRS, podejmuje działania zgodnie z art. 5 ust. 3 lub dokonuje przeglądu regulacyjnych standardów technicznych dotyczących depozytów zabezpieczających określonych w ust. 14 niniejszego artykułu oraz w art. 41.

14. W celu zapewnienia spójnego stosowania niniejszego artykułu ESMA opracowuje projekt regulacyjnych standardów technicznych określających:

- a) procedury i uzgodnienia, o których mowa w ust. 1;
- b) warunki rynkowe uniemożliwiające dokonanie wyceny rynkowej oraz kryteria stosowania wyceny w oparciu o model, o której mowa w ust. 2;
- c) szczegółowe informacje na temat zwolnionych transakcji wewnątrzgrupowych, jakie należy zamieścić w powiadomieniu, o którym mowa w ust. 7, 9 i 10;
- d) szczegółowe informacje na temat zwolnionych transakcji wewnątrzgrupowych, o których mowa w ust. 11;
- e) kontrakty uznawane za mające bezpośredni, znaczący i przewidywalny skutek wewnątrz Unii lub przypadki, w których niezbędne lub stosowne jest zapobieżenie obchodzeniu przepisów niniejszego rozporządzenia, o których mowa w ust. 12.

ESMA przedkłada Komisji projekt regulacyjnych standardów technicznych do dnia 30 września 2012 r.

Komisji przekazuje się uprawnienia do przyjmowania regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.

15. W celu zapewnienia spójnego stosowania niniejszego artykułu ESA opracowują projekt regulacyjnych standardów technicznych określających:

- a) procedury zarządzania ryzykiem, w tym wymagany poziom i rodzaj zabezpieczenia oraz uzgodnienia dotyczące wyodrębnienia wymagane do spełnienia wymogów ust. 3;
- b) poziom kapitału wymagany do spełnienia wymogów ust. 4;
- c) procedury, jakich mają przestrzegać kontrahenci i odnośne właściwe organy przy stosowaniu kryteriów zwolnienia, o których mowa w ust. 6–10;
- d) mające zastosowanie kryteria, o których mowa w ust. 5–10, w tym – w szczególności – co należy uznać za przeszkody praktyczne lub prawne dla szybkiego przenoszenia środków własnych lub spłaty zobowiązań między kontrahentami.

ESA przedstawiają Komisji wspólne projekty regulacyjnych standardów technicznych do dnia 30 września 2012 r.

W zależności od formy prawnej kontrahenta Komisji powierza się uprawnienia do przyjęcia regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 10–14 rozporządzeń (UE) nr 1093/2010, (UE) nr 1094/2010 albo (UE) nr 1095/2010.

Artykuł 12

Sankcje

1. Państwa członkowskie określają zasady dotyczące sankcji za naruszanie przepisów niniejszego tytułu i podejmują wszystkie konieczne działania w celu zapewnienia ich wdrożenia. Sankcje te obejmują co najmniej grzywny administracyjne. Przewidziane sankcje powinny być skuteczne, proporcjonalne i odstrasżające.

2. Państwa członkowskie zapewniają, aby właściwe organy odpowiedzialne za nadzór nad kontrahentami finansowymi bądź w stosownych przypadkach kontrahentami niefinansowymi, podawały do wiadomości publicznej każdą sankcję nałożoną za naruszenia przepisów art. 4, 5 oraz 7–11, chyba że takie ujawnienie poważnie zagroziłoby rynkom finansowym lub zaszkoziłoby w niewspółmierny sposób zainteresowanym stronom. Państwa członkowskie regularnie publikują sprawozdania oceniające skuteczność stosowanych zasad dotyczących sankcji. Ujawniane i publikowane informacje nie mogą obejmować danych osobowych w rozumieniu art. 2 lit. a) dyrektywy 95/46/WE.

W terminie do dnia 17 lutego 2013 r. państwa członkowskie powiadamiają Komisję o przepisach, o których mowa w ust. 1. Powiadamiają one również niezwłocznie Komisję o wszelkich późniejszych zmianach tych zasad.

3. Naruszenie przepisów zawartych w niniejszym tytule nie wpływa na ważność kontraktu pochodnego będącego przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym ani na możliwość wykonania przez strony postanowień kontraktu pochodnego będącego przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym. Naruszenie przepisów niniejszego tytułu nie uzasadnia żadnych roszczeń odszkodowawczych względem strony kontraktu pochodnego będącego przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym.

Artykuł 13

Mechanizm zapobiegania dublowaniu się lub sprzeczności zasad

1. ESMA wspiera Komisję w procesie monitorowania i przygotowywania sprawozdań przedkładanych Parlamentowi Europejskiemu i Radzie na temat stosowania na szczeblu międzynarodowym zasad określonych w art. 4, 9, 10 i 11, w szczególności pod kątem potencjalnego dublowania się lub sprzeczności wymogów dotyczących uczestników rynku, oraz wysuwa zalecenia dotyczące ewentualnego działania.

2. Komisja może przyjąć akty wykonawcze, stwierdzając, że stosowane przez państwa trzecie rozwiązania prawne, nadzorcze i wykonawcze:

- a) są równoważne z wymogami ustanowionymi w niniejszym rozporządzeniu na mocy art. 4, 9, 10 i 11;
- b) gwarantują zachowanie tajemnicy służbowej w stopniu równoważnym do przewidzianego w niniejszym rozporządzeniu; oraz

c) są skutecznie stosowane i egzekwowane w sposób sprawiedliwy i nieprowadzący do zakłóceń, aby zapewnić skuteczny nadzór i ich egzekwowanie w tym państwie trzecim.

Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 86 ust. 2.

3. Przyjęcie aktu wykonawczego dotyczącego równoważności rozwiązań, o którym mowa w ust. 2, oznacza, że uznaje się, iż kontrahenci zawierający transakcję objętą niniejszym rozporządzeniem spełnili obowiązki zawarte w art. 4, 9, 10 i 11 w sytuacji, gdzie co najmniej jeden z kontrahentów ma siedzibę w tym kraju trzecim.

4. Komisja we współpracy z ESMA monitoruje skuteczne wykonanie wymogów równoważnych z wymogami ustanowionymi w art. 4, 9, 10 i 11 przez państwa trzecie, w odniesieniu do których przyjęto akt wykonawczy dotyczący równoważności, oraz regularnie, co najmniej raz do roku, składa sprawozdania na ten temat Parlamentowi Europejskiemu i Radzie. W przypadku gdy sprawozdanie to ujawnia niewystarczające lub niespójne stosowanie wymogów dotyczących równoważności przez organy państwa trzeciego, Komisja, w terminie 30 dni kalendarzowych od przedstawienia sprawozdania, cofa decyzję o uznaniu ram prawnych danego państwa trzeciego za równoważne. W przypadku unieważnienia aktu wykonawczego dotyczącego równoważności kontrahenci zostają automatycznie objęci wszystkimi wymogami ustanowionymi w niniejszym rozporządzeniu.

TYTUŁ III

UDZIELANIE ZEZWOLEŃ CCP I NADZÓR NAD NIMI

ROZDZIAŁ 1

Warunki i procedury udzielania zezwolenia CCP

Artykuł 14

Zezwolenie na prowadzenie działalności przez CCP

1. W przypadku gdy osoba prawna mająca siedzibę w Unii zamierza świadczyć usługi rozliczeniowe jako CCP, składa ona wniosek o udzielenie zezwolenia do właściwego organu państwa członkowskiego, w którym ma siedzibę (organu właściwego dla CCP) zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 17.

2. Od momentu, kiedy udzielono zezwolenia zgodnie z art. 17, jest ono skuteczne na całym terytorium Unii.

3. W zezwoleniu, o którym mowa w ust. 1, udzielonym wyłącznie na działania związane z rozliczaniem wskazane są usługi, które może świadczyć CCP, lub działalność, którą może on prowadzić, w tym klasy instrumentów finansowych objętych takim zezwoleniem.

4. CCP jest zobowiązane spełniać w każdym czasie warunki wymagane dla uzyskania zezwolenia.

CCP bezzwłocznie informuje właściwy organ o wszelkich istotnych zmianach mających wpływ na warunki zezwolenia.

5. Zezwolenie, o którym mowa w ust. 1, nie uniemożliwia państwom członkowskim przyjęcia lub dalszego stosowania

dotychczasowych wymogów w odniesieniu do CCP mających siedzibę na ich terytorium, w tym pewnych wymogów dotyczących obowiązku uzyskania zezwoleń nałożonych dyrektywą 2006/48/WE.

Artykuł 15

Rozszerzenie zakresu działalności i usług

1. CCP zamierzający rozszerzyć działalność o dodatkowe usługi nieobjęte pierwotnym zezwoleniem lub działalność nieobjętą tym zezwoleniem składa wnioski o rozszerzenie zakresu zezwolenia do organu właściwego dla CCP. Oferowanie usług w zakresie rozliczania, na które dany CCP nie ma jeszcze zezwolenia, jest uznawane za rozszerzenie tego zezwolenia.

Rozszerzenia zakresu zezwolenia dokonuje się zgodnie z procedurą określoną w art. 17.

2. W przypadku gdy CCP zamierza rozszerzyć swoją działalność na państwo członkowskie inne niż to, w którym ma siedzibę, organ właściwy dla CCP niezwłocznie informuje o tym fakcie właściwy organ tego drugiego państwa członkowskiego.

Artykuł 16

Wymogi kapitałowe

1. CCP musi posiadać stały i rozporządzalny kapitał założycielski w wysokości co najmniej 7,5 mln EUR, aby uzyskać zezwolenie na mocy art. 14.

2. Kapitał danego CCP, obejmujący zysk niepodzielony i rezerwy, powinien być proporcjonalny do ryzyka wynikającego z działalności tego CCP. Powinien on być w każdym momencie wystarczający, by zapewnić sprawne przeprowadzenie likwidacji lub restrukturyzacji działalności w odpowiednim czasie oraz by zapewnić CCP odpowiednie zabezpieczenie przed ryzykiem kredytowym, kontrahenta, rynkowym, operacyjnym, prawnym i ekonomicznym, które nie zostały do tego momentu pokryte celowymi zasobami finansowymi, o których mowa w art. 41–44.

3. W celu zapewnienia spójnego stosowania niniejszego artykułu EBA, w ścisłej współpracy z ESBC i po konsultacji z ESMA, opracowuje projekt regulacyjnych standardów technicznych określających wymogi odnoszące się do kapitału, zysków zatrzymanych i rezerw CCP, o których mowa w ust. 2.

EBA przedstawia Komisji projekty tych regulacyjnych standardów technicznych do dnia 30 września 2012 r.

Komisji przekazuje się uprawnienia do przyjmowania regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

Artykuł 17

Procedura udzielania zezwolenia i odrzucenia wniosku o udzielenie zezwolenia

1. CCP występujący z wnioskiem składają wniosek o udzielenie zezwolenia do właściwego organu państwa członkowskiego, w którym ma swoją siedzibę.

2. CCP występujący z wnioskiem o udzielenie zezwolenia przekazuje wszystkie niezbędne informacje pozwalające właściwemu organowi na stwierdzenie, że dany CCP występujący z wnioskiem spełnia, na dzień udzielenia zezwolenia, wszystkie wymogi ustanowione w niniejszym rozporządzeniu. Właściwy organ bezzwłocznie przekazuje ESMA i kolegium, o którym mowa w art. 18 ust. 1, wszystkie informacje uzyskane od CCP wnioskującego o udzielenie zezwolenia.

3. W terminie 30 dni roboczych od otrzymania wniosku właściwy organ sprawdza wniosek pod kątem jego kompletności. Jeśli wniosek jest niekompletny, właściwy organ wyznacza termin, w którym CCP składający wniosek ma dostarczyć dodatkowych informacji. Po stwierdzeniu kompletności wniosku właściwy organ powiadamia o tym występujący z wnioskiem CCP, członków kolegium powołanego zgodnie z art. 18 ust. 1 oraz ESMA.

4. Właściwy organ udziela zezwolenia jedynie w przypadku, gdy ma całkowitą pewność, że CCP składający wniosek spełnia wszystkie wymogi ustanowione w niniejszym rozporządzeniu oraz jeżeli ten CCP został zgłoszony jako system zgodnie z dyrektywą 98/26/WE.

Właściwy organ uwzględni opinię kolegium wydaną zgodnie z art. 19. W przypadku gdy właściwy organ nie zgadza się z pozytywną opinią kolegium, wydana przezeń decyzja musi zawierać wyczerpujące uzasadnienie oraz wyjaśnienie wszelkich poważnych odstępstw od tej pozytywnej opinii.

Odmowa udzielenia zezwolenia na rzecz CCP może nastąpić w przypadku, gdy wszyscy członkowie kolegium, z wyłączeniem organów państwa członkowskiego w którym CCP ma siedzibę, przyjmą w drodze wspólnego porozumienia, stosownie do art. 19 ust. 1, wspólną opinię stwierdzającą, że dany CCP nie powinien uzyskać zezwolenia. Opinia ta musi zawierać pełne i szczegółowe pisemne uzasadnienie powodów, dla których kolegium uznało, iż nie są spełnione wymogi ustanowione w niniejszym rozporządzeniu lub innych przepisach prawa unijnego.

W przypadku nieosiągnięcia wspólnego porozumienia zgodnie z akapitem trzecim oraz gdy dwie trzecie kolegium wyrazi opinię negatywną którykolwiek z odnośnych właściwych organów, przy wsparciu dwóch trzecich kolegium, może przekazać sprawę do ESMA zgodnie z art. 19 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010 w terminie 30 dni kalendarzowych od przyjęcia opinii negatywnej.

Decyzja przekazująca sprawę musi zawierać pełne i szczegółowe pisemne uzasadnienie powodów, dla których członkowie kolegium uznali, iż wymogi ustanowione w niniejszym rozporządzeniu lub innych przepisach prawa Unii nie zostały spełnione. W takim przypadku właściwy organ odracza decyzję w sprawie zezwolenia do czasu wydania decyzji w sprawie zezwolenia, którą ESMA może podjąć zgodnie z art. 19 ust. 3 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010. Właściwy organ podejmuje swą decyzję zgodnie z decyzją ESMA. Po upływie trzydziestodniowego terminu, o którym mowa w akapicie czwartym, sprawa nie jest przekazywana do ESMA.

W przypadku gdy wszyscy członkowie kolegium, z wyłączeniem organów państwa członkowskiego, w którym CCP ma siedzibę,

przyjmą wspólną opinię, w drodze wspólnego porozumienia zgodnie z art. 19 ust. 1, że dany CCP nie powinien uzyskać zezwolenia, organ właściwy dla CCP może przekazać sprawę do ESMA zgodnie z art. 19 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.

Właściwy organ państwa członkowskiego, w którym CCP ma siedzibę, przekazuje tę decyzję pozostałym odnośnym właściwym organom.

5. W przypadku gdy organ właściwy dla CCP nie zastosował przepisów niniejszego rozporządzenia lub zastosował je w sposób, jaki wydaje się naruszać przepisy prawa unijnego, ESMA podejmuje działania zgodnie z art. 17 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.

Na wniosek dowolnego członka kolegium lub z własnej inicjatywy i po poinformowaniu właściwego organu ESMA może wszcząć dochodzenie w sprawie domniemanego naruszenia lub niezastosowania prawa Unii.

6. W wykonywaniu zadań członków kolegium żadne działanie jakiegokolwiek członka kolegium nie może, bezpośrednio ani pośrednio, dyskryminować jakiegokolwiek państwa członkowskiego ani grupy państw członkowskich jako miejsca prowadzenia usług rozliczeniowych w jakiegokolwiek walucie.

7. W terminie sześciu miesięcy od złożenia kompletnego wniosku właściwy organ informuje na piśmie CCP występującego z wnioskiem o udzielenie zezwolenia o tym, czy udzielono zezwolenia, czy też odmówiono jego udzielenia, podając wyczerpujące uzasadnienie.

Artykuł 18

Kolegium

1. W terminie 30 dni kalendarzowych od złożenia kompletnego wniosku zgodnie z art. 17 organ właściwy dla CCP powołuje kolegium do celów wykonywania zadań, o których mowa w art. 15, 17, 49, 51 i 54, zarządza nim i mu przewodniczy.

2. W skład kolegium wchodzi:

- a) ESMA;
- b) organ właściwy dla CCP;
- c) właściwe organy odpowiedzialne za nadzór nad członkami rozliczającymi CCP mającymi siedzibę w trzech państwach członkowskich, które przekazują łącznie w okresie jednego roku największe składki do prowadzonego przez CCP funduszu na wypadek niewywiązania się z zobowiązań, o którym mowa w art. 42;
- d) właściwe organy odpowiedzialne za nadzór nad systemami obrotu obsługiwanyymi przez CCP;
- e) właściwe organy sprawujące nadzór nad CCP, z którymi zostały zawarte uzgodnienia interoperacyjne;
- f) właściwe organy sprawujące nadzór nad centralnymi depozytami papierów wartościowych, z którymi dane CCP jest związane;

g) członkowie ESBC odpowiedzialni za dozór nad danym CCP oraz właściwi członkowie ESBC odpowiedzialni za dozór nad tymi CCP, z którymi zostały zawarte uzgodnienia interoperacyjne;

h) banki centralne emitujące waluty unijne o największym znaczeniu dla rozliczanych instrumentów finansowych.

3. Właściwy organ państwa członkowskiego, który nie należy do kolegium, może zażądać od kolegium dostarczenia wszelkich informacji właściwych do wykonywania swoich obowiązków nadzorczych.

4. Bez uszczerbku dla obowiązków właściwych organów wynikających z niniejszego rozporządzenia kolegium zapewnia:

- a) opracowanie opinii, o której mowa w art. 19;
- b) wymianę informacji, w tym odnośnie do wniosków o udzielenie informacji zgodnie z art. 84;
- c) porozumienie w sprawie dobrowolnego podziału zadań pomiędzy członków kolegium;
- d) koordynację programów nadzoru na podstawie oceny ryzyka danego CCP; oraz
- e) określenie procedur i planów awaryjnych przewidujących sposób postępowania w sytuacjach nadzwyczajnych, o których mowa w art. 24.

5. Podstawą powołania i funkcjonowania kolegium jest umowa na piśmie zawarta pomiędzy wszystkimi jego członkami.

W umowie tej określone są praktyczne rozwiązania dotyczące funkcjonowania kolegium, w tym szczegółowe zasady dotyczące procedur głosowania, o którym mowa w art. 19 ust. 3; może ona również określać zadania, które mają zostać powierzone organowi właściwemu dla CCP lub innemu członkowi kolegium.

6. Aby zapewnić konsekwentne i spójne funkcjonowanie kolegiów w całej Unii, ESMA opracowuje projekt regulacyjnych standardów technicznych określających warunki, na jakich waluty unijne, o których mowa w ust. 2 lit. h), są uznawane za waluty o największym znaczeniu, oraz szczegóły praktycznych rozwiązań, o których mowa w ust. 5.

ESMA przedkłada Komisji projekt regulacyjnych standardów technicznych do dnia 30 września 2012 r.

Komisji przekazuje się uprawnienia do przyjmowania regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.

Artykuł 19

Opinia kolegium

1. W terminie czterech miesięcy od złożenia przez CCP kompletnego wniosku zgodnie z art. 17 organ właściwy dla CCP dokonuje oceny ryzyka w odniesieniu do tego CCP i przedstawia kolegium sprawozdanie.

W terminie 30 dni kalendarzowych od jego otrzymania oraz na podstawie wniosków tego sprawozdania kolegium wydaje wspólną opinię na temat tego, czy wnioskujący CCP spełnia wszystkie wymogi ustanowione w niniejszym rozporządzeniu.

Bez uszczerbku dla art. 17 ust. 4 akapit czwarty, w przypadku niewydania wspólnej opinii zgodnie z akapitem drugim, kolegium w takim samym terminie przyjmuje opinię większościową.

2. ESMA podejmuje działania mające na celu umożliwienie przyjęcia wspólnej opinii zgodnie ze swoją ogólną rolą koordynacyjną ustanowioną w art. 31 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.

3. Większościowa opinia kolegium przyjmowana jest zwykłą większością głosów jego członków. W przypadku kolegiów mających do 12 członków prawo głosu przysługuje maksymalnie dwóm członkom kolegium z tego samego państwa członkowskiego; każdy członek posiadający prawo głosu dysponuje jednym głosem. W przypadku kolegiów mających więcej niż 12 członków prawo głosu przysługuje maksymalnie trzem członkom z tego samego państwa członkowskiego; każdy członek posiadający prawo głosu dysponuje jednym głosem. ESMA nie ma prawa głosu w sprawie opinii kolegium.

Artykuł 20

Cofnięcie zezwolenia

1. Bez uszczerbku dla art. 22 ust. 3 organ właściwy dla CCP cofa zezwolenie w przypadku, gdy CCP:

- a) nie skorzystał z zezwolenia w ciągu 12 miesięcy, jednoznacznie zrzeka się zezwolenia lub gdy w ciągu poprzednich sześciu miesięcy nie świadczył usług lub nie prowadził działalności;
- b) uzyskał zezwolenie, składając fałszywe oświadczenia lub w jakikolwiek inny sposób sprzeczny z prawem;
- c) nie spełnia już warunków, na podstawie których zezwolenie zostało udzielone, a w odpowiednim czasie nie przedsięwziął działania naprawczego wymaganego przez organ właściwy dla CCP;
- d) poważnie i stale narusza którykolwiek z wymogów ustanowionych w niniejszym rozporządzeniu.

2. W przypadku gdy organ właściwy dla CCP stwierdzi, że zachodzi którakolwiek z okoliczności, o których mowa w ust. 1, w terminie 5 dni roboczych, informuje o tym fakcie ESMA i innych członków kolegium.

3. Organ właściwy dla CCP zasięga opinii członków kolegium w kwestii konieczności cofnięcia zezwolenia dla CCP, z wyjątkiem przypadków, gdy dana decyzja musi zostać podjęta w trybie pilnym.

4. Każdy członek kolegium może w dowolnym czasie zwrócić się do organu właściwego dla CCP o zbadanie, czy dany CCP nadal spełnia warunki, na podstawie których udzielono zezwolenia.

5. Organ właściwy dla CCP może ograniczyć cofnięcie zezwolenia do określonej usługi, działalności lub określonej klasy instrumentów finansowych.

6. Organ właściwy dla CCP powiadamia ESMA i członków kolegium o swojej decyzji wraz z pełnym jej uzasadnieniem i bierze pod uwagę zastrzeżenia członków kolegium.

7. Decyzja o wycofaniu zezwolenia jest skuteczna na terenie całej Unii.

Artykuł 21

Przegląd i ocena

1. Bez uszczerbku dla roli kolegium właściwe organy, o których mowa w art. 22, dokonują przeglądu uzgodnień, strategii, procesów i mechanizmów wdrożonych przez CCP w celu przestrzegania przepisów niniejszego rozporządzenia i dokonują oceny ryzyka, na jakie dani CCP są lub mogą być narażeni.

2. Przegląd i ocena, o których mowa w ust. 1, obejmują swoim zakresem wszelkie wymogi ustanowione dla CCP w niniejszym rozporządzeniu.

3. Właściwe organy ustalają częstotliwość i szczegółowość przeglądów i ocen, o których mowa w ust. 1, przy uwzględnieniu wielkości, systemowego znaczenia, charakteru, skali i złożoności działalności danych CCP. Przegląd i ocena podlegają aktualizacji co najmniej raz w roku.

CCP podlegają kontrolom w miejscu prowadzenia działalności.

4. Właściwe organy regularnie, a co najmniej raz w roku, przekazują kolegium informacje na temat wyników przeglądu i oceny, o których mowa w ust. 1, w tym wszelkich podjętych działań naprawczych lub nałożonych sankcji.

5. Właściwe organy zobowiązują dane CCP, które nie spełnia wymogów wynikających z niniejszego rozporządzenia, do szybkiego podjęcia działania lub czynności niezbędnych w danej sytuacji.

6. ESMA pełni rolę koordynatora pomiędzy właściwymi organami a kolegiumami w celu stworzenia wspólnej kultury nadzorczej oraz spójnych praktyk w dziedzinie nadzoru gwarantujących jednolite procedury i spójne podejścia, a także większą spójność wyników nadzoru.

Na użytek akapitu pierwszego ESMA co najmniej raz do roku:

a) przeprowadza wzajemną ocenę działań w zakresie nadzoru prowadzonych przez wszystkie właściwe organy w związku z udzielaniem zezwoleń CCP i sprawowaniem nad nimi nadzoru zgodnie z art. 30 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010; oraz

b) inicjuje i koordynuje ogólnounijną ocenę odporności CCP na niekorzystną sytuację na rynku zgodnie z art. 32 ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.

W sytuacji gdy ocena, o której mowa w akapicie drugim lit. b), wykaże niewystarczającą odporność jednego lub większej liczby CCP, ESMA wydaje niezbędne zalecenia zgodnie z art. 16 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.

ROZDZIAŁ 2

Nadzór nad CCP

Artykuł 22

Właściwe organy

1. Każde państwo członkowskie wyznacza właściwy organ odpowiedzialny za wykonywanie obowiązków wynikających z niniejszego rozporządzenia w odniesieniu do udzielania zezwoleń CCP mającym siedzibę na jego terytorium i nadzoru nad nimi oraz informuje o tym fakcie Komisję i ESMA.

W przypadku gdy państwo członkowskie wyznacza więcej niż jeden właściwy organ, wyraźnie określa ono zadania poszczególnych organów i wyznacza jeden organ odpowiedzialny za koordynację współpracy i wymianę informacji z Komisją, ESMA, właściwymi organami innych państw członkowskich, EBA i odpowiednimi członkami ESBC, zgodnie z art. 23, 24, 83 i 84.

2. Każde państwo członkowskie zapewnia, aby właściwy organ posiadał uprawnienia nadzorcze i dochodzeniowe niezbędne do wykonywania swoich funkcji.

3. Każde państwo członkowskie zapewnia możliwość podjęcia lub nałożenia odpowiednich środków administracyjnych – zgodnie z prawodawstwem krajowym – wobec ponoszących odpowiedzialność osób fizycznych lub prawnych w przypadku naruszenia niniejszego rozporządzenia.

Środki te powinny być skuteczne, proporcjonalne i odstrasżające i mogą obejmować wnioski o działania naprawcze w określonych ramach czasowych.

4. ESMA publikuje na swojej stronie internetowej wykaz właściwych organów wyznaczonych zgodnie z ust. 1.

ROZDZIAŁ 3

Współpraca

Artykuł 23

Współpraca organów

1. Właściwe organy ściśle współpracują ze sobą i z ESMA oraz, o ile jest to konieczne, z ESBC.

2. Wykonując swoje ogólne obowiązki, właściwe organy należycie uwzględniają potencjalny wpływ swoich decyzji na stabilność systemu finansowego we wszystkich innych zainteresowanych państwach członkowskich, w szczególności w sytuacjach nadzwyczajnych, o których mowa w art. 24, w oparciu o informacje dostępne w chwili podjęcia decyzji.

Artykuł 24

Sytuacje nadzwyczajne

Organ właściwy dla CCP lub jakikolwiek inny organ niezwłocznie informuje ESMA, kolegium, odpowiednich członków ESBC i inne odpowiednie organy o sytuacji nadzwyczajnej dotyczącej CCP, w tym o zmianach na rynkach finansowych, które mogą mieć niekorzystny wpływ na płynność rynku i stabilność systemu finansowego w dowolnym z państw członkowskich, w których CCP lub jego członkowie rozliczający mają siedzibę.

ROZDZIAŁ 4

Stosunki z państwami trzecimi

Artykuł 25

Uznawanie CCP z państw trzecich

1. CCP mający siedzibę w państwie trzecim może świadczyć usługi rozliczeniowe na rzecz członków rozliczających lub systemów obrotu mających siedzibę w Unii wyłącznie wtedy, gdy jest uznany przez ESMA.

2. ESMA, po konsultacji z organami, o których mowa w ust. 3, może uznać CCP mającego siedzibę w państwie trzecim, który wystąpił o uznanie w celu świadczenia niektórych usług rozliczeniowych lub prowadzenia niektórych działań rozliczeniowych, jeżeli:

- a) Komisja przyjęła akt wykonawczy zgodnie z ust. 6;
- b) CCP uzyskał zezwolenie na prowadzenie działalności w danym państwie trzecim i podlega w nim skutecznemu nadzorowi i egzekwowaniu prawa zapewniającemu pełną zgodność z wymogami ostrożnościowymi mającymi zastosowanie w tym państwie trzecim;
- c) zawarto uzgodnienia o współpracy zgodnie z ust. 7;
- d) CCP ma siedzibę lub uzyskał zezwolenie w państwie trzecim uznanym za posiadające systemy przeciwdziałania praniu pieniędzy i finansowaniu terroryzmu równoważne z systemami unijnymi na podstawie kryteriów określonych we wspólnych ustaleniach państw członkowskich w sprawie równoważności podmiotów z państw trzecich na mocy dyrektywy 2005/60/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 października 2005 r. w sprawie przeciwdziałania korzystaniu z systemu finansowego do prania pieniędzy oraz finansowania terroryzmu ⁽¹⁾.

3. Podczas przeprowadzania oceny, czy warunki, o których mowa w ust. 2, zostały spełnione, ESMA konsultuje się z:

- a) właściwym organem państwa członkowskiego, w którym dany CCP świadczy lub zamierza świadczyć usługi rozliczeniowe i które zostało wybrane przez tego CCP;

- b) właściwymi organami odpowiedzialnymi za nadzór nad członkami rozliczającymi CCP mającymi siedzibę w trzech państwach członkowskich, które przekazują – lub po których CCP spodziewają się, że będą przekazywać – łącznie w okresie jednego roku największe składki do prowadzonego przez danego CCP funduszu na wypadek niewykonania zobowiązania, o którym mowa w art. 42;

- c) właściwymi organami odpowiedzialnymi za nadzór nad znajdującymi się w Unii systemami obrotu, które są obsługiwane lub mają być obsługiwane przez danego CCP;

- d) właściwymi organami sprawującymi nadzór nad CCP mającymi siedzibę w Unii, z którymi zostały zawarte uzgodnienia interoperacyjne;

- e) odpowiednimi członkami ESBC państw członkowskich, w których dany CCP świadczy lub zamierza świadczyć usługi rozliczeniowe, oraz z odpowiednimi członkami ESBC odpowiedzialnymi za sprawowanie nadzoru nad CCP, z którymi zostały zawarte uzgodnienia interoperacyjne;

- f) bankami centralnymi emitującymi waluty Unii o największym znaczeniu dla instrumentów finansowych rozliczanych obecnie lub których rozliczenie jest planowane.

4. CCP, o którym mowa w ust. 1, składa swój wniosek do ESMA.

CCP składający wniosek o uznanie przekazuje ESMA wszelkie niezbędne do tego celu informacje. W terminie 30 dni roboczych od otrzymania wniosku ESMA sprawdza wniosek pod kątem jego kompletności. Jeśli wniosek jest niekompletny ESMA wyznacza termin, w którym CCP składający wniosek ma przedłożyć dodatkowe informacje.

Decyzja o uznaniu podejmowana jest w oparciu o warunki określone w ust. 2 i jest niezależna od wszelkich ocen stanowiących podstawę decyzji o równoważności, o której mowa w art. 13 ust. 3.

Przed podjęciem decyzji ESMA przeprowadza konsultacje z podmiotami i instytucjami, o których mowa w ust. 3.

W terminie 180 dni roboczych od złożenia kompletnego wniosku ESMA informuje na piśmie CCP składające wniosek o uznaniu lub odmowie uznania, podając wyczerpujące uzasadnienie.

ESMA publikuje na swojej stronie internetowej wykaz CCP uznanych zgodnie z niniejszym rozporządzeniem.

5. ESMA, po konsultacji z organami i podmiotami, o których mowa w ust. 3, dokonuje przeglądu decyzji o uznaniu CCP mającego siedzibę w państwie trzecim, jeżeli ten CCP rozszerzył zakres swojej działalności i usług w Unii. Przegląd ten przeprowadza się zgodnie z przepisami ust. 2, 3 i 4. ESMA może cofnąć decyzję o uznaniu tego CCP, jeżeli warunki określone w ust. 2 nie są już spełniane oraz w sytuacji analogicznej do sytuacji opisanej w art. 20.

⁽¹⁾ Dz.U. L 309 z 25.11.2005, s. 15.

6. Komisja może przyjąć akt wykonawczy zgodnie z art. 5 rozporządzenia (UE) nr 182/2011, stwierdzając, że ramy prawne i nadzorcze państwa trzeciego gwarantują, że CCP, którzy uzyskali zezwolenie w tym państwie trzecim, spełniają prawnie wiążące wymogi równoważne wymogom ustanowionym w tytule IV niniejszego rozporządzenia, że dani CCP podlegają skutecznemu nadzorowi i egzekwowaniu prawa prowadzonemu na bieżąco w tym państwie trzecim oraz że ramy prawne tego państwa trzeciego przewidują skuteczny równoważny system uznawania CCP, którzy uzyskali zezwolenie na mocy systemów prawnych państw trzecich.

7. ESMA zawiera uzgodnienia o współpracy z odpowiednimi właściwymi organami państw trzecich, których ramy prawne i nadzorcze uznano za równoważne z niniejszym rozporządzeniem zgodnie z ust. 6. Uzgodnienia takie określają co najmniej:

- a) mechanizm wymiany informacji między ESMA a właściwymi organami danych państw trzecich, w tym dostęp do wszystkich informacji, o które występuje ESMA, na temat CCP, które uzyskały zezwolenie w państwach trzecich;
- b) mechanizm szybkiego powiadamiania ESMA w przypadkach, gdy właściwy organ państwa trzeciego uzna, że CCP, nad którym sprawuje nadzór, narusza warunki udzielonego mu zezwolenia lub innych przepisów, którym podlega;
- c) mechanizm szybkiego powiadamiania ESMA przez właściwy organ państwa trzeciego w przypadkach, gdy CCP, nad którym taki organ sprawuje nadzór, uzyskał prawo do świadczenia usług rozliczeniowych na rzecz członków rozliczających lub klientów mających siedzibę w Unii;
- d) procedury dotyczące koordynacji działań nadzorczych, w tym, w odpowiednich przypadkach, kontroli w miejscu prowadzenia działalności.

8. W celu zapewnienia spójnego stosowania niniejszego artykułu ESMA opracowuje projekt regulacyjnych standardów technicznych określających szczegółową treść informacji, jakie CCP musi przedstawić ESMA w swoim wniosku o uznanie.

ESMA przedkłada Komisji ten projekt regulacyjnych standardów technicznych do dnia 30 września 2012 r.

Komisji przekazuje się uprawnienia do przyjmowania regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.

TYTUŁ IV

WYMOGI W ODNIESIENIU DO CCP

ROZDZIAŁ 1

Wymogi organizacyjne

Artykuł 26

Przepisy ogólne

1. CCP posiada solidne zasady zarządzania obejmujące jasną strukturę organizacyjną z dobrze określonymi, przejrzystymi i spójnymi obszarami odpowiedzialności, skuteczne procesy służące rozpoznawaniu ryzyka, na które jest lub może być

narażony CCP, zarządzaniu ryzykiem, monitorowaniu i zgłaszaniu ryzyka oraz odpowiednie mechanizmy kontroli wewnętrznej obejmujące prawidłowe procedury administracyjne i rachunkowości.

2. CCP przyjmuje strategię i procedury dostatecznie skuteczne, aby zapewnić przestrzeganie przepisów niniejszego rozporządzenia, w tym przestrzeganie wszystkich tych przepisów przez zarządzających CCP i jego pracowników.

3. CCP utrzymuje i stosuje strukturę organizacyjną zapewniającą ciągłość działania oraz prawidłowe funkcjonowanie w zakresie świadczenia usług i prowadzenia działalności. Stosuje odpowiednie i proporcjonalne systemy, zasoby i procedury.

4. CCP utrzymuje wyraźne rozgraniczenie między podległością służbową w odniesieniu do zarządzania ryzykiem a podległością służbową w odniesieniu do innych działań CCP.

5. CCP przyjmuje, wdraża i prowadzi politykę wynagrodzeń promującą rozważne i skuteczne zarządzanie ryzykiem oraz niesprzyjającą rozluźnianiu standardów ryzyka.

6. CCP posiada odpowiednie systemy informatyczne pozwalające na uwzględnienie złożoności, różnorodności i rodzaju świadczonych usług oraz prowadzonej działalności, tak aby zapewnić wysokie standardy bezpieczeństwa oraz integralność i poufność informacji.

7. CCP nieodpłatnie podaje do wiadomości publicznej zasady zarządzania oraz przepisy regulujące działalność CCP, a także kryteria dopuszczenia do członkostwa.

8. CCP podlega częstym i niezależnym audytom. Wyniki tych audytów przekazywane są zarządowi i udostępniane właściwemu organowi.

9. W celu zapewnienia spójnego stosowania niniejszego artykułu ESMA, po konsultacji z członkami ESBC, opracowuje projekt regulacyjnych standardów technicznych określających minimalny zakres zasad i rozwiązań w zakresie zarządzania, o których mowa w ust. 1–8.

ESMA przedkłada Komisji ten projekt regulacyjnych standardów technicznych do dnia 30 września 2012 r.

Komisji przekazuje się uprawnienia do przyjmowania regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.

Artykuł 27

Kierownictwo wyższego szczebla i zarząd

1. Kierownictwo wyższego szczebla CCP musi cieszyć się odpowiednio nieposzlakowaną opinią i posiadać dostateczne doświadczenie pozwalające na zapewnienie prawidłowego i ostrożnego zarządzania CCP.

2. CCP posiada zarząd. Co najmniej jedna trzecia składu zarządu, jednak nie mniej niż dwóch członków, musi być niezależna. Przedstawiciele klientów członków rozliczających zapraszani są na posiedzenia zarządu dotyczące kwestii związanych z art. 38 i 39. Wynagrodzenie niezależnych i innych członków zarządu, niepełniących funkcji wykonawczych nie jest powiązane z wynikami działalności CCP.

Członkowie zarządu CCP, w tym członkowskie niezależni, muszą cieszyć się odpowiednio nieposzlakowaną opinią oraz posiadać odpowiednią wiedzę specjalistyczną z zakresu usług finansowych, zarządzania ryzykiem i usług rozliczeniowych.

3. CCP wyraźnie określa zadania i zakres odpowiedzialności zarządu oraz udostępnia protokoły posiedzeń zarządu właściwemu organowi i audytorom.

Artykuł 28

Komisja ds. ryzyka

1. CCP ustanawia komisję ds. ryzyka, w skład której wchodzi przedstawiciele jego członków rozliczających, niezależni członkowie zarządu oraz przedstawiciele klientów. Komisja ds. ryzyka może zaprosić pracowników CCP i niezależnych ekspertów zewnętrznych do uczestniczenia w posiedzeniach komisji bez prawa głosu. Właściwe organy mogą zwrócić się z wnioskiem o udział w posiedzeniach komisji ds. ryzyka bez prawa głosu oraz o należyte udzielenie informacji na temat działań i decyzji komisji ds. ryzyka. Opinie komisji ds. ryzyka są niezależne od bezpośredniego wpływu kierownictwa CCP. Żadna z grup przedstawicieli nie ma większości w komisji ds. ryzyka.

2. CCP wyraźnie określa zakres upoważnienia, zasady zarządzania służące zapewnieniu jego niezależności, procedury operacyjne, kryteria przyjmowania i mechanizm wyboru członków komisji ds. ryzyka. Zasady zarządzania są udostępniane publicznie i przewidują co najmniej, że komisji ds. ryzyka przewodniczy niezależny członek zarządu oraz że komisja ta bezpośrednio podlega zarządowi i odbywa regularne posiedzenia.

3. Komisja ds. ryzyka doradza zarządowi w zakresie wszelkich uzgodnień, które mogą wpłynąć na zarządzanie ryzykiem CCP, takich jak znacząca zmiana modelu ryzyka, procedury na wypadek niewykonania zobowiązania, kryteria przyjmowania członków rozliczających, rozliczania nowych klas instrumentów lub funkcji na zasadzie outsourcingu. Opinie komisji ds. ryzyka nie są wymagane w odniesieniu do bieżącej działalności CCP. W sytuacjach nadzwyczajnych podejmuje się rozsądne wysiłki w celu zasięgnięcia opinii komisji ds. ryzyka na temat zdarzeń mających wpływ na zarządzanie ryzykiem CCP.

4. Bez uszczerbku dla prawa właściwych organów do uzyskania odpowiednich informacji, członków komisji ds. ryzyka obowiązuje poufność. W przypadku gdy przewodniczący komisji ds. ryzyka stwierdzi istnienie faktycznego lub potencjalnego konfliktu interesów danego członka w odniesieniu do określonej kwestii, członek ten nie może głosować w tej kwestii.

5. CCP niezwłocznie informuje właściwy organ o wszelkich decyzjach, w których zarząd decyduje o nieuwzględnieniu opinii komisji ds. ryzyka.

Artykuł 29

Prowadzenie dokumentacji

1. Przez okres co najmniej dziesięciu lat CCP przechowuje pełną dokumentację dotyczącą świadczonych usług i prowadzonej działalności, tak aby umożliwić właściwemu organowi monitorowanie spełniania przez CCP zgodności z niniejszym rozporządzeniem.

2. Przez okres co najmniej dziesięciu lat po rozwiązaniu kontraktu CCP przechowuje kompletne informacje na temat wszystkich zrealizowanych przez siebie kontraktów. Informacje te umożliwiają co najmniej określenie pierwotnych warunków transakcji przed jej rozliczeniem przez CCP.

3. Na wniosek właściwego organu ESMA i odpowiednich członków ESBC CCP udostępnia im dokumentację i informacje, o których mowa w ust. 1 i 2, a także wszelkie informacje na temat pozycji rozliczonych kontraktów, niezależnie od systemu obrotu, w którym transakcja została zawarta.

4. W celu zapewnienia spójnego stosowania niniejszego artykułu ESMA opracowuje projekt regulacyjnych standardów technicznych określających szczegóły dotyczące dokumentacji i informacji, które muszą być przechowywane zgodnie z ust. 1 do 3.

ESMA przedkłada Komisji ten projekt regulacyjnych standardów technicznych do dnia 30 września 2012 r.

Komisji przekazuje się uprawnienia do przyjmowania regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.

5. W celu zapewnienia jednolitych warunków stosowania ust. 1 i 2 ESMA opracowuje projekt wykonawczych standardów technicznych określających format dokumentacji i informacje, które mają być przechowywane.

ESMA przedstawia Komisji ten projekt wykonawczych standardów technicznych do dnia 30 września 2012 r.

Komisji przyznaje się uprawnienia do przyjęcia wykonawczych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 15 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.

Artykuł 30

Akcjonariusze i udziałowcy posiadający znaczne pakiety akcji

1. Właściwy organ udziela zezwolenia CCP dopiero wtedy, gdy organowi temu zostaną przedstawione dane osobowe akcjonariuszy lub udziałowców, bezpośrednich lub pośrednich, osób fizycznych lub prawnych, posiadających znaczne pakiety akcji, a także dane na temat wartości takich pakietów.

2. Właściwy organ odmawia udzielenia zezwolenia CCP w przypadku, gdy nie jest przekonany o stosowności – uwzględniając potrzebę zapewnienia prawidłowego i ostrożnego zarządzania CCP – udziałowców lub akcjonariuszy posiadających znaczne pakiety akcji w CCP.

3. W przypadku bliskich powiązań między CCP i innymi osobami prawnymi lub fizycznymi właściwy organ udziela zezwolenia tylko wówczas, gdy powiązania te nie uniemożliwiają skutecznego wykonywania funkcji nadzorczych właściwego organu.

4. W przypadku gdy osoby, o których mowa w ust. 1, wywierają wpływ, który może być niekorzystny dla prawidłowego i ostrożnego zarządzania CCP, właściwy organ podejmuje odpowiednie kroki służące ustaniu tej sytuacji, które mogą obejmować cofnięcie zezwolenia dla danego CCP.

5. Właściwy organ nie udziela zezwolenia, gdy skuteczne wykonywanie jego funkcji nadzorczych nie jest możliwe z powodu przepisów ustawowych, wykonawczych lub administracyjnych państwa trzeciego mających zastosowanie do jednej osoby fizycznej lub prawnej bądź większej liczby tych osób, z którymi CCP posiada bliskie powiązania, bądź też z powodu trudności w egzekwowaniu takich przepisów.

Artykuł 31

Obowiązki informacyjne wobec właściwych organów

1. CCP informuje właściwy dla siebie organ o wszelkich zmianach kierownictwa i przekazuje temu organowi wszystkie informacje niezbędne do oceny zgodności z art. 27 ust. 1 i art. 27 ust. 2 akapit drugi.

W przypadku gdy postępowanie członka zarządu może niekorzystnie wpływać na prawidłowe i ostrożne zarządzanie CCP, właściwy organ podejmuje odpowiednie środki, które mogą obejmować usunięcie tego członka z zarządu.

2. Każda osoba fizyczna lub prawna bądź większa liczba takich osób działających w porozumieniu (potencjalny nabywca), która postanowiła (które postanowiły) nabyć, bezpośrednio lub pośrednio, znaczny pakiet akcji w CCP lub zwiększyć, bezpośrednio lub pośrednio, taki posiadany znaczny pakiet akcji w CCP, w wyniku czego udział posiadanych praw głosu lub posiadanego kapitału osiągnie bądź przekroczy 10 %, 20 %, 30 % lub 50 % albo CCP stanie się jednostką zależną takiej osoby (takich osób), (planowane nabycie), uprzednio informuje na piśmie organ właściwy dla CCP, w którym zamierza ona (zamierzają one) nabyć lub zwiększyć znaczny pakiet akcji, o wielkości tego pakietu oraz przekazuje odpowiednie informacje, o których mowa w art. 32 ust. 4.

Każda osoba fizyczna lub prawna, która postanowiła zbyć, bezpośrednio lub pośrednio, znaczny pakiet akcji w CCP (potencjalny zbywca), uprzednio informuje na piśmie właściwy organ o tym fakcie, informując go o wielkości tego pakietu. Osoba taka powiadamia również właściwy organ w przypadku podjęcia decyzji o zmniejszeniu posiadanego znacznego pakietu akcji w taki sposób, że udział praw głosu lub posiadanego przez nią kapitału spadłby wówczas poniżej poziomu 10 %, 20 %, 30 % bądź 50 % lub CCP przestałby być jednostką zależną tej osoby.

Bezwzględnie po otrzymaniu powiadomienia określonego w niniejszym ustępie, a najpóźniej w ciągu dwóch dni roboczych od otrzymania powiadomienia, o którym mowa w niniejszym akapicie, oraz informacji określonych w ust. 3, właściwy organ potwierdza odbiór powiadomienia lub informacji potencjalnemu nabywcy lub zbywcy na piśmie.

Właściwy organ ma maksymalnie 60 dni roboczych od dnia pisemnego potwierdzenia odbioru powiadomienia i wszystkich dokumentów, których załączenie do powiadomienia jest wymagane na podstawie wykazu określonego w art. 32 ust. 4 (okres oceny), na przeprowadzenie oceny, o której mowa w art. 32 ust. 1 (ocena).

W chwili potwierdzenia odbioru właściwy organ powiadamia potencjalnego nabywcę lub zbywcę o terminie, w którym upływa okres oceny.

3. Podczas okresu oceny, lecz nie później niż pięćdziesiątego dnia roboczego okresu oceny właściwy organ może, w razie potrzeby, zwrócić się o dalsze informacje potrzebne do ukończenia oceny. Prośbę tę przekazuje się na piśmie z wyszczególnieniem dodatkowych niezbędnych informacji.

Bieg okresu oceny zostaje wstrzymany na okres od dnia przekazania prośby o informacje przez właściwy organ do dnia otrzymania odpowiedzi od potencjalnego nabywcy. Wstrzymanie to nie może przekroczyć dwudziestu dni roboczych. Właściwy organ może rozważyć wystąpienie z kolejnymi wnioskami o uzupełnienie lub wyjaśnienie informacji, jednak nie mogą one powodować wstrzymania biegu okresu oceny.

4. Właściwy organ może przedłużyć wstrzymanie, o którym mowa w ust. 3 akapit drugi, do 30 dni roboczych, w przypadku gdy potencjalny nabywca lub zbywca:

- a) ma siedzibę poza Unią albo jeśli nadzór nad nim sprawuje organ spoza Unii;
- b) jest osobą fizyczną albo prawną, która nie podlega nadzorowi na mocy niniejszego rozporządzenia lub dyrektywy 73/239/EWG, dyrektywy Rady 92/49/EWG z dnia 18 czerwca 1992 r. w sprawie koordynacji przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do ubezpieczeń bezpośrednich innych niż ubezpieczenia na życie⁽¹⁾ lub dyrektyw 2002/83/WE, 2003/41/WE, 2004/39/WE, 2005/68/WE, 2006/48/WE, 2009/65/WE lub 2011/61/UE.

5. Jeśli po zakończeniu oceny właściwy organ postanawia wyrazić sprzeciw wobec planowanego nabycia, informuje o tym potencjalnego nabywcę na piśmie w ciągu dwóch dni roboczych, ale przed upływem okresu oceny, podając powody takiej decyzji. Właściwy organ odpowiednio informuje kolegium, o którym mowa w art. 18. Z zastrzeżeniem przepisów krajowych odpowiednie uzasadnienie takiej decyzji może zostać

⁽¹⁾ Dz.U. L 228 z 11.8.1992, s. 1.

upublicznione na żądanie potencjalnego nabywcy. Państwa członkowskie mogą jednak zezwolić właściwemu organowi na ujawnienie uzasadnienia przy braku wniosku potencjalnego nabywcy.

6. Jeśli przed upływem okresu oceny właściwy organ nie wyrazi sprzeciwu wobec planowanego nabycia, uznaje się, że planowane nabycie zostało zatwierdzone.

7. Właściwy organ może ustalić maksymalny termin na sfinalizowanie planowanego nabycia i przedłużyć go w stosownych przypadkach.

8. Państwa członkowskie nie ustanawiają bardziej restrykcyjnych wymogów w odniesieniu do powiadomienia właściwego organu i zatwierdzenia przez niego bezpośredniego lub pośredniego nabycia praw głosu lub kapitału niż wymogi określone w niniejszym rozporządzeniu.

Artykuł 32

Ocena

1. W ramach oceny powiadomienia przewidzianego w art. 31 ust. 2 oraz informacji, o których mowa w art. 31 ust. 3, właściwy organ, dla zapewnienia prawidłowego i ostrożnego zarządzania CCP, w którym ma nastąpić nabycie, oraz mając na względzie prawdopodobny wpływ potencjalnego nabywcy na CCP, ocenia stosowność potencjalnego nabywcy oraz finansową solidność planowanego nabycia w oparciu o wszystkie poniższe elementy:

- a) reputację i finansową solidność potencjalnego nabywcy;
- b) reputację i doświadczenie wszelkich osób, które będą kierować działalnością CCP w wyniku planowanego nabycia;
- c) zdolność CCP do przestrzegania, aktualnie i w przyszłości, niniejszego rozporządzenia;
- d) istnienie wystarczających podstaw by podejrzewać, iż w związku z planowanym nabyciem dokonuje się, dokonano lub usiłowano dokonać prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu w rozumieniu art. 1 dyrektywy 2005/60/WE lub że planowane nabycie może zwiększyć takie ryzyko.

W ocenie solidności finansowej potencjalnego nabywcy właściwy organ poświęca szczególną uwagę rodzajowi prowadzonej i planowanej działalności w CCP, w którym ma nastąpić nabycie.

W ocenie zdolności CCP do przestrzegania przepisów niniejszego rozporządzenia właściwy organ poświęca szczególną uwagę temu, czy grupa, w skład której wejdzie CCP, posiada strukturę umożliwiającą sprawowanie skutecznego nadzoru,

skuteczną wymianę informacji pomiędzy właściwymi organami i ustalenie podziału odpowiedzialności pomiędzy tymi organami.

2. Właściwe organy mogą wyrazić sprzeciw wobec planowanego nabycia jedynie wówczas, gdy na podstawie kryteriów określonych w ust. 1 istnieją ku temu uzasadnione powody lub jeżeli informacje dostarczone przez potencjalnego nabywcę są niekompletne.

3. Państwa członkowskie nie narzucają żadnych wstępnych warunków dotyczących wielkości pakietów, jakie są nabywane, ani nie umożliwiają swoim właściwym organom oceny planowanego nabycia pod kątem potrzeb ekonomicznych rynku.

4. Państwa członkowskie publicznie udostępniają wykaz informacji, które są niezbędne do przeprowadzenia oceny i które są przekazywane właściwym organom w chwili dokonywania powiadomienia, o którym mowa w art. 31 ust. 2. Zakres wymaganych informacji musi być proporcjonalny i dostosowany do charakteru potencjalnego nabywcy i planowanego nabycia. Państwa członkowskie nie wymagają informacji, które nie są istotne dla przeprowadzenia oceny ostrożnościowej.

5. Nie naruszając przepisów art. 31 ust. 2, 3 i 4, w przypadku gdy właściwy organ otrzyma powiadomienia o dwóch lub więcej planach nabycia lub zwiększenia znacznych pakietów akcji w tym samym CCP, traktuje on potencjalnych nabywców w sposób niedyskryminujący.

6. Odpowiednie właściwe organy ściśle współpracują ze sobą podczas przeprowadzania oceny, w przypadku gdy potencjalny nabywca jest:

- a) innym CCP, instytucją kredytową, zakładem ubezpieczeń na życie, zakładem ubezpieczeń, zakładem reasekuracji, przedsiębiorstwem inwestycyjnym, operatorem rynku, operatorem systemu rozrachunku papierów wartościowych, spółką zarządzającą UCITS lub ZAFI posiadającym zezwolenie innego państwa członkowskiego;
- b) jednostką dominującą innego CCP, instytucji kredytowej, zakładu ubezpieczeń na życie, zakładu ubezpieczeń, zakładu reasekuracji, przedsiębiorstwa inwestycyjnego, operatora rynku, operatora systemu rozrachunku papierów wartościowych, spółki zarządzającej UCITS lub ZAFI posiadającego zezwolenie innego państwa członkowskiego;
- c) osobą fizyczną lub prawną kontrolującą inne CCP, instytucję kredytową, zakład ubezpieczeń na życie, zakład ubezpieczeń, zakład reasekuracji, przedsiębiorstwo inwestycyjne, operatora rynku, operatora systemu rozrachunku papierów wartościowych, spółkę zarządzającą UCITS lub ZAFI posiadającego zezwolenie innego państwa członkowskiego.

7. Właściwe organy dostarczają sobie nawzajem, bez zbędnej zwłoki, wszelkich informacji niezbędnych lub istotnych dla oceny. Właściwe organy przekazują sobie na wniosek wszelkie istotne informacje, a także przekazują wszelkie niezbędne informacje z własnej inicjatywy. Decyzja właściwego organu, który udzielił zezwolenia CCP, w którym ma nastąpić planowane nabycie, zawiera wszelkie opinie lub zastrzeżenia wyrażone przez właściwy organ odpowiedzialny za potencjalnego nabywcę.

Artykuł 33

Konflikty interesów

1. CCP wprowadza i stosuje skuteczne, utrwalone w formie pisemnej uzgodnienia organizacyjno-administracyjne na potrzeby wykrywania potencjalnych konfliktów interesów wewnętrznych i zarządzania nimi, w tym dotyczących jego kierownictwa, pracowników bądź wszelkich osób bezpośrednio lub pośrednio kontrolujących lub blisko z nimi powiązanych oraz dotyczących jego członków rozliczających lub ich klientów znanych temu CCP. CCP wprowadza odpowiednie procedury w celu rozstrzygnięcia ewentualnych konfliktów interesów.

2. Jeżeli uzgodnienia organizacyjne lub administracyjne wprowadzone przez CCP w celu zarządzania konfliktami interesów nie są wystarczające, by z należytą pewnością zagwarantować, iż ryzyko naruszenia interesów członka rozliczającego lub klienta nie występuje, CCP wyraźnie informuje członka rozliczającego o ogólnym charakterze lub źródle konfliktów interesów przed zawarciem nowych transakcji w jego imieniu. Jeżeli klient jest znany CCP, CCP informuje o tym fakcie tego klienta i jego członka rozliczającego.

3. Jeśli CCP jest jednostką dominującą lub jednostką zależną, uzgodnienia pisemne uwzględniają również wszelkie okoliczności, o których CCP wie lub powinien wiedzieć i które mogą prowadzić do konfliktu interesów wynikającego ze struktury i działalności innych przedsiębiorstw, dla których CCP jest jednostką dominującą lub jednostką zależną.

4. Pisemne uzgodnienia ustanowione zgodnie z ust. 1 obejmują następujące kwestie:

a) okoliczności, które stanowią lub mogą wywołać konflikt interesów zagrażający w istotny sposób interesom jednego członka rozliczającego bądź klienta lub większej ich liczbie;

b) procedury, których należy przestrzegać, i środki, które należy przyjąć, w celu zarządzania takim konfliktem.

5. CCP podejmuje wszystkie uzasadnione kroki zapobiegające nieuprawnionemu wykorzystywaniu informacji przechowywanych w jego systemach i zapobiega wykorzystywaniu tych informacji na potrzeby innej działalności. Osoba fizyczna blisko powiązana z CCP lub osoba prawna, będąca dla CCP jednostką dominującą lub jednostką zależną, nie może wykorzystywać w jakichkolwiek celach komercyjnych informacji poufnych zarejestrowanych w tym CCP bez uprzedniej pisemnej zgody, do którego te informacje poufne należą.

Artykuł 34

Ciągłość działania

1. CCP ustanawia, wprowadza i utrzymuje odpowiednią strategię na rzecz ciągłości działania oraz plan przywrócenia gotowości do pracy po wystąpieniu sytuacji nadzwyczajnej, które służą zachowaniu pełnionych funkcji, szybkiemu przywróceniu działalności i wywiązywaniu się z obowiązków. Taki plan pozwala co najmniej na odzyskanie wszystkich transakcji realizowanych w chwili wystąpienia zakłócenia, tak aby umożliwić CCP dalsze niezawodne prowadzenie działalności oraz ukończenie rozrachunku w wyznaczonym terminie.

2. CCP ustanawia, wdraża i utrzymuje odpowiednią procedurę zapewniającą terminowy i prawidłowy rozrachunek lub transfer aktywów i pozycji klientów i członków rozliczających w przypadku cofnięcia zezwolenia zgodnie z decyzją na mocy art. 20.

3. W celu zapewnienia spójnego stosowania niniejszego artykułu ESMA, po konsultacji z członkami ESBC, opracowuje projekt regulacyjnych standardów technicznych określających minimalny zakres i minimalne wymogi dotyczące strategii na rzecz ciągłości działania oraz planu przywrócenia gotowości do pracy po wystąpieniu sytuacji nadzwyczajnej.

ESMA przedkłada Komisji ten projekt regulacyjnych standardów technicznych do dnia 30 września 2012 r.

Komisji przekazuje się uprawnienia do przyjmowania regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.

Artykuł 35

Outsourcing

1. W przypadku gdy CCP zleca funkcje operacyjne, usługi czy działalność na zasadzie outsourcingu, pozostaje on w pełni odpowiedzialny za wywiązywanie się ze swoich obowiązków wynikających z niniejszego rozporządzenia i zapewnia w każdym czasie, aby:

a) outsourcing nie prowadził do przekazania odpowiedzialności;

b) nie uległy zmianie stosunek i obowiązki CCP wobec jego członków rozliczających lub, w stosownych przypadkach, wobec ich klientów;

c) nie nastąpiła faktyczna zmiana warunków udzielenia zezwolenia CCP;

d) outsourcing nie uniemożliwiał pełnienia funkcji związanych z nadzorem i dozorem, w tym dostępu na miejscu do stosownych informacji niezbędnych do wypełnienia tych zadań;

- e) outsourcing nie prowadził do pozbawienia CCP niezbędnych systemów i kontroli zarządzania ryzykiem, na jakie jest narażony;
- f) usługodawca stosował się do wymogów dotyczących ciągłości działania równorzędnych tym, które musi spełniać CCP zgodnie z niniejszym rozporządzeniem;
- g) CCP zachowywał niezbędną wiedzę specjalistyczną i zasoby pozwalające na dokonanie oceny jakości świadczonych usług oraz zdolności organizacyjnej i adekwatności kapitałowej usługodawcy oraz nadzorowanie zleconych na zasadzie outsourcingu funkcji i zarządzanie ryzykiem związanym z outsourcingiem, a także na bieżąco nadzorował te funkcje i zarządzał tym ryzykiem;
- h) CCP posiadał bezpośredni dostęp do odpowiednich informacji dotyczących funkcji zleconych na zasadzie outsourcingu;
- i) usługodawca współpracował z właściwym organem w związku z działaniami będącymi przedmiotem outsourcingu;
- j) usługodawca zapewniał ochronę wszelkich informacji poufnych związanych z CCP oraz jego członkami rozliczającymi i klientami lub, w przypadku gdy ten usługodawca posiada siedzibę w kraju trzecim – zapewniał, aby standardy w zakresie ochrony danych w tym kraju trzecim lub standardy określone w porozumieniu między zainteresowanymi stronami były porównywalne ze standardami ochrony danych obowiązującymi w Unii.

CCP nie może zlecać na zasadzie outsourcingu głównych działań związanych z zarządzaniem ryzykiem, chyba że taki outsourcing został zatwierdzony przez właściwy organ.

2. Właściwy organ wymaga od CCP wyraźnego podziału oraz określenia w pisemnej umowie praw i obowiązków CCP i usługodawcy.

3. CCP udostępnia właściwemu organowi na żądanie wszelkie informacje niezbędne temu organowi do oceny, czy przy wykonywaniu działań będących przedmiotem outsourcingu zachowana jest zgodność z niniejszym rozporządzeniem.

ROZDZIAŁ 2

Zasady prowadzenia działalności

Artykuł 36

Przepisy ogólne

1. Podczas świadczenia usług członkom rozliczającym oraz, w stosownych przypadkach, ich klientom, CCP postępuje uczciwie i profesjonalnie w najlepszym interesie takich członków rozliczających i klientów oraz zgodnie z zasadami należytego zarządzania ryzykiem.
2. CCP dysponuje dostępnymi, przejrzystymi i równymi zasadami dotyczącymi szybkiego rozpatrywania skarg.

Artykuł 37

Wymogi dotyczące uczestnictwa

1. CCP ustanawia, w stosownych przypadkach według rodzaju produktu podlegającemu rozliczeniu, kategorie dopuszczalnych członków rozliczających i kryteria ich dopuszczenia, w myśl opinii komisji ds. ryzyka zgodnie z art. 28 ust. 3. Kryteria te są niedyskryminujące, przejrzyste i obiektywne, tak aby zapewnić sprawiedliwy i otwarty dostęp do CCP, oraz wymagają, by członkowie rozliczający posiadali wystarczające środki finansowe i zdolność operacyjną niezbędne do wywiązywania się z obowiązków wynikających z uczestnictwa w CCP. Kryteria ograniczające dostęp do CCP są dozwolone wyłącznie w zakresie, w jakim ich celem jest kontrola ryzyka, na jakie narażony jest CCP.

2. CCP zapewnia stałe stosowanie kryteriów, o których mowa w ust. 1, oraz może w odpowiednim czasie uzyskać informacje niezbędne do oceny. Co najmniej raz w roku CCP dokonuje kompleksowego przeglądu przestrzegania niniejszego artykułu przez członków rozliczających.

3. Członkowie rozliczający, którzy rozliczają transakcje w imieniu swoich klientów, posiadają niezbędne dodatkowe środki finansowe i zdolności operacyjne na potrzeby realizacji tego działania. Zasady CCP obowiązujące członków rozliczających umożliwiają CCP gromadzenie istotnych podstawowych informacji w celu identyfikacji i monitorowania istotnych kumulacji ryzyka związanego ze świadczeniem usług na rzecz klientów, a także w celu zarządzania tym ryzykiem. Członkowie rozliczający informują na żądanie CCP o kryteriach i uzgodnieniach, jakie przyjmują, aby umożliwić swoim klientom dostęp do usług CCP. Członkowie rozliczający odpowiadają za wywiązywanie się przez klientów z ich zobowiązań.

4. CCP dysponuje obiektywnymi i przejrzystymi procedurami zawieszania członków rozliczających oraz występowania przez nich z CCP, jeśli nie spełniają oni już kryteriów, o których mowa w ust. 1.

5. CCP może odmówić dostępu członkom rozliczającym spełniającym kryteria, o których mowa w ust. 1, wyłącznie jeśli zostanie to należycie uzasadnione na piśmie, a podstawą odmowy jest kompleksowa analiza ryzyka.

6. CCP może nałożyć na członków rozliczających szczególne, dodatkowe obowiązki, m.in. uczestnictwo w aukcjach pozycji członka rozliczającego niewykonującego zobowiązania. Takie dodatkowe obowiązki są proporcjonalne do ryzyka, jakie niesie ze sobą członek rozliczający, i nie ograniczają uczestnictwa do określonych kategorii członków rozliczających.

Artykuł 38

Przejrzystość

1. CCP i jego członkowie rozliczający ujawniają publicznie ceny i opłaty związane ze świadczonymi usługami. Ujawniają ceny i opłaty za każdą świadczoną odrębnie usługę, w tym zniżki i rabaty oraz warunki korzystania z tych zniżek i rabatów. CCP zapewnia członkom rozliczającym i, w stosownych przypadkach, ich klientom osobny dostęp do poszczególnych świadczonych przez niego usług.

CCP prowadzi odrębne rozliczenie kosztów i dochodów wynikających ze świadczonych usług i ujawnia te informacje właściwemu organom.

2. CCP ujawnia członkom rozliczającym i klientom ryzyko związane ze świadczonymi usługami.

3. CCP ujawnia członkom rozliczającym i właściwemu organowi informacje o cenach służące do obliczania ekspozycji na koniec dnia wobec członków rozliczających.

CCP publicznie ujawnia wolumeny rozliczonych transakcji dla każdej klasy instrumentów rozliczanych przez CCP w sposób zagregowany.

4. CCP publicznie ujawnia wymogi operacyjno-techniczne związane z protokołami komunikacji obejmujące format i treść wiadomości stosowanych w kontaktach ze stronami trzecimi, z uwzględnieniem wymogów operacyjno-technicznych, o których mowa w art. 7.

5. CCP publicznie ujawnia wszelkie przypadki naruszenia przez członków rozliczających kryteriów, o których mowa w art. 37 ust 1, oraz wymogów ustanowionych w ust. 1 niniejszego artykułu, chyba że właściwy organ po konsultacji z ESMA uzna, że takie ujawnienie stanowiłoby zagrożenie dla stabilności finansowej lub zaufania do rynku, albo poważnie zagrożiłoby rynkom finansowym lub spowodowałoby niewspółmierne szkody dla zaangażowanych stron.

Artykuł 39

Wyodrębnianie i przenoszenie

1. CCP prowadzi oddzielną ewidencję i rachunki, które pozwalają mu na to, by – w dowolnym momencie i bez zwłoki – na prowadzonych przez CCP rachunkach odróżnić aktywa i pozycje utrzymywane na rachunek jednego członka rozliczającego od aktywów i pozycji utrzymywanych na rachunek innego członka rozliczającego oraz od swoich własnych aktywów.

2. CCP oferuje prowadzenie oddzielnej ewidencji i rachunków, które pozwalają każdemu członkowi rozliczającemu na to, by na rachunkach prowadzonych przez CCP wyraźnie odróżnić aktywa i pozycje utrzymywane na rachunek tego członka rozliczającego od aktywów i pozycji prowadzonych na rzecz klientów tego członka („wyodrębnienie grupy klientów”).

3. CCP oferuje prowadzenie oddzielnej ewidencji i rachunków, które pozwalają każdemu członkowi rozliczającemu na to, by na rachunkach prowadzonych przez CCP odróżnić aktywa i pozycje utrzymywane na rachunek jednego klienta od aktywów i pozycji prowadzonych na rzecz innych klientów („wyodrębnienie indywidualnego klienta”). Na odpowiedni wniosek CCP oferuje członkom rozliczającym możliwość otwarcia większej liczby rachunków na ich rzecz lub na rzecz ich klientów.

4. Członek rozliczający prowadzi oddzielną ewidencję i rachunki, które pozwalają mu na odróżnienie zarówno

w rachunkach CCP, jak i w swych własnych rachunkach swoich aktywów i pozycji od aktywów i pozycji utrzymywanych w CCP na rachunek swoich własnych klientów.

5. Członek rozliczający oferuje swoim klientom co najmniej wybór między wyodrębnieniem grupy klientów a „wyodrębnieniem indywidualnego klienta” oraz informuje ich o kosztach i standardach bezpieczeństwa, o których mowa w ust. 7, związanych z każdą opcją. Klient potwierdza swój wybór na piśmie.

6. W przypadku gdy klient wybierze możliwość wyodrębnienia indywidualnego klienta, wszelkie depozyty zabezpieczające wykraczające poza wymogi odnośnie do tego klienta są również wnoszone do CCP i odróżnione od depozytów innych klientów lub członków rozliczających i nie są narażone na straty związane z pozycjami zapisanymi na innym rachunku.

7. CCP i członkowie rozliczający ujawniają publicznie standardy bezpieczeństwa i koszty związane z różnymi poziomami wyodrębnienia, które oferują; usługi te powinny być oferowane na rozsądnych warunkach komercyjnych. Informacje dotyczące poszczególnych poziomów wyodrębnienia obejmują opis głównych skutków prawnych odnośnych oferowanych poziomów wyodrębnienia, w tym informacje dotyczące właściwego prawa dotyczącego niewypłacalności w odnośnych jurysdykcjach.

8. CCP ma prawo korzystania w odniesieniu do depozytów zabezpieczających lub składek na rzecz funduszu na wypadek niewykonania zobowiązania złożonych na podstawie uzgodnienia dotyczącego zabezpieczenia finansowego w formie gwarancji, w rozumieniu art. 2 ust. 1 lit. c) dyrektywy 2002/47/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 6 czerwca 2002 r. w sprawie uzgodnień dotyczących zabezpieczeń finansowych⁽¹⁾, pod warunkiem że zasady działania tego CCP przewidują stosowanie takich uzgodnień. Członek rozliczający potwierdza na piśmie akceptację tych zasad działania. CCP ujawnia publicznie, że posiada prawo korzystania, które jest wykonywane zgodnie z art. 47.

9. Wymóg dotyczący wyróżnienia aktywów i pozycji na rachunkach prowadzonych przez CCP jest spełniony, jeżeli:

- a) aktywa i pozycje są zapisywane na oddzielnych rachunkach;
- b) nie ma możliwości bilansowania pozycji zapisanych na różnych rachunkach;
- c) aktywa stanowiące pokrycie pozycji zapisanych na danym rachunku nie są narażone na straty związane z pozycjami zapisanymi na innym rachunku.

10. Aktywa odnoszą się do zabezpieczenia utrzymywanego w celu pokrycia pozycji i obejmują prawo do przeniesienia aktywów równoważnych temu zabezpieczeniu lub wpływów z realizacji dowolnego zabezpieczenia, ale nie obejmują składek na rzecz funduszu na wypadek niewykonania zobowiązania.

⁽¹⁾ Dz.U. L 168 z 27.6.2002, s. 43.

ROZDZIAŁ 3

Wymogi ostrożnościowe

Artykuł 40

Zarządzanie ekspozycją

W czasie bliskim rzeczywistemu CCP dokonuje pomiaru ekspozycji na ryzyko utraty płynności i ekspozycji kredytowej oraz ocenia te ekspozycje w odniesieniu do każdego członka rozliczającego, oraz, w stosownych przypadkach, w odniesieniu do innego CCP, z którym zawarł uzgodnienie dotyczące interoperacyjności. Na potrzeby skutecznego pomiaru swoich ekspozycji CCP dysponuje szybkim i niedyskryminującym dostępem do odpowiednich informacji o kształtowaniu się cen. Odbywa się to z zachowaniem rozsądnego poziomu kosztów.

Artykuł 41

Wymogi dotyczące depozytu zabezpieczającego

1. CCP ustala depozyty zabezpieczające, wzywa do ich wniesienia i pobiera je w celu ograniczenia ekspozycji kredytowych od swych członków rozliczających oraz, w stosownych przypadkach, od CCP, z którymi posiada uzgodnienia interoperacyjne. Depozyty zabezpieczające są wystarczające do pokrycia ewentualnych ekspozycji, których wystąpienie CCP przewiduje przed likwidacją odpowiednich pozycji. Depozyty te są również wystarczające do pokrycia strat wynikających z co najmniej 99 % zmian ekspozycji w odpowiednim horyzoncie czasowym i gwarantują, że co najmniej codziennie CCP w pełni zabezpiecza swoje ekspozycje wobec wszystkich swoich członków rozliczających oraz, w stosownych przypadkach, wobec CCP, z którymi posiada uzgodnienia interoperacyjne. CCP regularnie monitoruje, a w koniecznych przypadkach zmienia poziom swoich depozytów zabezpieczających, aby uwzględnić aktualne warunki rynkowe, biorąc pod uwagę wszelkie potencjalnie procykliczne skutki takich zmian.

2. Na potrzeby określenia wymogów dotyczących depozytów zabezpieczających CCP przyjmuje modele i parametry uwzględniające charakterystykę ryzyka rozliczanych produktów oraz odstępy czasowe między poborem depozytów zabezpieczających, płynność rynku i możliwość zmian w okresie trwania transakcji. Modele i parametry są zatwierdzane przez właściwy organ i podlegają opinii, zgodnie z art. 19.

3. CCP wzywa do wniesienia depozytów zabezpieczających i pobiera je na podstawie notowań śróddziennych, co najmniej w przypadku przekroczenia określonych z góry progów.

4. CCP wzywa do wniesienia depozytów zabezpieczających, które są w stanie pokryć ryzyko wynikające z pozycji zapisanych na każdym rachunku prowadzonym zgodnie z art. 39 w odniesieniu do konkretnych instrumentów finansowych, a także pobiera takie depozyty. CCP może obliczać wysokość depozytów zabezpieczających w odniesieniu do danego portfela instrumentów finansowych pod warunkiem, że wykorzystywana metodologia jest ostrożna i solidna.

5. W celu zapewnienia spójnego stosowania niniejszego artykułu ESMA, po konsultacji z EUNB i ESBC, opracowuje projekt regulacyjnych standardów technicznych określających odpowiednie wskaźniki procentowe i horyzonty czasowe w odniesieniu do okresu likwidacji oraz obliczania historycznej zmienności, o których mowa w ust. 1, dla poszczególnych klas instrumentów finansowych, mając na uwadze cel, jakim jest ograniczenie procykliczności, oraz warunki, na jakich można wdrożyć

praktyki uzupełniania depozytu zabezpieczającego w odniesieniu do portfela, o których mowa w ust. 4.

ESMA przedkłada Komisji ten projekt regulacyjnych standardów technicznych do dnia 30 września 2012 r.

Komisji przekazuje się uprawnienia do przyjmowania regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.

Artykuł 42

Fundusz na wypadek niewykonania zobowiązania

1. W celu dodatkowego ograniczenia swoich ekspozycji kredytowych wobec swoich członków rozliczających CCP utrzymuje fundusz na wypadek niewykonania zobowiązania, któremu wcześniej zapewniono finansowanie, na potrzeby pokrycia strat przekraczających straty, które mają być pokryte z wymaganych depozytów zabezpieczających, ustanowionych w art. 41, wynikających z niewykonania zobowiązania, w tym wszczęcia postępowania upadłościowego co najmniej jednego członka rozliczającego.

CCP ustala minimalny poziom funduszu na wypadek niewykonania zobowiązania, poniżej którego wysokość funduszu nie może w żadnym wypadku spaść.

2. CCP ustala minimalną kwotę składki na rzecz funduszu na wypadek niewykonania zobowiązania i kryteria służące obliczaniu składek poszczególnych członków rozliczających. Składki są proporcjonalne do ekspozycji poszczególnych członków rozliczających.

3. Fundusz na wypadek niewykonania zobowiązania umożliwia CCP co najmniej przetrzymanie – w skrajnych, ale prawdopodobnych warunkach rynkowych – niewykonania zobowiązania przez członka rozliczającego, w odniesieniu do którego ekspozycje są największe, lub drugiego i trzeciego największego członka rozliczającego, jeśli suma ich ekspozycji jest większa. CCP opracowuje scenariusze skrajnych, ale prawdopodobnych warunków rynkowych. Scenariusze te obejmują okresy charakteryzujące się największymi wahaniami na rynkach, dla których CCP świadczy usługi, a także szereg potencjalnych przyszłych scenariuszy. Uwzględnia się w nich nagłą wyprzedaż zasobów finansowych i szybki spadek płynności rynku.

4. CCP może ustanowić więcej niż jeden odrębny fundusz na wypadek niewykonania zobowiązania dla różnych klas instrumentów, które rozlicza.

5. W celu zapewnienia spójnego stosowania niniejszego artykułu ESMA, w ścisłej współpracy z ESBC i po konsultacji z EUNB, opracowuje projekt regulacyjnych standardów technicznych określających ramy służące zdefiniowaniu skrajnych, ale prawdopodobnych warunków rynkowych, o których mowa w art. 3, które to ramy należy wykorzystać przy określaniu wielkości funduszu na wypadek niewykonania zobowiązania oraz innych zasobów finansowych, o których mowa w art. 43.

ESMA przedkłada Komisji ten projekt regulacyjnych standardów technicznych do dnia 30 września 2012 r.

Komisji przekazuje się uprawnienia do przyjmowania regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.

Artykuł 43

Inne zasoby finansowe

1. CCP utrzymuje wystarczające prefinansowane zasoby finansowe, dostępne na pokrycie ewentualnych strat przekraczających straty, które mają być pokryte z wymaganych depozytów zabezpieczających, ustanowionych w art. 41, i z funduszu na wypadek niewykonania zobowiązania, o którym mowa w art. 42. Takie prefinansowane zasoby finansowe obejmują celowe zasoby CCP, są swobodnie dostępne dla CCP i nie wykorzystuje się ich do uzyskania kapitału wymaganego na mocy art. 16.

2. Fundusz na wypadek niewykonania zobowiązania, o którym mowa w art. 42, i inne zasoby finansowe, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, umożliwiają CCP w każdym czasie przetrzymanie niewykonania zobowiązania przez co najmniej dwóch członków rozliczających, w odniesieniu do których ekspozycje są największe w skrajnych, ale prawdopodobnych warunkach rynkowych.

3. CCP może wymagać od wykonujących zobowiązania członków rozliczających udostępnienia dodatkowych środków w przypadku niewykonania zobowiązania przez innego członka rozliczającego. Członkowie rozliczający CCP mają ograniczone ekspozycje względem CCP.

Artykuł 44

Środki kontroli ryzyka utraty płynności

1. CCP musi mieć stały dostęp do odpowiedniej płynności, aby świadczyć usługi i prowadzić działalność. CCP uzyskuje w tym celu niezbędne linie kredytowe lub zapewniane są podobne rozwiązania służące spełnieniu jego potrzeb w zakresie płynności, w przypadku gdy zasoby finansowe, którymi dysponuje, nie są natychmiast dostępne. Dowolny członek rozliczający, jednostka dominująca lub jednostka zależna tego członka rozliczającego wspólnie nie mogą zapewnić więcej niż 25 % linii kredytowych, jakich potrzebuje CCP.

CCP dokonuje codziennie pomiaru swojego możliwego zapotrzebowania na płynność. Uwzględni on ryzyko utraty płynności po niewykonaniu zobowiązania przez co najmniej dwóch członków rozliczających, w odniesieniu do których ekspozycje są największe.

2. W celu zapewnienia spójnego stosowania niniejszego artykułu ESMA, po konsultacji z odpowiednimi organami i członkami ESBC, opracowuje projekt regulacyjnych standardów technicznych określających ramy zarządzania ryzykiem utraty płynności, które to ryzyko CCP muszą być w stanie wytrzymać zgodnie z ust. 1.

ESMA przedkłada Komisji ten projekt regulacyjnych standardów technicznych do dnia 30 września 2012 r.

Komisji przekazuje się uprawnienia do przyjmowania regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.

Artykuł 45

Kaskadowe pokrywanie strat w przypadku niewykonania zobowiązania

1. Przy pokrywaniu strat CCP korzysta z depozytów zabezpieczających wniesionych przez niewykonującego zobowiązania członka rozliczającego przed skorzystaniem z innych zasobów finansowych.

2. W przypadku gdy depozyty zabezpieczające wniesione przez niewykonującego zobowiązania członka rozliczającego nie wystarczają do pokrycia strat poniesionych przez CCP, CCP wykorzystuje wniesioną przez tego członka składkę na rzecz funduszu na wypadek niewykonania zobowiązania do pokrycia tych strat.

3. CCP korzysta ze składek na rzecz funduszu na wypadek niewykonania zobowiązania wniesionych przez wykonujących zobowiązania członków rozliczających i wszelkich innych zasobów finansowych, o których mowa w art. 43 ust. 1, wyłącznie po wyczerpaniu środków ze składek niewykonującego zobowiązania członka rozliczającego.

4. Przed skorzystaniem ze środków ze składek na rzecz funduszu na wypadek niewykonania zobowiązania wniesionych przez wykonujących zobowiązania członków rozliczających CCP wykorzystuje własne zasoby celowe. CCP nie może korzystać z depozytów zabezpieczających wniesionych przez wykonujących zobowiązania członków rozliczających do pokrycia strat wynikających z niewykonania zobowiązania przez innego członka rozliczającego.

5. W celu zapewnienia spójnego stosowania niniejszego artykułu ESMA, po konsultacji z odpowiednimi właściwymi organami i członkami ESBC, opracowuje projekt regulacyjnych standardów technicznych określających metodologię obliczania i utrzymywania wielkości zasobów własnych CCP do wykorzystania zgodnie z ust. 4.

ESMA przedkłada Komisji ten projekt regulacyjnych standardów technicznych do dnia 30 września 2012 r.

Komisji przekazuje się uprawnienia do przyjmowania regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.

Artykuł 46

Wymogi dotyczące zabezpieczenia

1. CCP przyjmuje wysoce płynne zabezpieczenia o minimalnym ryzyku kredytowym i rynkowym do pokrycia jego pierwotnej i bieżącej ekspozycji wobec jego członków rozliczających. W odniesieniu do kontrahentów niefinansowych CCP mogą akceptować gwarancje bankowe, uwzględniając je przy obliczaniu ekspozycji względem banku będącego członkiem rozliczającym. CCP stosuje odpowiednie redukcje wartości aktywów, odpowiadające ich potencjalnemu spadkowi wartości w okresie pomiędzy ich ostatnią wyceną a datą, do kiedy można w uzasadniony sposób oczekiwać ich upłynienia. CCP uwzględni również ryzyko utraty płynności po niewykonaniu zobowiązania przez uczestnika rynku i ryzyko koncentracji dotyczące pewnych aktywów, które mogą prowadzić do ustanowienia odpowiedniego zabezpieczenia i odpowiedniej redukcji wartości.

2. W stosownych przypadkach i przy zachowaniu wystarczającej ostrożności CCP może przyjąć jako zabezpieczenie służące pokryciu wymogów dotyczących depozytu zabezpieczającego instrument bazowy kontraktu pochodnego lub instrument finansowy generujący ekspozycję CCP.

3. W celu zapewnienia spójnego stosowania niniejszego artykułu ESMA, po konsultacji z EUNB, ERRS i ESBC, opracowuje projekt regulacyjnych standardów technicznych określających:

- a) rodzaje zabezpieczenia, które mogłyby zostać uznane za wysoce płynne, takie jak środki pieniężne, złoto, obligacje rządowe i wysokiej jakości obligacje firm oraz, obligacje zabezpieczone;
- b) redukcje wartości, o których mowa w ust. 1; oraz
- c) warunki, na jakich można akceptować gwarancje banków komercyjnych jako zabezpieczenie zgodnie z ust. 1

ESMA przedkłada Komisji ten projekt regulacyjnych standardów technicznych do dnia 30 września 2012 r.

Komisji przekazuje się uprawnienia do przyjmowania regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.

Artykuł 47

Polityka inwestycyjna

1. CCP inwestuje swoje zasoby finansowe wyłącznie w środki pieniężne lub wysoce płynne instrumenty finansowe o minimalnym ryzyku rynkowym i ryzyku kredytowym. Inwestycje CCP można szybko upłynnić przy minimalnym spadku ceny.

2. Kwota kapitału, obejmująca zyski niepodzielone i rezerwy CCP, które nie zostały zainwestowane zgodnie z ust. 1, nie są uwzględniane do celów art. 16 ust. 2 lub art. 45 ust. 4.

3. Instrumenty finansowe wniesione jako depozyty zabezpieczające lub składki na rzecz funduszu na wypadek niewykonania zobowiązania – o ile są one dostępne – składane są u operatorów systemów rozrachunku papierów zapewniających pełną ochronę tych instrumentów finansowych. Można również wykorzystać inne wysoce bezpieczne uzgodnienia z upoważnionymi instytucjami finansowymi.

4. Depozyty gotówkowe CCP należy składać na podstawie wysoce bezpiecznych uzgodnień z autoryzowanymi instytucjami finansowymi lub alternatywnie poprzez wykorzystanie stałych instrumentów depozytowych banków centralnych lub innych porównywalnych środków udostępnianych przez banki centralne.

5. Jeżeli CCP lokuje aktywa u strony trzeciej, dba on o to, aby aktywa należące do członków rozliczających można było odróżnić od aktywów należących do CCP i od aktywów należących do tej strony trzeciej poprzez odmiennie nazwane konta w księgach strony trzeciej lub poprzez inne równoważne środki zapewniające ten sam poziom ochrony. W razie potrzeby CCP dysponuje szybkim dostępem do instrumentów finansowych.

6. CCP nie inwestuje swojego kapitału ani kwot wynikających z wymogów ustanowionych w art. 41, 42, 43 lub 44, we własne papiery wartościowe ani w papiery wartościowe jego jednostki dominującej lub jego jednostki zależnej.

7. Podczas podejmowania decyzji inwestycyjnych CCP uwzględni łączną ekspozycję na ryzyko kredytowe wobec poszczególnych dłużników i zapewnia, aby łączna ekspozycja na ryzyko wobec poszczególnych dłużników pozostawała w dopuszczalnych granicach koncentracji.

8. W celu zapewnienia spójnego stosowania niniejszego artykułu ESMA, po konsultacji z EUNB i ESBC, opracowuje projekt regulacyjnych standardów technicznych określających instrumenty finansowe, które można uznać za instrumenty wysoce płynne i instrumenty o minimalnym ryzyku rynkowym i ryzyku kredytowym, o których mowa w ust. 1, wysoce bezpieczne uzgodnienia, o których mowa w ust. 3 i 4, oraz granice koncentracji, o których mowa w ust. 7.

ESMA przedkłada Komisji ten projekt regulacyjnych standardów technicznych do dnia 30 września 2012 r.

Komisji przekazuje się uprawnienia do przyjmowania regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.

Artykuł 48

Procedury na wypadek niewykonania zobowiązania przez członka rozliczającego

1. CCP dysponuje szczegółowymi procedurami, które należy stosować w przypadku, gdy członek rozliczający nie spełnia wymogów CCP dotyczących uczestnictwa ustanowionych w art. 37 w terminie i zgodnie z procedurami ustanowionymi przez CCP. CCP szczegółowo określa procedury, które należy stosować w przypadku, gdy to nie CCP ogłasza niewykonanie zobowiązania przez członka rozliczającego. Procedury te są poddawane przeglądowi co roku.

2. CCP niezwłocznie podejmuje działania mające na celu ograniczenie strat i presji na płynność wynikających z niewykonania zobowiązania i zapewnia, aby zamknięcie pozycji członka rozliczającego nie zakłóciło działalności CCP ani nie naraziło wykonujących zobowiązania członków rozliczających na straty, których nie mogą przewidzieć ani kontrolować.

3. Jeżeli CCP uzna, że członek rozliczający nie będzie w stanie wywiązać się ze swoich przyszłych zobowiązań, niezwłocznie informuje właściwy organ, przed ogłoszeniem lub uruchomieniem procedury w związku z niewykonaniem zobowiązania przez tego członka. Właściwy organ niezwłocznie przekazuje tę informację ESMA, stosownym członkom ESBC i organowi odpowiedzialnemu za sprawowanie nadzoru nad niewykonującym zobowiązania członkiem rozliczającym.

4. CCP sprawdza, czy jego procedury na wypadek niewykonania zobowiązania są możliwe do wyegzekwowania. CCP podejmuje wszystkie uzasadnione kroki służące zagwarantowaniu, że posiada uprawnienia do likwidacji pozycji wynikających z transakcji na własny rachunek niewykonującego zobowiązania członka rozliczającego oraz do przeniesienia bądź likwidacji pozycji niewykonującego zobowiązania członka rozliczającego należących do klientów.

5. W przypadku gdy aktywa i pozycje są zapisywane w ewidencji i na rachunkach danego CCP jako utrzymywane na rachunek klientów niewykonującego zobowiązania członka rozliczającego zgodnie z art. 39 ust. 2, CCP co najmniej zobowiązuje się na mocy umowy wszcząć – na żądanie tych klientów, bez zgody niewykonującego zobowiązania członka rozliczającego – procedury przeniesienia aktywów i pozycji prowadzonych na rzecz tych klientów przez niewykonującego zobowiązania członka rozliczającego na innego członka rozliczającego wskazanego przez wszystkich tych klientów. Przejmujący aktywa i pozycje członek rozliczający jest zobowiązany do przejścia tych aktywów i pozycji jedynie wówczas, jeśli uprzednio wszedł z tymi klientami w stosunek umowny, na mocy którego zobowiązał się do takiego działania. Jeżeli przekazanie aktywów i pozycji temu drugiemu członkowi rozliczającemu z jakiegoś powodu nie nastąpiło w określonym z góry okresie przeniesienia ustanowionym w zasadach działania danego CCP, taki CCP może przyjąć wszelkie środki dozwolone w zasadach działania w celu aktywnego zarządzania ryzykiem związanym z tymi pozycjami, wraz z upłynieniem aktywów i pozycji prowadzonych przez niewykonującego zobowiązania członka rozliczającego na rzecz jego klientów.

6. W przypadku gdy aktywa i pozycje są zapisywane w ewidencji i na rachunkach danego CCP jako utrzymywane na rachunek klienta niewykonującego zobowiązania członka rozliczającego zgodnie z art. 39 ust. 3, CCP co najmniej zobowiązuje się na mocy umowy wszcząć – na żądanie tego klienta, bez zgody niewykonującego zobowiązania członka rozliczającego – procedury przeniesienia aktywów i pozycji prowadzonych na rzecz tego klienta przez niewykonującego zobowiązania członka rozliczającego na innego członka rozliczającego wskazanego przez tego klienta. Przejmujący aktywa i pozycje członek rozliczający jest zobowiązany do przejścia tych aktywów i pozycji jedynie wówczas, jeśli uprzednio wszedł z tym klientem w stosunek umowny, na mocy którego zobowiązał się do takiego działania. Jeżeli przekazanie aktywów i pozycji temu drugiemu członkowi rozliczającemu z jakiegoś powodu nie nastąpiło w określonym z góry okresie przeniesienia ustanowionym w zasadach działania danego CCP, taki CCP może przyjąć wszelkie środki dozwolone w zasadach działania w celu aktywnego zarządzania ryzykiem związanym z tymi pozycjami, wraz z upłynieniem aktywów i pozycji prowadzonych przez niewykonującego zobowiązania członka rozliczającego na rzecz tego klienta.

7. Zabezpieczenie klientów wyróżnione zgodnie z art. 39 ust. 2 i 3 wykorzystuje się wyłącznie do pokrycia pozycji prowadzonych na rzecz tych klientów. Wszelkie pozostałe kwoty zabezpieczenia należne od CCP po zakończeniu przez CCP postępowania w sprawie zarządzania skutkami niewykonania zobowiązania przez członka rozliczającego należy szybko zwrócić tym klientom, o ile są oni znani CCP, lub, gdy nie są oni znani – członkowi rozliczającemu na rzecz tych klientów.

Artykuł 49

Przegląd modeli, stosowanie testu warunków skrajnych i weryfikacja historyczna

1. CCP dokonuje regularnych przeglądów modeli i parametrów przyjętych do obliczania wymogów dotyczących depozytów zabezpieczających, składek na rzecz funduszu na wypadek niewykonania zobowiązania, wymogów dotyczących zabezpieczenia i innych mechanizmów kontroli ryzyka. Modele poddawane są rygorystycznym i częstym testom warunków

skrajnych w celu oceny ich odporności w wyjątkowych, ale prawdopodobnych warunkach rynkowych, oraz weryfikacji historycznej w celu sprawdzenia wiarygodności przyjętej metodyki. CCP uzyskuje niezależną zgodę, informuje właściwy organ oraz ESMA o wynikach przeprowadzonych testów i uzyskuje ich zgodę przed wprowadzeniem jakichkolwiek istotnych zmian do tych modeli i parametrów.

Przyjęte modele i parametry, w tym wszelkie istotne zmiany w nich, podlegają opinii kolegium, o której mowa w art. 19.

ESMA dba o to, aby europejskie urzędy nadzoru otrzymywały informacje na temat wyników testów warunków skrajnych, aby mogły one ocenić ekspozycję przedsiębiorstw finansowych wobec CCP niewykonujących zobowiązań.

2. CCP przeprowadza regularne testy kluczowych aspektów procedur na wypadek niewykonania zobowiązania i podejmuje wszelkie uzasadnione kroki gwarantujące, że wszyscy członkowie rozliczający rozumieją te procedury oraz dysponują odpowiednimi rozwiązaniami umożliwiającymi reagowanie na przypadki niewykonania zobowiązania.

3. CCP podaje do publicznej wiadomości podstawowe informacje dotyczące swojego modelu zarządzania ryzykiem i założeń przyjętych w celu przeprowadzania testów warunków skrajnych, o których mowa w ust. 1.

4. W celu zapewnienia spójnego stosowania niniejszego artykułu ESMA, po konsultacji z EUNB, innymi odpowiednimi właściwymi organami oraz członkami ESBC, opracowuje projekt regulacyjnych standardów technicznych określających:

- rodzaj testów, jakie mają być przeprowadzane dla poszczególnych klas instrumentów finansowych i portfeli;
- udział w testach członków rozliczających lub innych stron;
- częstotliwość przeprowadzania testów;
- horyzont czasowy zakładany dla przeprowadzanych testów;
- podstawowe informacje, o których mowa w ust. 3.

ESMA przedkłada Komisji ten projekt regulacyjnych standardów technicznych do dnia 30 września 2012 r.

Komisji przekazuje się uprawnienia do przyjmowania regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.

Artykuł 50

Rozrachunek

1. Do rozrachunku transakcji CCP korzysta z pieniądza banku centralnego, o ile jest to wykonalne i o ile jest on dostępny. W przypadku nieskorzystania z pieniądza banku centralnego podejmowane są kroki służące ścisłemu ograniczeniu ryzyka związanego z rozrachunkiem gotówkowym.

2. CCP wyraźnie określa swoje obowiązki w odniesieniu do dostaw instrumentów finansowych, w tym czy ma obowiązek dokonania lub odebrania dostawy instrumentu finansowego oraz czy wypłaca uczestnikom odszkodowanie za straty poniesione w trakcie dostawy.

3. Jeżeli CCP ma obowiązek dokonania lub odebrania dostaw instrumentów finansowych, wyłącza on ryzyko podstawowe dzięki korzystaniu w jak najszerszym zakresie z mechanizmów „dostawa za płatność”.

TYTUŁ V

UZGODNIENIA INTEROPERACYJNE

Artykuł 51

Uzgodnienia interoperacyjne

1. CCP może zawrzeć uzgodnienie interoperacyjne z innym CCP, jeśli spełnione są wymogi ustanowione w art. 52, 53 i 54.

2. Ustanowiwszy uzgodnienie interoperacyjne z innym CCP do celów świadczenia usług określonego systemowi obrotu, CCP dysponuje niedyskryminującym dostępem do danych tego systemu obrotu, których potrzebuje do pełnienia swoich funkcji, w zakresie, w jakim CCP spełnia operacyjne i techniczne wymogi ustanowione przez dany system obrotu, oraz do odpowiedniego systemu rozrachunku.

3. Zawarcie uzgodnienia interoperacyjnego lub uzyskanie dostępu do systemu udostępniania danych lub systemu rozrachunku, o których mowa w ust. 1 i 2, jest uniemożliwiane lub ograniczane, bezpośrednio bądź pośrednio, wyłącznie na potrzeby kontroli ryzyka wynikającego z tego uzgodnienia bądź dostępu.

Artykuł 52

Zarządzanie ryzykiem

1. CCP zawierający uzgodnienie interoperacyjne:

- wprowadzają odpowiednie strategie, procedury i systemy służące skutecznemu wykrywaniu i monitorowaniu ryzyka oraz zarządzaniu tym ryzykiem, jakie wynika ze wspomnianego uzgodnienia, tak aby mogli terminowo wywiązywać się ze swoich obowiązków;
- uzgadniają swoje prawa i obowiązki, w tym prawo właściwe regulujące ich stosunki;
- wykrywają i monitorują ryzyko kredytowe i ryzyko utraty płynności oraz zarządzają tymi ryzykami, tak aby niewykonanie zobowiązania przez członka rozliczającego jednego CCP pozostało bez wpływu na CCP, z którym wiąże je uzgodnienie interoperacyjne;

d) wykrywają, monitorują i uwzględniają potencjalne współzależności i korelacje wynikające z uzgodnienia interoperacyjnego, które mogą wpłynąć na ryzyko kredytowe i ryzyko utraty płynności związane z koncentracjami poszczególnych członków rozliczających oraz na połączone zasoby finansowe.

Do celów akapitu pierwszego lit. b) CCP stosują te same zasady dotyczące odpowiednio momentu wprowadzenia zlecenia przeniesienia do swoich odpowiednich systemów i momentu nieodwołalności, określone w dyrektywie 98/26/WE.

Do celów ust. 1 lit. c) w warunkach uzgodnienia określony jest proces zarządzania konsekwencjami niewykonania zobowiązania, w przypadku gdy jeden z CCP, który zawarł uzgodnienie interoperacyjne, nie wykonuje zobowiązania.

Do celów ust. 1 lit. d) CCP ściśle kontrolują ponowne wykorzystanie zabezpieczenia złożonego przez członków rozliczających na mocy uzgodnienia, z zastrzeżeniem zezwolenia właściwych organów. W uzgodnieniu określony jest sposób ochrony przed tym ryzykiem, przy uwzględnieniu wystarczającego pokrycia i potrzeby ograniczenia efektu domina.

2. W przypadku gdy modele zarządzania ryzykiem stosowane przez CCP do pokrycia ich ekspozycji wobec ich członków rozliczających lub ich wzajemnych ekspozycji, są różne, CCP identyfikują te różnice, oceniają ryzyko potencjalnie z nich wynikające i podejmują środki, w tym poprzez zapewnienie dodatkowych zasobów finansowych, ograniczające ich wpływ na uzgodnienie interoperacyjne, a także ewentualnie konsekwencje pod względem ryzyka wystąpienia efektu domina oraz zapewniają, aby różnice te pozostały bez wpływu na zdolność każdego CCP do zarządzania konsekwencjami niewykonania zobowiązania przez członka rozliczającego.

3. Wszelkie koszty powiązane wynikające z ust. 1 i 2 ponosi CCP występujący o umożliwienie interoperacyjności lub dostępu, chyba że strony uzgodniły inaczej.

Artykuł 53

Przekazywanie depozytów zabezpieczających między CCP

1. CCP wyróżnia na rachunkach aktywa i pozycje utrzymywane na rachunek CCP, z którymi zawarł uzgodnienie interoperacyjne.

2. Jeżeli CCP, który zawrze uzgodnienie interoperacyjne z innym CCP, przekaze temu CCP tylko początkowe depozyty zabezpieczające na mocy uzgodnienia dotyczącego zabezpieczeń finansowych w formie gwarancji, CCP, który otrzymuje zabezpieczenie, nie ma prawa korzystania w odniesieniu do depozytów zabezpieczających przekazanych przez drugiego CCP.

3. Zabezpieczenie otrzymane w formie instrumentów finansowych jest przechowywane przez operatorów systemów rozrachunku papierów wartościowych zgłoszonych na mocy dyrektywy 98/26/WE.

4. Aktywa, o których mowa w ust. 1 i 2, są dostępne dla CCP, który otrzymał zabezpieczenie, wyłącznie w przypadku niewykonania zobowiązania przez CCP, który wniósł zabezpieczenie w ramach uzgodnienia interoperacyjnego.

5. W przypadku niewykonania zobowiązania przez CCP, który otrzymał zabezpieczenie w ramach uzgodnienia interoperacyjnego, zabezpieczenie, o którym mowa w ust. 1 i 2, jest niezwłocznie zwracane CCP, który wniósł zabezpieczenie.

Artykuł 54

Zatwierdzanie uzgodnień interoperacyjnych

1. Uzgodnienie interoperacyjne podlega uprzedniemu zatwierdzeniu przez organy właściwe dla zawierających je CCP. Zastosowanie ma procedura przewidziana w art. 17.

2. Właściwe organy zatwierdzają uzgodnienie interoperacyjne, wyłącznie jeśli zainteresowani CCP mają zezwolenie na rozliczanie na mocy procedury określonej w art. 17, uznanej w art. 25, lub mają zezwolenie na okres co najmniej trzech lat wydane zgodnie z istniejącym wcześniej systemem udzielania zezwoleń, wymogi ustanowione w art. 52 są spełnione, a warunki techniczne rozliczania transakcji na mocy uzgodnienia umożliwiają sprawne i prawidłowe funkcjonowanie rynków finansowych, natomiast samo uzgodnienie nie zmniejsza skuteczności nadzoru.

3. Jeżeli właściwy organ uzna, że wymogi ustanowione w ust. 2 nie są spełnione, przedstawia innym właściwym organom i zainteresowanym CCP pisemne wyjaśnienie swoich ustaleń dotyczących ryzyka. Powiadamia on również ESMA, który wydaje opinię w sprawie zasadności ustaleń dotyczących ryzyka jako podstawy odmowy zatwierdzenia uzgodnienia interoperacyjnego. Opinia ESMA udostępniana jest wszystkim zainteresowanym CCP. W przypadku gdy opinia ESMA różni się od oceny odpowiedniego właściwego organu, ten właściwy organ rozważy ponownie swoje stanowisko, uwzględniając opinię ESMA.

4. Do dnia 31 grudnia 2012 r. ESMA wydaje wytyczne bądź zalecenia służące dokonywaniu spójnych, skutecznych i efektywnych ocen uzgodnień interoperacyjnych, zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 16 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.

ESMA opracowuje projekty tych wytycznych lub zaleceń po konsultacji z członkami ESBC.

TYTUŁ VI

REJESTRACJA REPOZYTORIÓW TRANSAKCY I NADZÓR NAD NIMI

ROZDZIAŁ 1

Warunki i procedury rejestracji repozytorium transakcji

Artykuł 55

Rejestracja repozytorium transakcji

1. ESMA rejestruje repozytoria transakcji do celów art. 9.
2. Warunkiem kwalifikowania się do uzyskania rejestracji na mocy niniejszego artykułu jest posiadanie przez repozytorium transakcji statusu osoby prawnej z siedzibą w Unii i spełnianie wymogów ustanowionych w tytule VII.
3. Rejestracja repozytorium transakcji jest ważna na całym terytorium Unii.
4. Zarejestrowane repozytorium transakcji spełnia w każdej sytuacji warunki rejestracji. Repozytorium transakcji powiadamia niezwłocznie ESMA o wszelkich istotnych zmianach warunków rejestracji.

Artykuł 56

Wniosek o rejestrację

1. Repozytorium transakcji składa wniosek o rejestrację do ESMA.
2. W ciągu 20 dni roboczych od otrzymania wniosku ESMA sprawdza jego kompletność.

Jeśli wniosek nie jest kompletny, ESMA wyznacza termin, w którym repozytorium transakcji ma przedłożyć dodatkowe informacje.

Po stwierdzeniu, że wniosek jest kompletny, ESMA powiadamia o tym odpowiednio repozytorium transakcji.

3. W celu zapewnienia spójnego stosowania niniejszego artykułu ESMA opracowuje projekt regulacyjnych standardów technicznych określających szczegóły dotyczące przedkładanego ESMA wniosku o rejestrację, o którym mowa w ust. 1.

ESMA przedkłada Komisji ten projekt regulacyjnych standardów technicznych do dnia 30 września 2012 r.

Komisji przekazuje się uprawnienia do przyjmowania regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.

4. W celu zapewnienia jednolitych warunków stosowania ust. 1 ESMA opracowuje projekt wykonawczych standardów technicznych określających format wniosku o rejestrację przedkładanego ESMA.

ESMA przedstawia Komisji ten projekt wykonawczych standardów technicznych do dnia 30 września 2012 r.

Komisji przekazuje się uprawnienia do przyjmowania wykonawczych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 15 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.

Artykuł 57

Poprzedzające rejestrację powiadomienie właściwych organów i konsultacje z nimi

1. Jeżeli repozytorium transakcji występujące o rejestrację jest podmiotem, który otrzymał zezwolenie lub został zarejestrowany przez właściwy organ w państwie członkowskim, w którym ma siedzibę, ESMA przed zarejestrowaniem przedmiotowego repozytorium transakcji niezwłocznie powiadamia ten właściwy organ i konsultuje się z nim.

2. ESMA i odpowiedni właściwy organ wymieniają się wszelkimi informacjami niezbędnymi do zarejestrowania repozytorium transakcji oraz do nadzoru nad spełnianiem przez ten podmiot warunków rejestracji lub uzyskania zezwolenia w państwie członkowskim, w którym ma on siedzibę.

Artykuł 58

Rozpatrzenie wniosku

1. W ciągu 40 dni roboczych od powiadomienia, o którym mowa w art. 56 ust. 2 akapit trzeci, ESMA rozpatruje wniosek o rejestrację w oparciu o to, czy repozytorium transakcji jest zgodne z art. 78–81 i przyjmuje decyzję o rejestracji lub odmowie rejestracji oraz w pełni ją uzasadnia.

2. Decyzja wydana przez ESMA na mocy ust. 1 wchodzi w życie piątego dnia roboczego po jej przyjęciu.

Artykuł 59

Powiadomienie o decyzji ESMA w sprawie rejestracji

1. Po przyjęciu decyzji o rejestracji, lub odmowie rejestracji lub jej cofnięciu ESMA informuje o niej repozytorium transakcji w ciągu pięciu dni roboczych i podaje pełne uzasadnienie swojej decyzji.

ESMA niezwłocznie powiadamia o swojej decyzji odpowiedni właściwy organ, o którym mowa w art. 57 ust. 1.

2. ESMA informuje Komisję o każdej decyzji podjętej zgodnie z ust. 1.

3. ESMA publikuje na swojej stronie internetowej wykaz repozytoriów transakcji zarejestrowanych zgodnie z niniejszym rozporządzeniem. Wykaz ten jest aktualizowany w terminie pięciu dni roboczych po podjęciu decyzji zgodnie z ust. 1.

Artykuł 60

Wykonywanie uprawnień, o których mowa w art. 61–63

Uprawnienia przyznane ESMA lub jakiegokolwiek urzędnikowi lub innej osobie upoważnionej przez ESMA na mocy art. 61–63 nie mogą być wykorzystywane w celu żądania ujawnienia informacji lub dokumentów, które są objęte klauzulą poufności wymiany informacji między prawnikiem a klientem.

Artykuł 61

Wniosek o udzielenie informacji

1. ESMA może w drodze zwykłego wniosku lub decyzji zobowiązać repozytoria transakcji i związane z nimi strony trzecie, którym repozytoria transakcji zleciły na zasadzie outsourcingu wykonywanie funkcji lub działań operacyjnych, do udzielenia wszelkich informacji niezbędnych ESMA do wykonywania jego obowiązków wynikających z niniejszego rozporządzenia.

2. Wysyłając zwykły wniosek o udzielenie informacji, o którym mowa w ust. 1, ESMA:

- a) odwołuje się do niniejszego artykułu jako podstawy prawnej wniosku;
- b) podaje cel wniosku;
- c) określa rodzaj wymaganych informacji;
- d) ustala termin dostarczenia informacji;
- e) informuje osobę, do której zwraca się o informacje, że nie jest ona zobowiązana do ich przedstawienia, lecz w przypadku dobrowolnej odpowiedzi na wniosek przedstawione informacje nie mogą być niezgodne z prawdą ani mylące; oraz
- f) informuje o grzywnie przewidzianej w art. 65 w związku z sekcją IV lit. a) załącznika I w przypadku udzielenia niezgodnych z prawdą lub mylących odpowiedzi na pytania.

3. Zwracając się o udzielenie informacji zgodnie z ust. 1 w drodze decyzji, ESMA:

- a) odwołuje się do niniejszego artykułu jako podstawy prawnej wniosku;
- b) podaje cel wniosku;
- c) określa rodzaj wymaganych informacji;

- d) ustala termin dostarczenia informacji;
- e) wskazuje okresowe kary pieniężne przewidziane w art. 66, w przypadku gdy przedstawione wymagane informacje są niekompletne;
- f) informuje o grzywnie przewidzianej w art. 65 w związku z sekcją IV lit. a) załącznika I w przypadku udzielenia niezgodnych z prawdą lub mylących odpowiedzi na pytania; oraz
- g) informuje o prawie do odwołania od decyzji do Komisji Odwoławczej ESMA i prawie do zaskarżenia tej decyzji do Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej („Trybunał Sprawiedliwości”) zgodnie z art. 60 i 61 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.

4. Do udzielenia informacji zobowiązane są osoby, o których mowa w ust. 1, lub ich przedstawiciele, a w przypadku osób prawnych lub stowarzyszeń niemających osobowości prawnej, osoby powołane do ich reprezentacji zgodnie z ustawą lub statutem. Prawnicy należycie upoważnieni do działania mogą przedkładać informacje w imieniu swoich klientów. Jednak klienci pozostają w pełni odpowiedzialni za informacje, jeśli przekazane informacje są niepełne, niezgodne z prawdą lub mylące.

5. ESMA niezwłocznie wysyła kopię zwykłego wniosku lub swej decyzji właściwemu organowi państwa członkowskiego, w którym osoby objęte wnioskiem, o których mowa w ust. 1, mają swoje miejsce zamieszkania lub siedzibę.

Artykuł 62

Dochodzenia ogólne

1. W celu wypełniania swych obowiązków wynikających z niniejszego rozporządzenia ESMA może przeprowadzać niezbędne dochodzenia względem osób, o których mowa w art. 61 ust. 1. W tym celu urzędnicy i inne osoby upoważnione przez ESMA mają prawo do:

- a) wglądu we wszelkie dokumenty, dane, procedury i inne materiały związane z wykonywaniem zadań ESMA niezależnie od nośnika, na jakim są one przechowywane;
- b) wykonania lub uzyskania uwierzytelnionych kopii lub wyciągów z takich dokumentów, danych, procedur i innych materiałów;
- c) wzywania osób, o których mowa w art. 61 ust. 1, lub ich przedstawicieli lub personelu, i zwracania się do nich o udzielenie ustnych lub pisemnych wyjaśnień na temat faktów lub dokumentów związanych z przedmiotem i celem kontroli oraz rejestrowania ich odpowiedzi;
- d) prowadzenia rozmów z wszelkimi innymi osobami fizycznymi lub prawnymi, które wyrażą na to zgodę, dla potrzeb pozyskania informacji dotyczących przedmiotu dochodzenia;

- e) żądania rejestrów połączeń telefonicznych i przesyłu danych.

2. Urzędnicy i inne osoby upoważnione przez ESMA do prowadzenia dochodzeń, o których mowa w ust. 1, wykonują swoje uprawnienia po przedstawieniu pisemnego upoważnienia określającego przedmiot i cel tego dochodzenia. To upoważnienie określa również okresowe kary pieniężne, o których mowa w art. 66, nakładane w przypadku gdy wymagane dokumenty, dane, procedury lub inne materiały albo odpowiedzi na pytania zadane osobom, o których mowa w art. 61 ust. 1, nie zostaną udzielone lub są niepełne, a także grzywny, o których mowa w art. 65 w związku z sekcją IV lit. b) załącznika I, w przypadku gdy odpowiedzi na pytania zadane osobom, o których mowa w art. 61 ust. 1, są niezgodne z prawdą lub mylące.

3. Osoby, o których mowa w art. 61 ust. 1, mają obowiązek poddać się dochodzeniom wszczętym na mocy decyzji ESMA. W decyzji określa się przedmiot i cel dochodzenia, wskazuje na okresowe kary pieniężne przewidziane w art. 66, środki odwoławcze dostępne na mocy rozporządzenia (UE) nr 1095/2010 oraz prawo do zaskarżenia decyzji do Trybunału Sprawiedliwości.

4. Z odpowiednim wyprzedzeniem przed rozpoczęciem dochodzenia ESMA informuje właściwy organ państwa członkowskiego, w którym ma być prowadzone dochodzenie, o samym postępowaniu i o tożsamości upoważnionych osób. Na żądanie ESMA urzędnicy zainteresowanego właściwego organu udzielają tym upoważnionym osobom pomocy w wykonywaniu ich zadań. Na życzenie urzędnicy zainteresowanego właściwego organu również mogą być obecni podczas dochodzeń.

5. Jeżeli żądanie przedstawienia rejestrów połączeń telefonicznych i przesyłu danych, o którym mowa w ust. 1 lit. e), wymaga uzyskania zezwolenia od organu wymiaru sprawiedliwości zgodnie z prawem krajowym, występuje się o takie zezwolenie. O wydanie takiego zezwolenia można również wystąpić zapobiegawczo.

6. W przypadku gdy zostanie złożony wniosek o zezwolenie, o którym mowa w ust. 5, krajowy organ wymiaru sprawiedliwości sprawdza, czy decyzja ESMA jest autentyczna i czy przewidziane środki przymusu nie są arbitralne ani nadmierne, uwzględniając przedmiot dochodzeń. Sprawdzając, czy środki przymusu są proporcjonalne, krajowy organ wymiaru sprawiedliwości może zwrócić się do ESMA o szczegółowe wyjaśnienia, w szczególności w odniesieniu do przesłanek, na podstawie których ESMA podejrzewa, że miało miejsce naruszenie przepisów niniejszego rozporządzenia, a także do powagi domniemanego naruszenia oraz sposobu, w jaki osoba, wobec której stosowane są środki przymusu, uczestniczyła w danym zdarzeniu. Jednakże krajowy organ wymiaru sprawiedliwości nie może dokonywać oceny konieczności przeprowadzania dochodzenia ani żądać dostępu do informacji zawartych w aktach sprawy ESMA. Zgodność z prawem decyzji ESMA może być przedmiotem kontroli jedynie ze strony Trybunału Sprawiedliwości zgodnie z procedurą określoną w rozporządzeniu (UE) nr 1095/2010.

Artykuł 63

Kontrole w miejscu prowadzenia działalności

1. W celu wykonywania swoich obowiązków wynikających z niniejszego rozporządzenia ESMA może przeprowadzać wszelkie niezbędne kontrole w miejscu prowadzenia działalności w dowolnych obiektach lub na dowolnym terenie, które stanowią miejsce prowadzenia działalności osób prawnych, o których mowa w art. 61 ust. 1. Jeżeli jest to wymagane do odpowiedniego i efektywnego przeprowadzenia kontroli w miejscu prowadzenia działalności, ESMA może przeprowadzić ją bez zapowiedzi.

2. Urzędnicy i inne osoby upoważnione przez ESMA do przeprowadzenia kontroli w miejscu prowadzenia działalności mogą wejść do dowolnych obiektów i na dowolny teren, które stanowią miejsce prowadzenia działalności osób prawnych, których dotyczy decyzja o dochodzeniu przyjęta przez ESMA, i posiadają wszelkie uprawnienia określone w art. 62 ust. 1. Mają również prawo do pieczętowania wszelkich pomieszczeń w miejscu prowadzenia działalności kontrolowanego podmiotu oraz wszelkich ksiąg lub dokumentów na czas i w zakresie koniecznym do przeprowadzenia kontroli.

3. Urzędnicy i inne osoby upoważnione przez ESMA do przeprowadzenia kontroli w miejscu prowadzenia działalności wykonują swoje uprawnienia po przedstawieniu pisemnego upoważnienia określającego przedmiot i cel kontroli, a także okresowe kary pieniężne określone w art. 66, w przypadku gdy zainteresowane osoby nie poddają się kontroli. Z odpowiednim wyprzedzeniem przed kontrolą ESMA powiadamia o niej właściwy organ państwa członkowskiego, w którym kontrola ta ma być przeprowadzona.

4. Osoby, o których mowa w art. 61 ust. 1, poddają się kontrolom w miejscu prowadzenia działalności zarządzonym na mocy decyzji ESMA. W decyzji tej określa się przedmiot i cel kontroli, datę jej rozpoczęcia oraz okresowe kary pieniężne przewidziane w art. 66, środki odwoławcze dostępne na mocy rozporządzenia (UE) nr 1095/2010 oraz prawo do zaskarżenia decyzji do Trybunału Sprawiedliwości. ESMA podejmuje takie decyzje po skonsultowaniu się z właściwym organem państwa członkowskiego, w którym ma być przeprowadzana kontrola.

5. Urzędnicy właściwego organu państwa członkowskiego, w którym ma być przeprowadzana kontrola, a także osoby upoważnione bądź wyznaczone przez ten organ, na żądanie ESMA aktywnie pomagają urzędnikom i innym osobom upoważnionym przez ESMA. W tym celu posiadają uprawnienia określone w ust. 2. Urzędnicy właściwego organu zainteresowanego państwa członkowskiego mogą również na żądanie brać udział w kontrolach w miejscu prowadzenia działalności.

6. ESMA może również zażądać od właściwych organów państw członkowskich przeprowadzenia w jego imieniu poszczególnych zadań dochodzeniowych i kontroli w miejscu prowadzenia działalności zgodnie z niniejszym artykułem i art. 62 ust. 1. W tym celu właściwe organy posiadają te same uprawnienia co ESMA, określone w niniejszym artykule i w art. 62 ust. 1.

7. W przypadku gdy urzędnicy i inne osoby towarzyszące upoważnione przez ESMA stwierdzają, że osoba sprzeciwia się

kontroli zarządzanej na mocy niniejszego artykułu, właściwy organ zainteresowanego państwa członkowskiego udziela im niezbędnej pomocy, zwracając się w razie potrzeby o pomoc policji lub równorzędnego organu egzekwowania prawa, aby umożliwić im przeprowadzenie kontroli w miejscu prowadzenia działalności.

8. Jeżeli kontrola w miejscu prowadzenia działalności, o której mowa w ust. 1, lub pomoc przewidziana w ust. 7 wymaga zezwolenia wydanego przez organ wymiaru sprawiedliwości zgodnie z prawem krajowym, składany jest wniosek o takie zezwolenie. O wydanie takiego zezwolenia można również wystąpić zapobiegawczo.

9. W przypadku złożenia wniosku o zezwolenie, o którym mowa ust. 8, krajowy organ wymiaru sprawiedliwości sprawdza, czy decyzja ESMA jest autentyczna i czy przewidziane środki przymusu nie są arbitralne ani nadmierne, uwzględniając przedmiot kontroli. Kontrolując proporcjonalność środków przymusu, krajowy organ wymiaru sprawiedliwości może zwrócić się do ESMA o szczegółowe wyjaśnienia. Taki wniosek o szczegółowe wyjaśnienia może w szczególności dotyczyć przesłanek, na podstawie których ESMA podejrzewa, że doszło do naruszenia niniejszego rozporządzenia, oraz wagi podejrzanego naruszenia i charakteru udziału osoby objętej środkami przymusu. Krajowy organ wymiaru sprawiedliwości nie może jednak podważać konieczności kontroli ani żądać dostępu do informacji zawartych w aktach sprawy ESMA. Zgodność z prawem decyzji ESMA może być przedmiotem kontroli jedynie ze strony Trybunału Sprawiedliwości zgodnie z procedurą określoną w rozporządzeniu (UE) nr 1095/2010.

Artykuł 64

Przepisy proceduralne regulujące podejmowanie działań nadzorczych i nakładanie grzywien

1. Jeżeli w trakcie wykonywania swoich obowiązków wynikających z niniejszego rozporządzenia ESMA stwierdzi, że istnieją wiarygodne przesłanki świadczące o możliwości istnienia okoliczności, które stanowią naruszenie albo naruszenia wymienione w załączniku I, ESMA powołuje w swoich strukturach niezależnego urzędnika dochodzeniowego, który wyjaśnia tę sprawę. Powołany urzędnik nie był ani nie jest bezpośrednio bądź pośrednio związany z nadzorem nad repozytorium transakcji ani z procesem rejestracji tego repozytorium i wykonuje swoje funkcje niezależnie od ESMA.

2. Urzędnik dochodzeniowy bada domniemane naruszenia, z uwzględnieniem wszelkich uwag przedstawionych przez osoby, które są przedmiotem dochodzeń, i przedkłada ESMA pełne akta sprawy zawierające dokonane przez niego ustalenia.

Aby wykonywać swoje zadania, urzędnik dochodzeniowy może korzystać z prawa do występowania o informacje zgodnie z art. 61 i do prowadzenia dochodzeń i kontroli w miejscu prowadzenia działalności zgodnie z art. 62 i 63. Korzystając z tych uprawnień, urzędnik dochodzeniowy przestrzega art. 60.

W trakcie wykonywania swych zadań urzędnik dochodzeniowy ma dostęp do wszystkich dokumentów i informacji zebranych przez ESMA w czasie działań nadzorczych.

3. Urzędnik dochodzeniowy – po zakończeniu dochodzenia i przed przekazaniem ESMA akt sprawy zawierających jego ustalenia – daje osobom będącym przedmiotem tego dochodzenia możliwość przedstawienia swojego stanowiska na temat wyjaśnianych spraw. Podstawę ustaleń urzędnika dochodzeniowego mogą stanowić wyłącznie fakty, do których zainteresowane strony miały możliwość się odnieść.

W trakcie dochodzeń prowadzonych na podstawie niniejszego artykułu w pełni przestrzega się prawa zainteresowanych osób do obrony.

4. Przedkładając ESMA akta sprawy zawierające ustalenia, urzędnik dochodzeniowy powiadamia o tym fakcie osoby, które są przedmiotem dochodzenia. Osoby, które są przedmiotem dochodzenia, mają prawo dostępu do akt sprawy, z zastrzeżeniem uzasadnionego interesu innych osób w zakresie ochrony ich tajemnicy handlowej. Prawo dostępu do akt sprawy nie obejmuje informacji poufnych dotyczących stron trzecich.

5. Na podstawie akt sprawy zawierających ustalenia urzędnika dochodzeniowego i – na wniosek zainteresowanych stron – po wysłuchaniu stanowiska osób, które są przedmiotem dochodzenia, zgodnie z art. 67, ESMA decyduje, czy osoby, które są przedmiotem dochodzenia, popełniły co najmniej jedno naruszenie wymienione w załączniku I, a jeżeli tak – stosuje środek nadzorczy zgodnie z art. 73 i nakłada grzywnę zgodnie z art. 65.

6. Urzędnik dochodzeniowy nie uczestniczy w obradach ESMA ani nie uczestniczy w żaden inny sposób w procesie decyzyjnym ESMA.

7. Komisja przyjmuje dalsze przepisy regulaminowe dotyczące wykonywania prawa do nakładania grzywnien lub okresowych kar pieniężnych, w tym przepisy dotyczące prawa do obrony, przepisy tymczasowe oraz przepisy dotyczące pobierania grzywnien lub okresowych kar pieniężnych, a także szczegółowe przepisy dotyczące okresów przedawnienia w zakresie nakładania i egzekwowania sankcji.

Przepisy, o których mowa w akapicie pierwszym, przyjmuje się za pomocą aktów delegowanych zgodnie z art. 82.

8. ESMA przekazuje właściwym organom krajowym sprawy do ścigania w postępowaniu karnym jeżeli, wykonując swoje obowiązki wynikające z niniejszego rozporządzenia, stwierdzi, że istnieją ważne przesłanki wskazujące na możliwość zajścia okoliczności stanowiących przestępstwo. Ponadto ESMA wstrzymuje się od nakładania grzywnien lub okresowych kar pieniężnych, jeżeli w wyniku postępowania karnego prowadzonego zgodnie z prawem krajowym wydano już wcześniej prawomocną decyzję uniewinniającą lub skazującą na podstawie tego samego faktu lub faktów, które są zasadniczo takie same.

Artykuł 65

Grzywny

1. Jeżeli zgodnie z art. 64 ust. 5 ESMA stwierdzi, że repozytorium transakcji w sposób zamierzony lub w wyniku zaniechania dopuściło się jednego z naruszeń wymienionych w załączniku I, podejmuje decyzję o nałożeniu grzywny zgodnie z ust. 2 niniejszego artykułu.

Uznaje się, że repozytorium transakcji dopuściło się naruszenia celowo, jeśli ESMA znalazła obiektywne dowody wskazujące na to, że dane repozytorium transakcji lub jego kierownictwo wyższego szczebla działało umyślnie w celu dopuszczenia się naruszenia.

2. Podstawowe kwoty grzywien, o których mowa w ust. 1, mieszczą się w następujących przedziałach:

- za naruszenia, o których mowa w sekcji I lit. c) załącznika I i w sekcji II lit. c)–g) załącznika I oraz w sekcji III lit. a) i b) załącznika I, kwoty grzywien wynoszą od 10 000 do 20 000 EUR;
- za naruszenia, o których mowa w sekcji I lit. a), b) oraz d)–h) załącznika I i w sekcji II lit. a), b) i h) załącznika I, kwoty grzywien wynoszą od 5 000 do 10 000 EUR.

Aby zdecydować, czy podstawowa wysokość grzywien powinna znajdować się w dolnej, środkowej, czy górnej części przedziału określonego w akapicie pierwszym, ESMA uwzględnia roczny obrót zainteresowanego repozytorium transakcji w poprzedzającym roku obrotowym. Podstawowa kwota znajduje się w dolnej części przedziału dla repozytoriów transakcji, których roczny obrót nie przekracza 1 miliona EUR; w środkowej części przedziału dla repozytoriów transakcji, których obrót wynosi od 1 do 5 milionów EUR; w górnej części przedziału dla repozytoriów transakcji, których roczny obrót przekracza 5 milionów EUR.

3. Kwoty podstawowe określone w ust. 2 są w razie potrzeby korygowane z uwzględnieniem czynników obciążających lub łagodzących przy użyciu odpowiednich współczynników określonych w załączniku II.

Odpowiednie współczynniki obciążające stosowane są wobec kwoty podstawowej pojedynczo. Jeżeli zastosowanie ma więcej niż jeden współczynnik obciążający, różnica między podstawową kwotą a kwotą wynikającą z zastosowania każdego poszczególnego współczynnika obciążającego jest doliczana do kwoty podstawowej.

Odpowiednie współczynniki łagodzące stosowane są wobec kwoty podstawowej pojedynczo. Jeżeli zastosowanie ma więcej niż jeden współczynnik łagodzący, różnica między podstawową kwotą a kwotą wynikającą z zastosowania każdego poszczególnego współczynnika łagodzącego jest odliczana od kwoty podstawowej.

4. Niezależnie od przepisów ust. 2 i 3 wysokość grzywny nie może przekroczyć 20 % rocznego obrotu danego repozytorium transakcji w poprzedzającym roku obrotowym, ale w przypadku gdy dane repozytorium transakcji bezpośrednio lub pośrednio uzyskało korzyść finansową z naruszenia, wysokość grzywny jest przynajmniej równa tej korzyści.

Jeżeli działanie lub zaniechanie ze strony repozytorium transakcji stanowi więcej niż jedno naruszenie wymienione w załączniku I, nakładana jest tylko wyższa z tych grzywien, która jest wyliczana zgodnie z ust. 2 i 3 i dotyczy jednego z tych naruszeń.

Artykuł 66

Okresowe kary pieniężne

1. ESMA w drodze decyzji nakłada okresowe kary pieniężne, w celu przymuszenia:

a) repozytorium transakcji do usunięcia naruszenia, zgodnie z decyzją podjętą na mocy art. 73 ust. 1 lit. a); lub

b) osoby, o których mowa w art. 61 ust. 1:

(i) do dostarczenia kompletnych informacji, których zażądano w drodze decyzji zgodnie z art. 61;

(ii) do poddania się dochodzeniu, a w szczególności do przedłożenia kompletnych dokumentów, danych, procedur i wszelkich innych żądanych materiałów, a także do uzupełnienia i skorygowania innych informacji udostępnionych w dochodzeniu wszczętym na podstawie decyzji podjętej na mocy art. 62; lub

(iii) do poddania się kontroli w miejscu prowadzenia działalności zarządzanej decyzją na mocy art. 63.

2. Okresowa kara pieniężna musi być skuteczna i proporcjonalna. Okresową karę pieniężną nakłada się za każdy dzień opóźnienia.

3. Niezależnie od przepisów ust. 2, kwota okresowych kar pieniężnych wynosi 3 % średniego dziennego obrotu w poprzedzającym roku obrotowym lub, w przypadku osób fizycznych, 2 % średniego dziennego dochodu w poprzedzającym roku kalendarzowym. Jest ona obliczana od dnia określonego w decyzji o nałożeniu okresowej kary pieniężnej.

4. Okresową karę pieniężną nakłada się na okres nieprzekraczający sześciu miesięcy po powiadomieniu o decyzji ESMA. Po zakończeniu tego okresu ESMA dokonuje przeglądu tego środka.

Artykuł 67

Wysłuchanie zainteresowanych stron

1. Przed podjęciem jakiejkolwiek decyzji w sprawie nałożenia grzywny lub okresowej kary pieniężnej na mocy art. 65 i art. 66 ESMA zapewnia stronom, które są objęte postępowaniem, możliwość przedstawienia swojego stanowiska odnośnie do ustaleń ESMA. Podstawę decyzji ESMA mogą stanowić wyłącznie ustalenia, co do których osoby, których dotyczy postępowanie, mogły przedstawić swoje stanowisko.

2. W postępowaniu w pełni przestrzega się prawa do obrony osób, których dotyczy postępowanie. Mają one prawo do dostępu do gromadzonych przez ESMA akt sprawy, z zastrzeżeniem uzasadnionego interesu innych stron w zakresie ochrony ich tajemnicy handlowej. Prawo dostępu do akt sprawy nie obejmuje dostępu do informacji poufnych oraz wewnętrznych dokumentów ESMA.

Artykuł 68

Powiadamianie o grzywnach i okresowych karach pieniężnych oraz ich charakter, egzekucja i przypisywanie

1. ESMA podaje do wiadomości publicznej każdą grzywnę i każdą okresową karę pieniężną, które zostały nałożone zgodnie z art. 65 i 66, chyba że takie publiczne powiadomienie zagrażałoby poważnie rynkom finansowym lub wyrządziło nieproporcjonalną szkodę zainteresowanym stronom. Ujawnianie informacje nie mogą obejmować danych osobowych w rozumieniu rozporządzenia (WE) nr 45/2001.

2. Grzywny i okresowe kary pieniężne nałożone zgodnie z art. 65 i 66 mają charakter administracyjny.

3. Jeżeli ESMA postanowi nie nakładać grzywien ani kar pieniężnych, informuje o tym odpowiednio Parlament Europejski, Radę, Komisję i właściwe organy państw członkowskich oraz podaje przyczyny swojej decyzji.

4. Grzywny i okresowe kary pieniężne nałożone zgodnie z art. 65 i 66 podlegają egzekucji.

Postępowanie egzekucyjne jest regulowane przepisami postępowania cywilnego obowiązującego w państwie, na terytorium którego ma ono miejsce. Decyzji nadawana jest klauzula wykonalności bez jakichkolwiek innych formalności niż weryfikacja jej autentyczności przez organ wyznaczony w tym celu przez rząd danego państwa członkowskiego; o wyznaczonym organie powiadamiane są ESMA i Trybunał Sprawiedliwości.

Zainteresowana strona może po dopełnieniu tych formalności, na własny wniosek, przystąpić do dochodzenia swoich praw zgodnie z ustawodawstwem krajowym, wnosząc sprawę bezpośrednio do właściwego organu.

Postępowanie egzekucyjne może być zawieszono wyłącznie na mocy orzeczenia Trybunału Sprawiedliwości. Jednak do rozpatrywania skarg na prawidłowość czynności egzekucyjnych właściwe są sądy danego państwa członkowskiego.

5. Kwoty grzywien i okresowych kar pieniężnych są przypisywane do budżetu ogólnego Unii Europejskiej.

Artykuł 69

Kontrola przez Trybunał Sprawiedliwości

Trybunał Sprawiedliwości ma nieograniczone prawo orzekania w sprawie decyzji ESMA nakładających grzywnę lub okresową karę pieniężną. Może on uchylić, obniżyć lub podwyższyć nałożoną grzywnę bądź okresową karę pieniężną.

Artykuł 70

Zmiana załącznika II

Aby uwzględnić zmiany sytuacji na rynkach finansowych, Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 82 w odniesieniu do środków mających na celu zmianę załącznika II.

Artykuł 71

Wycofanie rejestracji

1. Nie naruszając art. 73, ESMA wycofuje rejestrację repozytorium transakcji, jeśli to repozytorium transakcji:

- a) wyraźnie zrzeka się rejestracji lub nie świadczyło usług w poprzednich sześciu miesiącach;
- b) uzyskało rejestrację na podstawie fałszywych oświadczeń lub w inny niezgodny z prawem sposób;
- c) przestało spełniać warunki, na podstawie których zostało zarejestrowane.

2. ESMA niezwłocznie powiadamia odpowiedni właściwy organ, o którym mowa w art. 57 ust. 1, o decyzji w sprawie cofnięcia rejestracji repozytorium transakcji.

3. W przypadku gdy właściwy organ państwa członkowskiego, w którym repozytorium transakcji świadczy usługi i prowadzi działalność, stwierdzi, że jeden z warunków, o których mowa w ust. 1, został spełniony, może zwrócić się do ESMA o sprawdzenie, czy zostały spełnione warunki cofnięcia rejestracji danemu repozytorium transakcji. Jeżeli ESMA podejmuje decyzję o niewycofaniu rejestracji zainteresowanego repozytorium transakcji, przedstawia pełne uzasadnienie tej decyzji.

4. Właściwy organ, o którym mowa w ust. 3, to organ wyznaczony na mocy art. 22.

Artykuł 72

Oplaty nadzorcze

1. ESMA pobiera od repozytoriów transakcji opłaty zgodnie z niniejszym rozporządzeniem i aktami delegowanymi przyjętymi zgodnie z ust. 3. Opłaty te w pełni pokrywają niezbędne wydatki ESMA związane z rejestracją i nadzorem repozytoriów transakcji oraz zwrotem wszelkich kosztów, jakie mogą ponieść właściwe organy podczas wykonywania prac na mocy niniejszego rozporządzenia, w szczególności w wyniku przekazania zadań zgodnie z art. 74.

2. Wysokość opłaty pobieranej od repozytorium transakcji pozwala na pokrycie wszystkich kosztów administracyjnych ponoszonych przez ESMA w związku z rejestracją danego repozytorium i działaniami nadzorczymi oraz jest proporcjonalna do obrotu danego repozytorium transakcji.

3. Komisja przyjmuje akty delegowane zgodnie z art. 82 w celu dodatkowego uściślenia rodzaju opłat, czynności, za które są one pobierane, wysokości opłat oraz sposobu ich uiszczania.

Artykuł 73

Środki nadzorcze stosowane przez ESMA

1. Jeżeli zgodnie z art. 64 ust. 5 ESMA stwierdzi, że repozytorium transakcji dopuściło się jednego z naruszeń wymienionych w załączniku I, podejmuje co najmniej jedną z poniższych decyzji:

- a) zobowiązującą repozytorium transakcji do usunięcia danego naruszenia;
- b) nakładającą grzywny zgodnie z art. 65;
- c) wydającą publiczne ogłoszenia;
- d) jeśli nie ma innego rozwiązania, wycofującą rejestrację repozytorium transakcji.

2. Podejmując decyzje, o których mowa w ust. 1, ESMA bierze pod uwagę charakter i wagę naruszenia, uwzględniając następujące kryteria:

- a) czas trwania i częstotliwość naruszenia;
- b) kwestię, czy naruszenie ujawniło istotne lub systemowe słabości procedur stosowanych przez przedsiębiorstwo bądź jego systemów zarządzania lub kontroli wewnętrznej;
- c) kwestię, czy naruszenie doprowadziło do przestępstwa finansowego bądź też ułatwiło przestępstwo finansowe lub w inny sposób jest z nim związane;

d) kwestię, czy naruszenie jest wynikiem celowego działania lub zaniedbania.

3. ESMA powiadamia niezwłocznie zainteresowane repozytorium transakcji o każdej decyzji podjętej na mocy ust. 1, a także przekazuje tę informację właściwym organom danego państwa członkowskiego oraz Komisji. W terminie 10 dni roboczych od daty podjęcia decyzji ogłasza ją publicznie na swojej stronie internetowej.

Ogłaszając publicznie swoją decyzję zgodnie z akapitem pierwszym, ESMA podaje również do wiadomości publicznej informację o prawie danego repozytorium transakcji do odwołania się od tej decyzji, a w odpowiednim przypadku informację, że takie odwołanie zostało złożone, precyzując, że takie odwołanie nie ma skutku zawieszającego oraz że Komisja Odwoławcza ESMA może zawiesić wykonanie zaskarżonej decyzji zgodnie z art. 60 ust. 3 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.

Artykuł 74

Przekazywanie zadań przez ESMA właściwym organom

1. Jeżeli jest to niezbędne do odpowiedniego wykonania zadania nadzorczego, ESMA może przekazać określone zadania nadzorcze właściwym organom państwa członkowskiego zgodnie z wytycznymi wydanymi przez ESMA na mocy art. 16 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010. Takie określone zadania nadzorcze mogą w szczególności obejmować prawo do wystosowywania wniosków o udzielenie informacji zgodnie z art. 61 i do prowadzenia dochodzeń i kontroli w miejscu prowadzenia działalności zgodnie z art. 62 i art. 63 ust. 6.

2. Przed przekazaniem danego zadania ESMA konsultuje się z odpowiednim właściwym organem. Konsultacje te dotyczą:

- a) zakresu zadania, które ma zostać przekazane;
- b) harmonogramu wykonania tego zadania; oraz
- c) przekazania niezbędnych informacji ESMA i przez ESMA.

3. Zgodnie z rozporządzeniem w sprawie opłat przyjętym przez Komisję zgodnie z art. 72 ust. 3 ESMA zwraca właściwemu organowi koszty poniesione w wyniku wykonywania przekazanych mu zadań.

4. ESMA w odpowiednich odstępach czasu dokonuje przeglądu decyzji, o której mowa w ust. 1. Przekazanie zadań może zostać w każdej chwili odwołane.

5. Przekazanie zadań nie wpływa na odpowiedzialność ESMA i nie ogranicza możliwości prowadzenia i nadzorowania przez ESMA przekazanych czynności. Obowiązki nadzorcze

wynikające z niniejszego rozporządzenia, w tym decyzje o rejestracji, oceny końcowe i dalsze decyzje dotyczące naruszeń, nie mogą być przekazywane.

ROZDZIAŁ 2

Stosunki z państwami trzecimi

Artykuł 75

Równoważność i porozumienia międzynarodowe

1. Komisja może przyjąć akt wykonawczy określający, że rozwiązania prawne i nadzorcze państwa trzeciego dają pewność, że:

- a) repozytoria transakcji posiadające zezwolenie w tym państwie trzecim spełniają prawnie wiążące wymogi równoważne wymogom ustanowionym w niniejszym rozporządzeniu;
- b) repozytoria transakcji podlegają skutecznemu nadzorowi i egzekwowaniu prawa prowadzonemu na bieżąco w tym państwie trzecim; oraz
- c) istnieją gwarancje zachowania tajemnicy służbowej, w tym ochrony przez stosowne organy tajemnic handlowych wymienianych ze stronami trzecimi, które to gwarancje są co najmniej równoważne gwarancjom ustanowionym w niniejszym rozporządzeniu.

Ten akt wykonawczy przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 86 ust. 2.

2. W stosownych przypadkach, a w każdym razie po przyjęciu aktu wykonawczego, o którym mowa w ust. 1, Komisja przedkłada Radzie zalecenia w sprawie negocjowania porozumień międzynarodowych z odnośnymi państwami trzecimi w zakresie wzajemnego udostępniania i wymiany informacji na temat kontraktów pochodnych przechowywanych w repozytoriach transakcji mających siedzibę w odnośnym państwie trzecim, w sposób gwarantujący, że organy Unii – w tym ESMA – będą miały bezpośredni i stały dostęp do wszystkich informacji niezbędnych do wykonywania swoich obowiązków.

3. Po zawarciu porozumień, o których mowa w ust. 2, i w zgodzie z nimi ESMA zawiera uzgodnienia dotyczące współpracy z właściwymi organami w odnośnych państwach trzecich. Uzgodnienia te określają co najmniej:

- a) mechanizm wymiany informacji między ESMA i wszelkimi innymi organami Unii wykonującymi obowiązki ustanowione w niniejszym rozporządzeniu, z jednej strony, a odnośnymi właściwymi organami przedmiotowych państw trzecich, z drugiej strony; oraz
- b) procedury dotyczące koordynowania działań nadzorczych.

4. W odniesieniu do przekazywania danych osobowych do państwa trzeciego ESMA stosuje rozporządzenie (WE) nr 45/2001.

Artykuł 76

Uzgodnienia o współpracy

Właściwe organy państw trzecich, które nie mają w swojej jurysdykcji żadnego repozytorium transakcji, mogą skontaktować się z ESMA w celu zawarcia uzgodnień o współpracy w zakresie dostępu do informacji dotyczących kontraktów pochodnych przechowywanych w unijnych repozytoriach transakcji.

ESMA może zawrzeć uzgodnienia o współpracy z tymi właściwymi organami w odniesieniu do dostępu do informacji na temat kontraktów pochodnych przechowywanych w unijnych repozytoriach transakcji, aby organy te mogły wykonywać swoje prawa i obowiązki, pod warunkiem istnienia gwarancji zachowania tajemnicy służbowej, w tym ochrony tajemnicy handlowej ujawnianej stronom trzecim przez te organy.

Artykuł 77

Uznawanie repozytoriów transakcji

1. Repozytorium transakcji mające siedzibę w państwie trzecim może świadczyć usługi i prowadzić działalność na rzecz podmiotów mających siedzibę w Unii do celów art. 9 wyłącznie wtedy, gdy zostało uznane przez ESMA zgodnie z ust. 2.

2. Repozytorium transakcji, o którym mowa w ust. 1, składa w ESMA wniosek o uznanie wraz z wszelkimi niezbędnymi informacjami, w tym co najmniej informacjami niezbędnymi do stwierdzenia, czy dane repozytorium transakcji posiada zezwolenie i podlega skutecznemu nadzorowi w państwie trzecim, które:

- a) zostało uznane przez Komisję, w drodze aktu wykonawczego zgodnie z art. 75 ust. 1, za państwo mające równoważne i egzekwowalne ramy regulacyjne i nadzorcze;
- b) zawarło z Unią porozumienie międzynarodowe zgodnie z art. 75 ust. 2; oraz
- c) zawarło z Unią uzgodnienia zgodnie z art. 75 ust. 3, tak aby zapewnić organom Unii – w tym ESMA – natychmiastowy i stały dostęp do wszelkich niezbędnych informacji.

W terminie 30 dni roboczych od otrzymania wniosku ESMA sprawdza jego kompletność. Jeśli wniosek nie jest kompletny, ESMA wyznacza termin, w którym dane repozytorium transakcji ma przedłożyć dodatkowe informacje.

W terminie 180 dni roboczych od złożenia kompletnego wniosku ESMA informuje na piśmie składające wniosek repozytorium transakcji o uznaniu lub odmowie uznania, podając wyczerpujące uzasadnienie.

ESMA podaje do wiadomości publicznej na swojej stronie internetowej wykaz repozytoriów transakcji uznanych zgodnie z niniejszym rozporządzeniem.

TYTUŁ VII

WYMOGI DOTYCZĄCE REPOZYTORIUM TRANSAKcji

Artykuł 78

Wymogi ogólne

1. Repozytorium transakcji posiada solidne zasady zarządzania obejmujące jasną strukturę organizacyjną z dobrze określonymi, przejrzystymi i spójnymi obszarami odpowiedzialności oraz odpowiednie mechanizmy kontroli wewnętrznej obejmujące prawidłowe procedury administracyjne i rachunkowości, zapobiegające jakiegokolwiek ujawnianiu informacji poufnych.

2. Repozytorium transakcji utrzymuje i stosuje skuteczne, utrwalone w formie pisemnej uzgodnienia organizacyjno-administracyjne na potrzeby wykrywania wszelkich potencjalnych konfliktów interesów, w tym dotyczących jego kierownictwa, pracowników bądź wszelkich osób bezpośrednio lub pośrednio powiązanych z nimi bliskimi powiązaniem, a także na potrzeby radzenia sobie z tymi konfliktami.

3. Repozytorium transakcji ustanawia odpowiednie strategie i procedury zapewniające przestrzeganie wszystkich przepisów niniejszego rozporządzenia przez to repozytorium, jego kierownictwo i pracowników.

4. Repozytorium transakcji utrzymuje i stosuje odpowiednią strukturę organizacyjną zapewniającą ciągłość działania oraz prawidłowe funkcjonowanie repozytorium transakcji w zakresie świadczenia usług i prowadzenia działalności. Repozytorium transakcji stosuje odpowiednie i proporcjonalne systemy, zasoby i procedury.

5. Jeżeli repozytorium transakcji oferuje usługi dodatkowe, takie jak potwierdzanie transakcji, kojarzenie transakcji, obsługa zdarzeń kredytowych, uzgadnianie portfela lub kompresji portfela, repozytorium transakcji oddziela takie usługi dodatkowe pod względem operacyjnym od pełnionej przez to repozytorium funkcji centralnego gromadzenia i przechowywania danych dotyczących instrumentów pochodnych.

6. Kierownictwo wyższego szczebla i członkowie zarządu repozytorium transakcji cieszą się odpowiednio nieposzlakowaną opinią i posiadają dostateczne doświadczenie pozwalające na zapewnienie prawidłowego i ostrożnego zarządzania repozytorium transakcji.

7. Repozytorium transakcji stosuje obiektywne, niedyskryminujące i podawane do publicznej wiadomości wymogi w zakresie dostępu przedsiębiorstw podlegających obowiązkowi zgłaszania na mocy art. 9. Repozytorium transakcji udziela usługodawcom niedyskryminacyjnego dostępu do informacji przechowywanych w repozytorium transakcji, pod warunkiem wyrażenia zgody przez stosownych kontrahentów. Kryteria ograniczające dostęp do repozytorium transakcji są dozwolone wyłącznie pod warunkiem, że ich celem jest kontrola ryzyka, na jakie narażone są dane przechowywane w repozytorium transakcji.

8. Repozytorium transakcji ujawnia publicznie ceny i opłaty związane z usługami świadczonymi na mocy niniejszego rozporządzenia. Repozytorium transakcji ujawnia ceny i opłaty za każdą usługę świadczoną odrębnie, w tym zniżki i rabaty oraz warunki korzystania z tych zniżek i rabatów. Repozytorium transakcji zapewnia podmiotom dokonującym zgłoszeń odrębny dostęp do poszczególnych usług. Ceny i opłaty pobierane przez repozytorium transakcji są uzasadnione kosztami.

Artykuł 79

Niezawodność działania

1. Repozytorium transakcji określa źródła ryzyka operacyjnego i ogranicza je dzięki opracowaniu odpowiednich systemów, kontroli i procedur. Takie systemy są niezawodne i bezpieczne, a także posiadają odpowiednie możliwości przetwarzania otrzymanych informacji.

2. Repozytorium transakcji ustanawia, wprowadza i stosuje odpowiednią strategię na rzecz ciągłości działania oraz plan przywrócenia gotowości do pracy po wystąpieniu sytuacji nadzwyczajnej służące zachowaniu pełnionych funkcji, szybkemu przywróceniu działalności i wywiązywaniu się z obowiązków repozytorium transakcji. W takim planie przewiduje się co najmniej utworzenie systemów zastępczych.

3. Repozytorium transakcji, któremu cofnięto zezwolenie, zapewnia należyte zastępstwo, w tym przeniesienie danych do innych repozytoriów transakcji oraz przekierowanie przepływów sprawozdawczych do innych repozytoriów transakcji.

Artykuł 80

Ochrona i rejestrowanie danych

1. Repozytorium transakcji zapewnia poufność, integralność i ochronę danych otrzymanych na mocy art. 9.

2. Repozytorium transakcji może wykorzystywać do celów handlowych dane otrzymane na podstawie niniejszego rozporządzenia tylko za uprzednią zgodą odnośnych kontrahentów.

3. Repozytorium transakcji bezzwłocznie rejestruje dane otrzymane na mocy art. 9 i przechowuje je przez co najmniej dziesięć lat po rozwiązaniu danych kontraktów. Repozytorium transakcji stosuje szybkie i wydajne procedury rejestrowania w celu udokumentowania zmian zarejestrowanych informacji.

4. Repozytorium transakcji oblicza pozycje w podziale na klasy instrumentów pochodnych i na podmioty dokonujące zgłoszeń, w oparciu o dane dotyczące kontraktów pochodnych przekazane zgodnie z art. 9.

5. Repozytorium transakcji zapewnia stronom danego kontraktu w terminowy sposób dostęp do informacji na temat tego kontraktu oraz możliwość skorygowania tych informacji.

6. Repozytorium transakcji podejmuje stosowne kroki w celu zapobiegania wszelkim przypadkom niewłaściwego wykorzystania informacji przechowywanych w swoich systemach.

Osoba fizyczna, mająca bliskie powiązania z repozytorium transakcji lub osoba prawna, będąca dla repozytorium transakcji jednostką dominującą lub jednostką zależną nie może wykorzystywać w jakichkolwiek celach komercyjnych informacji poufnych zarejestrowanych w repozytorium transakcji w celach komercyjnych.

Artykuł 81

Przejrzystość i dostępność danych

1. Repozytorium transakcji regularnie i w łatwo dostępny sposób publikuje pozycje zagregowane w kontraktach zgłoszonych temu repozytorium transakcji, w podziale na klasy instrumentów pochodnych.

2. Repozytorium transakcji gromadzi i przechowuje dane oraz dba o to, aby podmioty, o których mowa w ust. 3, miały bezpośredni i natychmiastowy dostęp do szczegółowych informacji na temat kontraktów pochodnych, które to informacje są im potrzebne do wykonywania ich praw i obowiązków.

3. Repozytorium transakcji udostępnia niezbędne informacje następującym podmiotom, aby umożliwić im wykonywanie ich praw i obowiązków:

- a) ESMA;
- b) ERRS;
- c) właściwemu organowi nadzorującemu CCP mającego dostęp do repozytorium transakcji;
- d) właściwemu organowi nadzorującemu systemy obrotu, w których zawierane są zgłaszane kontrakty;
- e) odpowiednim członkom ESBC;
- f) odpowiednim organom państwa trzeciego, które zawarło z Unią umowę międzynarodową, o której mowa w art. 75;
- g) organom nadzoru wyznaczonym na mocy art. 4 dyrektywy 2004/25/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 21 kwietnia 2004 r. w sprawie ofert przejęcia⁽¹⁾;
- h) odpowiednim organom nadzoru papierów wartościowych i rynków w Unii;
- i) odpowiednim organom państwa trzeciego, które zawarły z ESMA uzgodnienia o współpracy, o których mowa w art. 76;
- j) Agencji ds. Współpracy Organów Regulacji Energetyki.

⁽¹⁾ Dz.U. L 142 z 30.4.2004, s. 12.

4. ESMA przekazuje innym odpowiednim organom Unii informacje niezbędne do pełnienia ich obowiązków.

5. W celu zapewnienia spójnego stosowania niniejszego artykułu ESMA, po konsultacji z członkami ESBC, opracowuje projekt regulacyjnych standardów technicznych określających szczegóły dotyczące informacji, o których mowa w ust. 1 i 3, oraz częstotliwość przekazywania tych informacji, jak również standardy operacyjne niezbędne do agregowania i porównywania danych z różnych repozytoriów, jak również – w razie potrzeby – umożliwiające podmiotom, o których mowa w ust. 3, dostęp do tych informacji. Celem tego projektu regulacyjnych standardów technicznych jest zadbanie o to, aby informacje publikowane na mocy ust. 1 nie pozwalały na zidentyfikowanie żadnej ze stron jakiegokolwiek kontraktu.

ESMA przedstawia Komisji ten projekt regulacyjnych standardów technicznych do dnia 30 września 2012 r.

Komisji przekazuje się uprawnienia do przyjmowania regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.

Artykuł 82

Wykonywanie przekazanych uprawnień

1. Uprawnienia do przyjmowania aktów delegowanych przysługują Komisji na warunkach określonych w niniejszym artykule.

2. Przekazanie uprawnień, o którym mowa w art. 1 ust. 6, art. 64 ust. 7, art. 70, art. 72 ust. 3 i art. 85 ust. 2, przysługują Komisji na czas nieokreślony.

3. Przed przyjęciem aktu delegowanego Komisja dokłada starań, aby zasięgnąć opinii ESMA.

4. Parlament Europejski lub Rada może w dowolnym momencie odwołać przekazanie uprawnień, o którym mowa w art. 1 ust. 6, art. 64 ust. 7, art. 70, art. 72 ust. 3 i art. 85 ust. 2. Wydanie decyzji o odwołaniu powoduje odwołanie uprawnień w niej wymienionych. Decyzja o odwołaniu staje się skuteczna następnego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* lub w określonym w tej decyzji późniejszym terminie. Nie wpływa ona na ważność już obowiązujących aktów delegowanych.

5. Z chwilą przyjęcia aktu delegowanego Komisja powiadamia o tym równocześnie Parlament Europejski i Radę.

6. Akt delegowany przyjęty zgodnie z art. 1 ust. 6, art. 64 ust. 7, art. 70, art. 72 ust. 3 i art. 85 ust. 2 wchodzi w życie jedynie wówczas, gdy Parlament Europejski lub Rada nie wyrażą sprzeciwu w terminie trzech miesięcy od powiadomienia o nim Parlamentu Europejskiego lub Rady bądź przed upływem tego terminu, jeśli Parlament Europejski i Rada poinformowały

Komisję o tym, że nie wyrażą sprzeciwu. Okres ten jest przedłużany o trzy miesiące z inicjatywy Parlamentu Europejskiego lub Rady.

TYTUŁ VIII

PRZEPISY WSPÓLNE

Artykuł 83

Tajemnica służbowa

1. Obowiązek zachowania tajemnicy służbowej ma zastosowanie do wszystkich osób, które pracują lub pracowały dla właściwych organów wyznaczonych zgodnie z art. 22 i dla organów, o których mowa w art. 81 ust. 3, dla ESMA bądź audytorów i ekspertów powołanych przez właściwe organy lub ESMA. Informacji poufnych, w których posiadanie osoby te wchodzi w trakcie pełnienia swoich obowiązków, nie ujawnia się żadnej osobie ani organowi, chyba że w formie skrótovej lub zbiorczej, która uniemożliwia zidentyfikowanie poszczególnych CCP, repozytoriów transakcji lub innych osób, bez uszczerbku dla przypadków objętych prawem karnym lub podatkowym, bądź też dla niniejszego rozporządzenia.

2. Jeżeli CCP ogłosił upadłość lub podlega przymusowej likwidacji, informacje poufne, które nie dotyczą osób trzecich, mogą zostać ujawnione w postępowaniu cywilnym lub handlowym, jeżeli są one niezbędne do przeprowadzenia postępowania.

3. Bez uszczerbku dla przypadków podlegających przepisom prawa karnego lub podatkowego, właściwe organy, ESMA, podmioty lub osoby fizyczne i prawne inne niż właściwe organy, uzyskujące poufne informacje na mocy niniejszego rozporządzenia, mogą wykorzystywać te informacje wyłącznie do wykonywania obowiązków oraz pełnienia funkcji, w przypadku właściwych organów – w zakresie stosowania niniejszego rozporządzenia, a w przypadku innych organów, podmiotów lub osób fizycznych i prawnych – do celów, do których przekazano im takie informacje, lub w kontekście postępowania administracyjnego lub sądowego odnoszącego się do wykonywania powierzonych im funkcji, bądź w obydwu tych przypadkach. Jeżeli ESMA, właściwy organ lub inny organ, podmiot lub osoby przekazujące informacje wyrażają na to zgodę, organ otrzymujący informacje może je wykorzystać do innych niekomercyjnych celów.

4. Wszelkie poufne informacje otrzymywane, wymieniane lub przekazywane na mocy niniejszego rozporządzenia podlegają warunkom tajemnicy służbowej ustanowionym w ust. 1, 2 i 3. Warunki te nie zabraniają jednak ESMA, właściwym organom lub odpowiednim bankom centralnym wymieniania lub przekazywania poufnych informacji zgodnie z niniejszym rozporządzeniem i innym prawodawstwem mającym zastosowanie do przedsiębiorstw inwestycyjnych, instytucji kredytowych, funduszy emerytalnych, UCITS, zarządzających alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi, pośredników ubezpieczeniowych i reasekuracyjnych, zakładów ubezpieczeń, rynków regulowanych lub podmiotów gospodarczych, albo innych, za zgodą właściwego organu lub innego organu lub podmiotu, albo osób fizycznych lub prawnych, które przekazały te informacje.

5. Ustępy 1, 2 i 3 nie uniemożliwiają właściwym organom wymiany lub przekazywania informacji poufnych, zgodnie z prawodawstwem krajowym, które nie zostały otrzymane od właściwego organu innego państwa członkowskiego.

Artykuł 84

Wymiana informacji

1. Właściwe organy, ESMA i inne odpowiednie organy bez zbędnej zwłoki wymieniają między sobą informacje wymagane do celów wykonywania ich obowiązków.

2. Właściwe organy, ESMA, inne odpowiednie organy i inne podmioty bądź osoby fizyczne i prawne otrzymujące informacje poufne w ramach obowiązków wykonywanych na mocy niniejszego rozporządzenia wykorzystują je wyłącznie do celów służbowych.

3. Właściwe organy przekazują informacje odpowiednim członkom ESBC, w przypadku gdy informacje te dotyczą wykonywanych przez nich obowiązków.

TYTUŁ IX

PRZEPISY PRZEJŚCIOWE I KOŃCOWE

Artykuł 85

Sprawozdania i przeglądy

1. Do dnia 17 sierpnia 2015 r. Komisja dokonuje przeglądu niniejszego rozporządzenia i przedstawia ogólne sprawozdanie na ten temat. Komisja przedkłada to sprawozdanie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie wraz z wszelkimi stosownymi wnioskami.

Komisja w szczególności:

- a) dokonuje we współpracy z członkami ESBC oceny konieczności przedsięwzięcia środków mających na celu ułatwienie CCP dostępu do oferowanych przez bank centralny instrumentów wsparcia płynności;
- b) przy współpracy z ESMA i odpowiednimi organami sektorowymi, ocenia znaczenie systemowe transakcji kontrahentów niefinansowych na instrumentach pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym, a w szczególności wpływ niniejszego rozporządzenia na wykorzystanie przez podmioty niefinansowe instrumentów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym;
- c) ocenia, w świetle doświadczenia, funkcjonowanie ram nadzorczych dla CCP, w tym skuteczność kolegiów nadzorczych, odpowiednie metody głosowania ustanowione w art. 19 ust. 3 oraz rolę ESMA, szczególnie w procesie wydawania zezwoleń dla CCP;

d) ocenia, we współpracy z ESMA i ERRS, skuteczność wymogów dotyczących uzupełniania depozytu zabezpieczającego celem ograniczenia procykliczności, a także potrzebę zdefiniowania dodatkowych możliwości interwencyjnych w tym obszarze;

e) we współpracy z ESMA ocenia zmianę strategii CCP dotyczących wymogów w zakresie zabezpieczeń i ich dostosowywania do konkretnych działalności i profili ryzyka ich użytkowników.

Ocena, o której mowa w akapicie pierwszym lit. a), uwzględnia wszelkie wyniki bieżących prac prowadzonych przez banki centralne na poziomie Unii i na poziomie międzynarodowym. Przy dokonywaniu oceny bierze się również pod uwagę zasadę niezależności banków centralnych i ich prawo do przyznawania, według własnego uznania, dostępu do instrumentów wsparcia płynności oraz potencjalny niezamierzony wpływ na zachowanie CCP lub na rynek wewnętrzny. Żaden wniosek towarzyszący nie może, bezpośrednio ani pośrednio, dyskryminować żadnego państwa członkowskiego ani grupy państw członkowskich jako miejsca świadczenia usług rozliczeniowych.

2. Do dnia 17 sierpnia 2014 r. Komisja, po konsultacji z ESMA i EIOPA, przygotowuje sprawozdanie oceniające postępy i działania CCP, jeżeli chodzi o opracowanie rozwiązań technicznych służących przenoszeniu przez system programów emerytalnych zabezpieczeń niegotówkowych jako zmiennych depozytów zabezpieczających, jak również zapotrzebowanie na wszelkie środki ułatwiające takie rozwiązanie. Jeżeli Komisja uważa, że nie dołożono niezbędnych starań, aby opracować odpowiednie rozwiązania techniczne, a szkodliwe skutki centralnego rozliczania kontraktów pochodnych dla świadczeń emerytalnych przyszłych emerytów nadal istnieją, jest ona uprawniona do przyjęcia aktów delegowanych zgodnie z art. 82 w celu wydłużenia trzyletniego okresu, o którym mowa w art. 89 ust. 1, raz o dwa lata i raz o rok.

3. ESMA przedstawia Komisji sprawozdania:

- a) na temat wykonania obowiązku rozliczania na mocy tytułu II, a w szczególności na temat braku obowiązku rozliczania dla kontraktów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym zawartych przed dniem wejścia w życie niniejszego rozporządzenia;
- b) na temat stosowania procedury identyfikacji na mocy art. 5 ust. 3;
- c) na temat stosowania wymogów dotyczących wyodrębnienia ustanowionych w art. 39;
- d) na temat rozszerzenia zakresu uzgodnień interoperacyjnych na mocy tytułu V na transakcje dotyczące innych klas instrumentów finansowych niż zbywalne papiery wartościowe i instrumenty rynku pieniężnego;

- e) na temat dostępu CCP do systemów obrotu, wpływu niektórych praktyk na konkurencję oraz skutków dla fragmentacji płynności;
- f) na temat potrzeb ESMA w zakresie personelu i zasobów związanych z uzyskaniem przez ten organ uprawnień i obowiązków zgodnie z niniejszym rozporządzeniem;
- g) na temat wpływu stosowania dodatkowych wymogów państw członkowskich zgodnie z art. 14 ust. 5.

Sprawozdania te są przekazywane Komisji do dnia 30 września 2014 r. do celów ust. 1. Będą one przedkładane również Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.

4. Komisja sporządza – we współpracy z państwami członkowskimi i ESMA oraz po zwróceniu się o ocenę do ERRS – sprawozdanie roczne, w którym ocenia ewentualne ryzyko systemowe i koszty związane z uzgodnieniami interoperacyjnymi.

Sprawozdanie zawiera przynajmniej informacje o liczbie i złożoności tych uzgodnień oraz adekwatności systemów i modeli zarządzania ryzykiem. Komisja przedkłada to sprawozdanie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie wraz z wszelkimi stosownymi wnioskami.

ERRS przedstawia Komisji ocenę ewentualnego wpływu uzgodnień interoperacyjnych na ryzyko systemowe.

5. ESMA przedstawia co roku Komisji, Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie na temat kar nałożonych przez właściwe organy, w tym środków nadzorczych, grzywn i okresowych kar pieniężnych.

Artykuł 86

Procedura komitetowa

1. Komisję wspomaga Europejski Komitet Papierów Wartościowych ustanowiony na mocy decyzji Komisji 2001/528/WE⁽¹⁾. Komitet ten jest komitetem w rozumieniu rozporządzenia (UE) nr 182/2011.

2. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 5 rozporządzenia (UE) nr 182/2011.

Artykuł 87

Zmiana w dyrektywie 98/26/WE

1. W art. 9 ust. 1 dyrektywy 98/26/WE dodaje się akapit w brzmieniu:

⁽¹⁾ Dz.U. L 191 z 13.7.2001, s. 45.

„W przypadku gdy operator systemu dostarczył zabezpieczenie innemu operatorowi systemu w związku z systemem interoperacyjnym, prawa operatora systemu dostarczającego zabezpieczenie do tego zabezpieczenia w przypadku wszczęcia postępowania upadłościowego wobec operatora systemu przyjmującego zabezpieczenie pozostają nienaruszone.”.

2. Państwa członkowskie przyjmują i publikują przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania ust. 1 do dnia 17 sierpnia 2014 r. Niezwłocznie informują o tym Komisję.

Przepisy przyjęte przez państwa członkowskie zawierają odesłanie do dyrektywy 98/26/WE lub odesłanie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odesłania określane są przez państwa członkowskie.

Artykuł 88

Strony internetowe

1. ESMA prowadzi stronę internetową zawierającą następujące szczegółowe informacje:

- a) kontrakty będące przedmiotem obowiązku rozliczania na mocy art. 5;
- b) sankcje nakładane w przypadku naruszenia postanowień art. 4, art. 5 oraz art. 7–11;
- c) CCP, którzy uzyskali zezwolenia na świadczenie usług lub prowadzenie działalności w Unii i którzy są osobami prawnymi mającymi siedzibę w Unii, a także usługi, które mogą świadczyć, i działalność, którą mogą prowadzić, w tym klasy instrumentów finansowych objętych uzyskanym przez nich zezwoleniem;
- d) sankcje nakładane w przypadku naruszenia postanowień tytułów IV i V;
- e) CCP, którzy uzyskali zezwolenia na świadczenie usług lub prowadzenie działalności w Unii i którzy mają siedzibę w państwie trzecim, a także usługi, które mogą świadczyć, i działalność, którą mogą prowadzić, w tym klasy instrumentów finansowych objętych uzyskanym przez nich zezwoleniem;
- f) repozytoria transakcji, które uzyskały zezwolenie na świadczenie usług i prowadzenie działalności w Unii;
- g) grzywny i okresowe kary pieniężne nakładane zgodnie z art. 65 i 66;
- h) rejestr publiczny, o którym mowa w art. 6.

2. Do celów ust. 1 lit. b), c) i d) właściwe organy państw członkowskich prowadzą strony internetowe, które muszą być połączone ze stroną ESMA.

3. Wszystkie strony internetowe, o których mowa w niniejszym artykule, są publicznie dostępne i regularnie aktualizowane oraz zawierają informacje podane w jasnej formie.

Artykuł 89

Przepisy przejściowe

1. Przez okres trzech lat po wejściu w życie niniejszego rozporządzenia obowiązek rozliczania, o którym mowa w art. 4, nie ma zastosowania do kontraktów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym, co do których można obiektywnie stwierdzić za pomocą pomiarów, że zmniejszają ryzyko inwestycji bezpośrednio związane z wypłacalnością finansową systemu programów emerytalnych zdefiniowanego w art. 2 ust. 10. Okres przejściowy ma zastosowanie również do podmiotów powołanych w celu realizacji świadczeń wyrównawczych na rzecz uczestników systemów programów emerytalnych w przypadku niewykonania zobowiązania.

Zawierane przez te podmioty w tym okresie kontrakty pochodne będące przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym, które podlegałyby w innym przypadku obowiązkowi rozliczania na mocy art. 4, podlegają wymogom ustanowionym w art. 11.

2. W odniesieniu do systemów programów emerytalnych, o których mowa w art. 2 pkt 10 lit. c) i d), zwolnienie, o którym mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, jest udzielane przez organ właściwy dla danych rodzajów podmiotów lub systemów programów. Po otrzymaniu wniosku właściwy organ powiadamia ESMA i EIOPA. W terminie 30 dni kalendarzowych po otrzymaniu powiadomienia ESMA, po konsultacji z EIOPA, wydaje opinię, w której ocenia spełnianie przez dany rodzaj podmiotów lub systemów programów wymogów określonych w art. 2 ust. 10 lit. c) lub d) oraz konieczność przyznania zwolnienia z uwagi na trudności ze spełnieniem wymogów dotyczących zmiennego depozytu zabezpieczającego. Właściwy organ przyznaje zwolnienie wyłącznie wtedy, gdy jest w pełni przekonany, że dany rodzaj podmiotów lub systemów programów spełnia wymogi określone w art. 2 ust. 10 lit. c) lub d) oraz że te podmioty lub systemy napotykać na trudności w spełnieniu wymogów dotyczących zmiennego depozytu zabezpieczającego. Właściwy organ wydaje decyzję w terminie dziesięciu dni roboczych od otrzymania opinii ESMA, z należyty uwzględnieniem tej opinii. W przypadku gdy właściwy organ nie zgadza się z opinią ESMA, jego decyzja powinna wyczerpująco podawać tego powody i powinna zawierać wyjaśnienie wszelkich znaczących odstępstw względem tej opinii.

ESMA publikuje na swojej stronie internetowej wykaz rodzajów podmiotów lub systemów programów, o których mowa w art. 2 ust. 10 lit. c) i d) i którym przyznano zwolnienie zgodnie z akapitem pierwszym. Aby jeszcze bardziej zwiększyć spójność w zakresie wyników nadzoru, ESMA przeprowadza co roku wzajemną ocenę podmiotów zamieszczonych w wykazie zgodnie z art. 30 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.

3. CCP, który przed przyjęciem przez Komisję wszystkich regulacyjnych standardów technicznych zgodnie z art. 4, 5, 8–11, 16, 18, 25, 26, 29, 34, 41, 42, 44, 45, 46, 47, 49, 56 i 81 uzyskał w państwie członkowskim swojej siedziby zezwolenie na świadczenie usług rozliczeniowych zgodnie z prawem krajowym tego państwa członkowskiego, występuje o zezwolenie na mocy art. 14 do celów niniejszego rozporządzenia w terminie sześciu miesięcy od dnia wejścia w życie wszystkich regulacyjnych standardów technicznych zgodnie z art. 16, 25, 26, 29, 34, 41, 42, 44, 45, 47 i 49.

CCP z siedzibą w państwie trzecim, który przed przyjęciem przez Komisję wszystkich regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w art. 16, 26, 29, 34, 41, 42, 44, 45, 47 i 49 został uznany w państwie członkowskim za podmiot mogący świadczyć usługi rozliczeniowe na mocy prawa krajowego tego państwa członkowskiego, składa wniosek o uznanie zgodnie z art. 25 do celów niniejszego rozporządzenia w terminie sześciu miesięcy od dnia wejścia w życie wszystkich regulacyjnych standardów technicznych zgodnie z art. 16, 26, 29, 34, 41, 42, 44, 45, 47 i 49.

4. Do momentu wydania na mocy niniejszego rozporządzenia decyzji o wydaniu zezwolenia lub uznaniu CCP, odpowiednie przepisy krajowe dotyczące wydawania zezwoleń CCP i uznawania CCP nadal obowiązują, a CCP nadal jest nadzorowany przez właściwy organ państwa członkowskiego, w którym znajduje się jego siedziba lub w którym został uznany.

5. Jeżeli przed przyjęciem przez Komisję wszystkich regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w art. 16, 26, 29, 34, 41, 42, 45, 47 i 49, właściwy organ wydał CCP zezwolenie na rozliczanie danej klasy instrumentów pochodnych zgodnie z prawem krajowym jego państwa członkowskiego, właściwy organ tego państwa członkowskiego informuje ESMA o tym zezwoleniu w terminie jednego miesiąca od daty wejścia w życie regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w art. 5 ust. 1.

Jeżeli przed przyjęciem przez Komisję wszystkich regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w art. 16, 26, 29, 34, 41, 42, 45, 47 i 49, właściwy organ uznał CCP mającego siedzibę w państwie trzecim za podmiot mogący świadczyć usługi rozliczeniowe zgodnie z prawem krajowym jego państwa członkowskiego, właściwy organ tego państwa członkowskiego informuje ESMA o tym uznaniu w terminie jednego miesiąca od daty wejścia w życie regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w art. 5 ust. 1.

6. Repozytorium transakcji, któremu udzielono zezwolenia lub które zarejestrowano w państwie członkowskim, w którym ma siedzibę, aby mogło gromadzić i przechowywać dane dotyczące instrumentów pochodnych zgodnie z prawem krajowym tego państwa członkowskiego przed przyjęciem przez Komisję wszystkich regulacyjnych i wykonawczych standardów technicznych, o których mowa w art. 9, 56 i 81, składa wniosek o rejestrację zgodnie z art. 55 w terminie sześciu miesięcy od dnia wejścia w życie tych regulacyjnych i wykonawczych standardów technicznych.

Repozytorium transakcji, które ma siedzibę w państwie trzecim i któremu przed przyjęciem przez Komisję wszystkich regulacyjnych i wykonawczych standardów technicznych, o których mowa w art. 9, 56 i 81, udzielono zezwolenia na gromadzenie i przechowywanie danych dotyczących instrumentów pochodnych w państwie członkowskim zgodnie z prawem krajowym tego państwa członkowskiego, składa wniosek o uznanie zgodnie z art. 77 w terminie sześciu miesięcy od dnia wejścia w życie tych regulacyjnych i wykonawczych standardów technicznych.

7. Do momentu wydania na mocy niniejszego rozporządzenia decyzji o rejestracji lub uznaniu repozytorium transakcji, odpowiednie przepisy krajowe dotyczące wydawania zezwoleń repozytoriom transakcji, oraz rejestracji i uznawania repozytoriów transakcji nadal obowiązują, a repozytorium transakcji nadal jest nadzorowane przez właściwy organ państwa członkowskiego, w którym znajduje się jego siedziba lub w którym został uznany.

8. Repozytorium transakcji, któremu udzielono zezwolenia lub które zarejestrowano w państwie członkowskim, w którym ma siedzibę, aby mogło gromadzić i przechowywać dane dotyczące instrumentów pochodnych zgodnie z prawem krajowym tego państwa członkowskiego przed przyjęciem przez Komisję wszystkich regulacyjnych i wykonawczych standardów technicznych, o których mowa w art. 56 i 81, może być wykorzystane w celu spełnienia wymogu zgłaszania na mocy art. 9 do momentu podjęcia decyzji o rejestracji tego repozytorium transakcji zgodnie z niniejszym rozporządzeniem.

Repozytorium transakcji, które ma siedzibę w państwie trzecim i któremu przed przyjęciem przez Komisję wszystkich

regulacyjnych i wykonawczych standardów technicznych, o których mowa w art. 56 i 81, udzielono zezwolenia na gromadzenie i przechowywanie danych dotyczących instrumentów pochodnych zgodnie z prawem krajowym tego państwa członkowskiego, może być wykorzystane w celu spełnienia wymogu zgłaszania na mocy art. 9 do momentu podjęcia decyzji o uznaniu tego repozytorium transakcji zgodnie z niniejszym rozporządzeniem.

9. Bez uszczerbku dla art. 81 ust. 3 lit. f), jeżeli państwo trzecie i Unia nie zawarły umowy międzynarodowej, o której mowa w art. 75, repozytorium transakcji może udostępnić niezbędne informacje odpowiednim organom tego państwa trzeciego przez okres do dnia 17 sierpnia 2013 r., pod warunkiem że poinformuje ESMA.

Artykuł 90

Personel i zasoby ESMA

Do dnia 31 grudnia 2012 r. ESMA dokonuje oceny potrzeb odnoszących się do personelu i zasobów związanych z przejęciem przez ten organ uprawnień i obowiązków zgodnie z niniejszym rozporządzeniem i przedkłada sprawozdanie Parlamentowi Europejskiemu, Radzie i Komisji.

Artykuł 91

Wejście w życie

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Strasburgu dnia 4 lipca 2012 r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego

M. SCHULZ

Przewodniczący

W imieniu Rady

A. D. MAVROYIANNIS

Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK I

Wykaz naruszeń, o których mowa w art. 65 ust. 1

I. Naruszenia dotyczące wymogów organizacyjnych lub konfliktów interesów:

- a) repozytorium transakcji narusza art. 78 ust. 1, jeżeli nie stosuje solidnych zasad zarządzania obejmujących jasną strukturę organizacyjną z dobrze określonymi, przejrzystymi i spójnymi obszarami odpowiedzialności oraz odpowiednie mechanizmy kontroli wewnętrznej obejmujące prawidłowe procedury administracyjne i rachunkowe, zapobiegające ujawnianiu informacji poufnych;
- b) repozytorium transakcji narusza art. 78 ust. 2, jeżeli nie zapewnia lub nie stosuje utrwalonych w formie pisemnej skutecznych uzgodnień organizacyjno-administracyjnych na potrzeby wykrywania potencjalnych konfliktów interesów i radzenia sobie z nimi, w tym konfliktów interesów dotyczących jego kierownictwa, pracowników bądź jakichkolwiek osób bezpośrednio lub pośrednio powiązanych z nimi bliskimi powiązaniami;
- c) repozytorium transakcji narusza art. 78 ust. 3, jeżeli nie ustanawia odpowiednich strategii i procedur zapewniających przestrzeganie wszystkich przepisów niniejszego rozporządzenia przez to repozytorium, jego kierownictwo i pracowników;
- d) repozytorium transakcji narusza art. 78 ust. 4, jeżeli nie zapewnia i nie stosuje odpowiedniej struktury organizacyjnej zapewniającej ciągłość działania oraz prawidłowe funkcjonowanie repozytorium transakcji w zakresie świadczenia usług i prowadzenia działalności;
- e) repozytorium transakcji narusza art. 78 ust. 5, jeżeli nie oddziela pod względem operacyjnym usług pomocniczych od funkcji centralnego prowadzenia i przechowywania ewidencji instrumentów pochodnych;
- f) repozytorium transakcji narusza art. 78 ust. 6, jeżeli nie zapewnia sobie kierownictwa wyższego szczebla i członków zarządu o wystarczająco dobrej opinii i dostatecznym doświadczeniu pozwalającym na zagwarantowanie prawidłowego i ostrożnego zarządzania repozytorium transakcji;
- g) repozytorium transakcji narusza art. 78 ust. 7, jeżeli nie stosuje obiektywnych, niedyskryminujących i podawanych do wiadomości publicznej wymogów w zakresie dostępu usługodawców i przedsiębiorstw podlegających obowiązkowi zgłaszania na mocy art. 9;
- h) repozytorium transakcji narusza art. 78 ust. 8, jeżeli nie podaje do wiadomości publicznej cen i opłat związanych z usługami świadczonymi na mocy niniejszego rozporządzenia, nie zapewnia podmiotom dokonującym zgłoszeń odrębnego dostępu do poszczególnych usług lub nakłada ceny i opłaty niepowiązane z kosztami.

II. Naruszenia dotyczące wymogów operacyjnych:

- a) repozytorium transakcji narusza art. 79 ust. 1, jeżeli nie identyfikuje źródeł ryzyka operacyjnego lub nie minimalizuje ich poprzez opracowywanie odpowiednich systemów, mechanizmów kontroli i procedur;
- b) repozytorium transakcji narusza art. 79 ust. 2, jeżeli nie ustanawia, nie wprowadza ani nie stosuje odpowiedniej strategii na rzecz ciągłości działania oraz planu przywrócenia gotowości do pracy po wystąpieniu sytuacji nadzwyczajnej służące utrzymaniu pełnionych funkcji, szybkiemu przywróceniu działalności i wywiązywaniu się z obowiązków repozytorium transakcji;
- c) repozytorium transakcji narusza art. 80 ust. 1, jeżeli nie zapewnia poufności, integralności lub ochrony informacji otrzymanych na mocy art. 9;
- d) repozytorium transakcji narusza art. 80 ust. 2, jeżeli wykorzystuje dane otrzymane na podstawie niniejszego rozporządzenia do celów handlowych bez uprzedniej zgody odnośnych kontrahentów;
- e) repozytorium transakcji narusza art. 80 ust. 3, jeżeli nie rejestruje bezzwłocznie informacji otrzymanych na mocy art. 9 lub nie przechowuje ich przez co najmniej dziesięć lat po rozwiązaniu danych kontraktów lub nie stosuje punktualnych i sprawnych procedur prowadzenia ewidencji w celu dokumentowania zmian w zarejestrowanych informacjach;
- f) repozytorium transakcji narusza art. 80 ust. 4, jeżeli nie oblicza pozycji w podziale na klasy instrumentów pochodnych i na podmioty dokonujące zgłoszenia w oparciu o dane dotyczące kontraktów pochodnych zgłoszonych zgodnie z art. 9;
- g) repozytorium transakcji narusza art. 80 ust. 5, jeżeli nie zezwala stronom danego kontraktu na dostęp w sposób terminowy do informacji na temat tego kontraktu ani na terminowe skorygowanie tych informacji;
- h) repozytorium transakcji narusza art. 80 ust. 6, jeżeli nie podejmuje wszelkich stosownych kroków zapobiegających nieuprawnionemu wykorzystywaniu informacji przechowywanych w jego systemach.

III. Naruszenia dotyczące przejrzystości i dostępności informacji:

- a) repozytorium transakcji narusza art. 81 ust. 1, jeżeli nie publikuje regularnie, w łatwo dostępnej formie, pozycji zagregowanych w kontraktach zgłoszonych temu repozytorium transakcji, w podziale na klasy instrumentów pochodnych;
- b) repozytorium transakcji narusza art. 81 ust. 2, jeżeli nie umożliwia organom, o których mowa w art. 81 ust. 3, bezpośredniego i natychmiastowego dostępu do szczegółowych informacji na temat kontaktów pochodnych, które są im potrzebne do wykonywania ich praw i obowiązków.

IV. Naruszenia związane z utrudnianiem działalności w zakresie nadzoru:

- a) repozytorium transakcji narusza art. 61 ust. 1, jeżeli udziela niezgodnych z prawdą lub mylących informacji w odpowiedzi na zwykły wniosek ESMA o udzielenie informacji zgodnie z art. 61 ust. 2 lub w odpowiedzi na decyzję ESMA wymagającą udzielenia informacji zgodnie z art. 61 ust. 3;
  - b) repozytorium transakcji udziela niezgodnych z prawdą lub mylących odpowiedzi na pytania zadane zgodnie z art. 62 ust. 1 lit. c);
  - c) repozytorium transakcji nie spełnia w odpowiednim terminie wymogów środka nadzorczego przyjętego przez ESMA zgodnie z art. 73.
-

ZAŁĄCZNIK II

Wykaz współczynników związanych z okolicznościami obciążającymi i łagodzącymi do celów stosowania art. 65 ust. 3

Do kwot podstawowych, o których mowa w art. 65 ust. 2, stosuje się kumulatywnie następujące współczynniki:

I. Współczynniki korygujące związane z czynnikami obciążającymi:

- a) jeżeli naruszenie popełniono wielokrotnie, w odniesieniu do każdego powtórzenia naruszenia stosuje się dodatkowy współczynnik równy 1,1;
- b) jeżeli naruszenie trwa dłużej niż sześć miesięcy, stosuje się współczynnik równy 1,5;
- c) jeżeli naruszenie ujawniło systemową słabość w organizacji repozytorium transakcji, w szczególności w zakresie jego procedur, systemów zarządzania lub środków kontroli wewnętrznej, stosuje się współczynnik w wysokości 2,2;
- d) jeżeli naruszenie ma negatywny wpływ na jakość danych przechowywanych w repozytorium, stosuje się współczynnik w wysokości 1,5;
- e) jeżeli naruszenia dopuszczano się umyślnie, stosuje się współczynnik równy 2;
- f) jeżeli od momentu stwierdzenia naruszenia nie podjęto żadnych działań naprawczych, stosuje się współczynnik równy 1,7;
- g) jeżeli kierownictwo wyższego szczebla repozytorium transakcji nie współpracowało z ESMA w trakcie dochodzeń, stosuje się współczynnik w wysokości 1,5.

II. Współczynniki korygujące związane z czynnikami łagodzącymi:

- a) jeżeli naruszenie trwa krócej niż 10 dni roboczych, stosuje się współczynnik w wysokości 0,9;
  - b) jeżeli kierownictwo wyższego szczebla repozytorium transakcji jest w stanie wykazać, że podjęło wszystkie niezbędne działania, aby zapobiec naruszeniu, stosuje się współczynnik w wysokości 0,7;
  - c) jeżeli repozytorium transakcji w sposób szybki, skuteczny i pełny powiadomiło ESMA o naruszeniu, stosuje się współczynnik w wysokości 0,4;
  - d) jeżeli repozytorium transakcji dobrowolnie podjęło działania, aby zapewnić, że w przyszłości nie dojdzie do podobnego naruszenia, stosuje się współczynnik w wysokości 0,6.
-

ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY (UE) NR 649/2012**z dnia 4 lipca 2012 r.****dotyczące wywozu i przywozu niebezpiecznych chemikaliów****(wersja przekształcona)****(Tekst mający znaczenie dla EOG)**

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 192 ust. 1 i art. 207,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽¹⁾,

po konsultacji z Komitetem Regionów,

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą ⁽²⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Do rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 689/2008 z dnia 17 czerwca 2008 r. dotyczącego wywozu i przywozu niebezpiecznych chemikaliów ⁽³⁾ wprowadzono kilkakrotnie istotne zmiany. Mając na uwadze wprowadzenie dalszych zmian, rozporządzenie (WE) nr 689/2008 powinno zostać przekształcone dla zachowania przejrzystości.

(2) Rozporządzenie (WE) nr 689/2008 wdraża Konwencję rotterdamską w sprawie procedury zgody po uprzednim poinformowaniu w międzynarodowym handlu niektórymi niebezpiecznymi substancjami chemicznymi i pestycydami ⁽⁴⁾ (zwaną dalej „konwencją”), która weszła w życie dnia 24 lutego 2004 r., i zastępuje rozporządzenie (WE) nr 304/2003 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 28 stycznia 2003 r. dotyczące wywozu i przywozu niebezpiecznych chemikaliów ⁽⁵⁾.

(3) Dla zapewnienia przejrzystości i spójności z właściwymi przepisami Unii należy wprowadzić lub wyjaśnić niektóre definicje, a terminologię należy ujednoczyć zarówno

z terminologią stosowaną w rozporządzeniu (WE) nr 1907/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2006 r. w sprawie rejestracji, oceny, udzielania zezwoleń i stosowanych ograniczeń w zakresie chemikaliów (REACH), utworzenia Europejskiej Agencji Chemikaliów ⁽⁶⁾, jak i w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1272/2008 z dnia 16 grudnia 2008 r. sprawie klasyfikacji, oznakowania i pakowania substancji i mieszanin ⁽⁷⁾. Niniejsze rozporządzenie powinno odzwierciedlać przepisy przejściowe rozporządzenia (WE) nr 1272/2008, w celu uniknięcia ewentualnych rozbieżności pomiędzy harmonogramem stosowania wymienionego rozporządzenia oraz niniejszego rozporządzenia.

(4) Konwencja przyznaje Stronom uprawnienie do podejmowania działań, które w bardziej surowy sposób zapewniają ochronę zdrowia ludzkiego i środowiska niż wymagane w konwencji, pod warunkiem że takie działania są zgodne z jej postanowieniami i z prawem międzynarodowym. Aby zapewnić wyższy poziom ochrony środowiska i społeczeństw państw dokonujących przywozu, niezbędne i stosowne jest pójście o krok dalej niż przepisy konwencji w niektórych aspektach.

(5) W odniesieniu do uczestnictwa Unii w konwencji istotne jest istnienie jednego punktu kontaktowego dla współdziałania Unii z Sekretariatem konwencji (zwanym dalej „Sekretariatem”) oraz innymi Stronami konwencji, jak również z innymi państwami. Komisja powinna działać jako taki punkt kontaktowy.

(6) Konieczne jest zapewnienie skutecznej koordynacji i zarządzania technicznymi i administracyjnymi aspektami niniejszego rozporządzenia na szczeblu Unii. Państwa członkowskie oraz Europejska Agencja Chemikaliów utworzona na podstawie rozporządzenia (WE) nr 1907/2006 (zwaną dalej „Agencją”) mają kompetencje i doświadczenie w zakresie wdrażania przepisów unijnych dotyczących chemikaliów i międzynarodowych umów w sprawie chemikaliów. Państwa członkowskie oraz Agencja powinny zatem realizować zadania dotyczące administracyjnych, technicznych i naukowych aspektów wdrożenia konwencji za pośrednictwem niniejszego rozporządzenia, a także wymiany informacji. Ponadto Komisja, państwa członkowskie i Agencja powinny współpracować w celu skutecznej realizacji międzynarodowych zobowiązań Unii wynikających z konwencji.

⁽¹⁾ Dz.U. C 318 z 29.10.2011, s. 163.

⁽²⁾ Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 10 maja 2012 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym) i decyzja Rady z dnia 26 czerwca 2012 r.

⁽³⁾ Dz.U. L 204 z 31.7.2008, s. 1.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 63 z 6.3.2003, s. 29.

⁽⁵⁾ Dz.U. L 63 z 6.3.2003, s. 1.

⁽⁶⁾ Dz.U. L 396 z 30.12.2006, s. 1.

⁽⁷⁾ Dz.U. L 353 z 31.12.2008, s. 1.

- (7) Biorąc pod uwagę, że niektóre zadania Komisji powinny zostać przekazane Agencji, Europejska baza danych dotyczących wywozu i przywozu niebezpiecznych chemikaliów pierwotnie ustanowiona przez Komisję powinna być dalej rozwijana i prowadzona przez Agencję.
- (8) Wywóz niebezpiecznych chemikaliów, które są zakazane lub podlegają surowym ograniczeniom w Unii, powinien dalej podlegać wspólnej procedurze powiadomienia o wywozie. Odpowiednio, niebezpieczne chemikalia, w formie substancji lub mieszanin, lub zawarte w wyrobie, które są zakazane lub podlegają surowym ograniczeniom w Unii jako środki ochrony roślin, jako pozostałe formy pestycydów lub jako chemikalia przemysłowe do profesjonalnego lub ogólnego zastosowania, powinny podlegać zasadom powiadomienia o wywozie podobnym do tych stosowanych do chemikaliów, które są zakazane lub podlegają surowym ograniczeniom w ramach jednej lub obu kategorii zastosowania ustanowionych w konwencji, a mianowicie jako pestycydy lub przemysłowe chemikalia. Dodatkowo chemikalia podlegające międzynarodowej procedurze zgody po uprzednim poinformowaniu (PIC) (zwanej dalej „procedurą PIC”) powinny również podlegać tym samym zasadom powiadomienia o wywozie. Ta wspólna procedura powiadomienia o wywozie powinna mieć zastosowanie do wywozów z Unii do wszystkich państw trzecich, bez względu na to, czy są Stronami konwencji i czy podlegają jej procedurom. Państwa członkowskie powinny mieć prawo do nakładania opłat administracyjnych w celu pokrycia swoich kosztów wynikających z niniejszej procedury.
- (9) Eksporterzy oraz importerzy powinni być zobowiązani do przekazywania informacji o ilościach chemikaliów w handlu międzynarodowym, objętych niniejszym rozporządzeniem, w celu umożliwienia monitorowania i oceny wpływu i skuteczności uzgodnień zawartych w niniejszym rozporządzeniu.
- (10) Powiadomienia Sekretariatu dotyczące podejmowanych przez Unię lub państwo członkowskie ostatecznych działań regulacyjnych, zakazujących lub nakładających surowe ograniczenia na chemikalia w celu ich włączenia do procedury PIC, powinny być przedkładane przez Komisję w przypadkach, gdy spełnione są kryteria ustanowione w konwencji w tym zakresie. W miarę potrzeby należy zwracać się o dodatkowe informacje w celu poparcia takich powiadomień.
- (11) W przypadkach gdy ostateczne działania regulacyjne podejmowane przez Unię lub państwo członkowskie nie kwalifikują się, aby o nich powiadamiać, ponieważ nie spełniają kryteriów określonych w konwencji, informacja na temat tych działań powinna jednak zostać przekazana Sekretariatowi oraz pozostałym Stronom konwencji celem zapewnienia wymiany informacji.
- (12) Niezbędne jest również zapewnienie, aby Unia podejmowała decyzje w sprawie przywozu do Unii chemikaliów podlegających procedurze PIC. Decyzje te powinny być oparte na mających zastosowanie przepisach Unii oraz uwzględniać zakazy lub surowe ograniczenia nakładane przez państwa członkowskie. W uzasadnionych przypadkach należy przedstawić propozycje zmian w przepisach Unii.
- (13) Potrzebne są uzgodnienia zapewniające, by państwa członkowskie oraz eksporterzy byli świadomi decyzji państw przywozu w odniesieniu do chemikaliów, które podlegają procedurze PIC, oraz by tacy eksporterzy stosowali się do tych decyzji. Ponadto aby zapobiec niepożądanemu wywozowi, żadne chemikalia zakazane lub podlegające surowym ograniczeniom w Unii, które spełniają kryteria dotyczące powiadamiania określone w konwencji lub które podlegają procedurze PIC, nie powinny być wywożone bez zwrócenia się do państwa przywozu i uzyskania jego wyraźnej zgody bez względu na to, czy to państwo jest Stroną konwencji. Jednocześnie stosowne jest zwolnienie z tego obowiązku wywozu niektórych chemikaliów do krajów będących członkami Organizacji Współpracy Gospodarczej i Rozwoju (OECD) pod warunkiem spełnienia określonych warunków. Ponadto niezbędna jest procedura przewidująca tymczasową możliwość dokonywania wywozu pewnych chemikaliów w ściśle określonych warunkach, w przypadku gdy mimo wszelkich starań nie można uzyskać odpowiedzi od państwa przywozu. Należy również przewidzieć okresowy przegląd wszystkich takich przypadków oraz przypadków, w których uzyskano wyraźną zgodę.
- (14) Ważne jest również, aby wszystkie wywożone chemikalia miały odpowiednie warunki i czas przechowywania, tak aby mogły być skutecznie i bezpiecznie stosowane. W odniesieniu do pestycydów, a w szczególności do pestycydów wywożonych do krajów rozwijających się, istotne jest, aby przekazana została informacja o prawidłowych warunkach magazynowania oraz aby stosowane były właściwe opakowania zbiorcze oraz rozmiar pojemników, tak aby uniknąć gromadzenia przestarzałych zapasów.
- (15) Wyroby zawierające chemikalia nie wchodzą w zakres konwencji. Niemniej jednak wydaje się właściwe, aby zdefiniowane w niniejszym rozporządzeniu wyroby zawierające chemikalia, które mogą być uwolnione do środowiska przy zachowaniu pewnych warunków ich stosowania lub ich unieszkodliwiania, a które są zakazane lub podlegają surowym ograniczeniom w Unii w ramach jednej lub więcej kategorii zastosowania ustanowionych w konwencji lub podlegają procedurze PIC, podlegały również zasadom powiadomienia o wywozie. Ponadto niektóre chemikalia oraz wyroby zawierające określone chemikalia nieobjęte zakresem konwencji, jakkolwiek dające powód do szczególnego niepokoju, nie powinny być w ogóle wywożone.
- (16) Zgodnie z konwencją informacje w sprawie przewozów tranzytowych chemikaliów podlegających procedurze PIC powinny być przedstawione Stronom konwencji żądającym tych informacji.
- (17) Przepisy Unii dotyczące pakowania i oznakowania oraz pozostałych informacji dotyczących bezpieczeństwa powinny mieć zastosowanie do wszystkich chemikaliów przeznaczonych do wywozu do państw będących Stronami konwencji oraz do państw trzecich, chyba że przepisy te stałyby w sprzeczności z jakimkolwiek szczególnymi wymaganiami tych państw, uwzględniając odpowiednie normy międzynarodowe. Ponieważ rozporządzenie (WE) nr 1272/2008 ustanowiło nowe przepisy w sprawie klasyfikacji, oznakowania i pakowania substancji i mieszanin, w niniejszym rozporządzeniu należy umieścić odesłanie do powyższego rozporządzenia.

- (18) W celu zapewnienia skutecznej kontroli oraz skutecznego wprowadzania w życie przepisów państwa członkowskie powinny wyznaczyć organy, takie jak organy celne, które powinny być odpowiedzialne za kontrolowanie przywozu i wywozu chemikaliów objętych niniejszym rozporządzeniem. Komisja, wspierana przez Agencję, oraz państwa członkowskie odgrywają kluczową rolę i powinny działać w sposób celowy oraz skoordynowany. Państwa członkowskie powinny przewidzieć odpowiednie kary w przypadku naruszeń.
- (19) W celu ułatwienia kontroli celnej oraz zmniejszenia obciążenia administracyjnego zarówno dla eksporterów, jak i organów, powinien zostać wprowadzony system kodów stosowanych w zgłoszeniach wywozowych. Specjalne kody powinny również być stosowane, w odpowiednich przypadkach, w odniesieniu do chemikaliów wywożonych do celów badawczych lub analitycznych w ilościach prawdopodobnie pozostających bez wpływu na zdrowie ludzkie lub środowisko, a w każdym przypadku nieprzekraczających 10 kg od każdego eksportera do każdego państwa przywozu w roku kalendarzowym.
- (20) Wymiana informacji, wspólna odpowiedzialność oraz współpraca między Unią a państwami członkowskimi i państwami trzecimi powinny być wspierane w celu zapewnienia rzetelnego zarządzania chemikaliami bez względu na to, czy te państwa trzecie są Stronami konwencji. W szczególności pomoc techniczna dla krajów rozwijających się oraz krajów w okresie transformacji gospodarczej powinna być udzielana bezpośrednio przez Komisję oraz państwa członkowskie lub pośrednio przez wsparcie projektów organizacji pozarządowych, w szczególności poprzez wsparcie zmierzające do umożliwienia tym krajom wdrożenia konwencji, tym samym przyczyniając się do zapobiegania negatywnemu wpływowi chemikaliów na zdrowie ludzkie i środowisko.
- (21) Monitorowanie funkcjonowania procedur powinno odbywać się regularnie, jeżeli mają być one skuteczne. W tym celu państwa członkowskie i Agencja powinny regularnie przedkładać sprawozdania w ujednoliconej formie Komisji, która z kolei powinna składać regularne sprawozdania Parlamentowi Europejskiemu oraz Radzie.
- (22) Agencja powinna sporządzić wskazówki techniczne, aby pomóc wyznaczonym organom, włącznie z organami takimi, jak organy celne kontrolujące wywóz, oraz eksporterom i importerom w stosowaniu niniejszego rozporządzenia.
- (23) W celu dostosowania niniejszego rozporządzenia do postępu technicznego, Komisji należy przekazać uprawnienia do przyjęcia aktów zgodnie z art. 290 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej („TFUE”) w odniesieniu do włączenia chemikaliów do części 1 lub 2 załącznika I i innych zmian tego załącznika, włączenia chemikaliów do części 1 lub 2 załącznika V i innych zmian tego załącznika oraz zmian załączników II, III, IV i VI. Szczególnie ważne jest, aby w czasie prac przygotowawczych Komisja prowadziła stosowne konsultacje, w tym na poziomie ekspertów. Przygotowując i opracowując akty delegowane, Komisja powinna zapewnić jednocześnie, terminowe i odpowiednie przekazywanie stosownych dokumentów Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.
- (24) W celu zapewnienia jednolitych warunków wykonywania niniejszego rozporządzenia należy przekazać Komisji uprawnienia wykonawcze. Uprawnienia te powinny być wykonywane zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 z dnia 16 lutego 2011 r. ustanawiającym przepisy i zasady ogólne dotyczące trybu kontroli przez państwa członkowskie wykonywania uprawnień wykonawczych przez Komisję⁽¹⁾.
- (25) Ponieważ cele niniejszego rozporządzenia, mianowicie zapewnienie spójnego i skutecznego wdrożenia zobowiązań Unii wynikających z konwencji, nie mogą zostać osiągnięte w sposób wystarczający przez państwa członkowskie, natomiast – ze względu na konieczność zharmonizowania przepisów dotyczących wywozu i przywozu niebezpiecznych chemikaliów – możliwe jest ich lepsze osiągnięcie na poziomie Unii, Unia może przyjąć środki zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu o Unii Europejskiej. Zgodnie z zasadą proporcjonalności, określoną w tym artykule, niniejsze rozporządzenie nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tych celów.
- (26) Należy uchylić rozporządzenie (WE) nr 689/2008.
- (27) Należy przewidzieć odroczenie rozpoczęcia stosowania niniejszego rozporządzenia, aby zapewnić Agencji wystarczającą ilość czasu na przygotowanie się do swojej nowej roli i umożliwić przemysłowi zapoznanie się z nowymi procedurami,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Cele

1. Celami niniejszego rozporządzenia są:

- a) wdrożenie Konwencji rotterdamskiej w sprawie procedury zgody po uprzednim poinformowaniu w międzynarodowym handlu niektórymi niebezpiecznymi substancjami chemicznymi i pestycydami (zwanej dalej „konwencją”);
- b) wspieranie wspólnej odpowiedzialności oraz współpracy w dziedzinie międzynarodowego przepływu niebezpiecznych chemikaliów w celu ochrony zdrowia ludzkiego oraz środowiska przed potencjalnym szkodliwym działaniem;
- c) przyczynianie się do stosowania niebezpiecznych chemikaliów w sposób bezpieczny dla środowiska.

⁽¹⁾ Dz.U. L 55 z 28.2.2011, s. 13.

Cele określone w akapicie pierwszym osiąga się, ułatwiając wymianę informacji na temat charakterystyki niebezpiecznych chemikaliów, ustanawiając w ramach Unii proces decyzyjny w sprawie ich przywozu i wywozu oraz rozpowszechniając, odpowiednio, wśród Stron konwencji i innych państw podjęte decyzje.

2. Poza celami określonymi w ust. 1 niniejsze rozporządzenie zapewnia, aby przepisy rozporządzenia (WE) nr 1272/2008 odnoszące się do klasyfikacji, oznakowania i pakowania miały zastosowanie do wszystkich chemikaliów w przypadku, gdy są one wywożone z państw członkowskich do innych Stron lub innych państw, chyba że przepisy te stałyby w sprzeczności z jakimkolwiek szczególnymi wymaganiami tych Stron lub innych państw.

Artykuł 2

Zakres

1. Niniejsze rozporządzenie ma zastosowanie do:

- a) niektórych niebezpiecznych chemikaliów, które podlegają procedurze zgody po uprzednim poinformowaniu na podstawie konwencji (zwanej dalej „procedurą PIC”);
- b) niektórych niebezpiecznych chemikaliów, które są zakazane lub podlegają surowym ograniczeniom w Unii lub w państwie członkowskim;
- c) wywożonych chemikaliów w odniesieniu do ich klasyfikacji, oznakowania i pakowania.

2. Niniejsze rozporządzenie nie ma zastosowania do:

- a) środków odurzających oraz substancji psychotropowych objętych rozporządzeniem Rady (WE) nr 111/2005 z dnia 22 grudnia 2004 r. określającym zasady nadzorowania handlu prekursorami narkotyków pomiędzy Wspólnotą a państwami trzecimi ⁽¹⁾;
- b) materiałów radioaktywnych oraz substancji objętych dyrektywą Rady 96/29/Euratom z dnia 13 maja 1996 r. ustanawiającą podstawowe normy bezpieczeństwa w zakresie ochrony zdrowia pracowników i ogółu społeczeństwa przed zagrożeniami wynikającymi z promieniowania jonizującego ⁽²⁾;
- c) odpadów objętych dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/98/WE z dnia 19 listopada 2008 r. w sprawie odpadów ⁽³⁾;

d) broni chemicznej objętej rozporządzeniem Rady (WE) nr 428/2009 z dnia 5 maja 2009 r. ustanawiającym wspólnotowy system kontroli wywozu, transferu, pośrednictwa i tranzytu w odniesieniu do produktów podwójnego zastosowania ⁽⁴⁾;

e) środków spożywczych oraz dodatków do środków spożywczych objętych rozporządzeniem (WE) nr 882/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie kontroli urzędowych przeprowadzanych w celu sprawdzenia zgodności z prawem paszowym i żywnościowym oraz regułami dotyczącymi zdrowia zwierząt i dobrostanu zwierząt ⁽⁵⁾;

f) materiałów paszowych objętych rozporządzeniem (WE) nr 178/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 28 stycznia 2002 r. ustanawiającym ogólne zasady i wymagania prawa żywnościowego, powołującym Europejski Urząd ds. Bezpieczeństwa Żywności oraz ustanawiającym procedury w zakresie bezpieczeństwa żywności ⁽⁶⁾, w tym dodatków, przetworzonych, częściowo przetworzonych lub nieprzetworzonych, przeznaczonych do karmienia zwierząt;

g) organizmów zmodyfikowanych genetycznie objętych dyrektywą 2001/18/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 marca 2001 r. w sprawie zamierzonego uwalniania do środowiska organizmów zmodyfikowanych genetycznie ⁽⁷⁾;

h) z zastrzeżeniem zakresu objętego art. 3 ust. 5 lit. b) niniejszego rozporządzenia – leków gotowych oraz weterynaryjnych produktów leczniczych objętych, odpowiednio, dyrektywą 2001/83/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 6 listopada 2001 r. w sprawie wspólnotowego kodeksu odnoszącego się do produktów leczniczych stosowanych u ludzi ⁽⁸⁾ oraz dyrektywą 2001/82/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 6 listopada 2001 r. w sprawie wspólnotowego kodeksu odnoszącego się do weterynaryjnych produktów leczniczych ⁽⁹⁾.

3. Niniejsze rozporządzenie nie ma zastosowania do chemikaliów wywożonych do celów badawczych lub analitycznych w ilościach prawdopodobnie pozostających bez wpływu na zdrowie ludzkie lub środowisko, a w każdym przypadku nieprzekraczających 10 kg od każdego eksportera do każdego państwa przywozu w roku kalendarzowym.

Niezależnie od akapitu pierwszego, eksporterzy chemikaliów, o których mowa w tym akapicie, otrzymują specjalny identyfikacyjny numer referencyjny, korzystając z bazy danych, o której mowa w art. 6 ust. 1 lit. a), oraz podają ten identyfikacyjny numer referencyjny w swoim zgłoszeniu wywozowym.

⁽¹⁾ Dz.U. L 22 z 26.1.2005, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 159 z 29.6.1996, s. 1.

⁽³⁾ Dz.U. L 312 z 22.11.2008, s. 3.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 134 z 29.5.2009, s. 1.

⁽⁵⁾ Dz.U. L 165 z 30.4.2004, s. 1.

⁽⁶⁾ Dz.U. L 31 z 1.2.2002, s. 1.

⁽⁷⁾ Dz.U. L 106 z 17.4.2001, s. 1.

⁽⁸⁾ Dz.U. L 311 z 28.11.2001, s. 67.

⁽⁹⁾ Dz.U. L 311 z 28.11.2001, s. 1.

Artykuł 3

Definicje

Na potrzeby niniejszego rozporządzenia zastosowanie mają następujące definicje:

- 1) „chemikalia” oznaczają substancję zarówno samą w sobie, jak i wchodzącą w skład mieszaniny, lub mieszaninę, uzyskaną za pomocą procesu produkcyjnego lub pozyskaną z przyrody, lecz niezawierającą organizmów żywych, należąca do jednej z poniższych kategorii:
  - a) pestycydów, w tym szczególnie niebezpiecznych form użytkowych pestycydów;
  - b) chemikaliów przemysłowych;
- 2) „substancja” oznacza pierwiastek chemiczny lub jego związku zgodnie z definicją zawartą w art. 3 pkt 1 rozporządzenia (WE) nr 1907/2006;
- 3) „mieszanina” oznacza mieszaninę lub roztwór zgodnie z definicją zawartą w art. 2 pkt 8 rozporządzenia (WE) nr 1272/2008;
- 4) „wyrób” oznacza produkt gotowy zawierający chemikalia, których zastosowanie w tym szczególnym produkcie zostało zakazane lub surowo ograniczone przez prawodawstwo Unii, jeśli produkt ten nie wchodzi w zakres definicji zawartych w pkt 2 lub 3;
- 5) „pestycydy” oznaczają chemikalia jednej z następujących podkategorii:
  - a) pestycydy stosowane jako środki ochrony roślin, objęte rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1107/2009 z dnia 21 października 2009 r. dotyczącym wprowadzania do obrotu środków ochrony roślin ⁽¹⁾;
  - b) inne pestycydy, takie jak:
    - (i) produkty biobójcze objęte dyrektywą 98/8/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 lutego 1998 r. dotyczącą wprowadzania do obrotu produktów biobójczych ⁽²⁾; oraz
    - (ii) środki odkażające, środki owadobójcze oraz środki niszczące pasożyty objęte dyrektywami 2001/82/WE i 2001/83/WE;
- 6) „chemikalia przemysłowe” oznaczają chemikalia jednej z następujących podkategorii:
  - a) chemikalia do profesjonalnego zastosowania;
  - b) chemikalia do ogólnego zastosowania;
- 7) „chemikalia podlegające powiadomieniu o wywozie” oznaczają wszystkie chemikalia, które są zakazane lub podlegają surowym ograniczeniom w Unii w ramach jednej lub więcej kategorii lub podkategorii, oraz wszystkie chemikalia wymienione w części 1 załącznika I, które podlegają procedurze PIC;
- 8) „chemikalia kwalifikujące się do zgłoszenia do objęcia procedurą PIC” oznaczają wszystkie chemikalia, które są zakazane lub podlegają surowym ograniczeniom w Unii lub w państwie członkowskim w ramach jednej lub więcej kategorii. Chemikalia zakazane lub podlegające surowym ograniczeniom w Unii w ramach jednej lub więcej kategorii wymienione są w części 2 załącznika I;
- 9) „chemikalia podlegające procedurze PIC” oznaczają wszystkie chemikalia wymienione w załączniku III do konwencji lub w części 3 załącznika I do niniejszego rozporządzenia;
- 10) „chemikalia zakazane” oznaczają jedno z następujących:
  - a) chemikalia, których każde zastosowanie w ramach jednej lub więcej kategorii lub podkategorii zostało zakazane przez ostateczne działanie regulacyjne Unii w celu ochrony zdrowia ludzkiego lub środowiska;
  - b) chemikalia, których nie zatwierdzono do ich pierwszego zastosowania lub które zostały wycofane przez przymysł z rynku Unii lub z dalszego rozpatrywania w procesie powiadamiania, rejestracji lub zatwierdzania oraz w przypadku, gdy istnieje dowód, że te chemikalia stwarzają zagrożenie dla zdrowia ludzkiego lub dla środowiska;
- 11) „chemikalia surowo ograniczone” oznaczają jedno z następujących:
  - a) chemikalia, w przypadku których w celu ochrony zdrowia ludzkiego lub środowiska, praktycznie każde zastosowanie w ramach jednej lub więcej kategorii lub podkategorii zostało zakazane przez ostateczne działanie regulacyjne Unii, jakkolwiek niektóre ich zastosowania są nadal dozwolone;
  - b) chemikalia, których nie zatwierdzono do praktycznie żadnych zastosowań lub które zostały wycofane przez przemysł z rynku Unii lub z dalszego rozpatrywania w procesie powiadamiania, rejestracji lub zatwierdzania oraz w przypadku, gdy istnieje dowód, że te chemikalia stwarzają zagrożenie dla zdrowia ludzkiego lub dla środowiska;

⁽¹⁾ Dz.U. L 309 z 24.11.2009, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 123 z 24.4.1998, s. 1.

- 12) „chemikalia zakazane lub surowo ograniczone przez państwo członkowskie” oznaczają wszystkie chemikalia, których stosowanie jest zakazane lub surowo ograniczone przez ostateczne działania regulacyjne państwa członkowskiego;
- 13) „ostateczne działanie regulacyjne” oznacza prawnie wiążący akt, którego celem jest zakaz lub surowe ograniczenie stosowania chemikaliów;
- 14) „szczególnie niebezpieczna forma użytkowa pestycydu” oznacza chemikalia przygotowane do stosowania jako pestycydy, które mają istotny wpływ na zdrowie ludzkie lub środowisko, możliwy do zaobserwowania w krótkim czasie po jedno- lub wielokrotnym narażeniu, zgodnie z warunkami zastosowania;
- 15) „obszar celny Unii” oznacza obszar określony w art. 3 rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiającego Wspólnotowy Kodeks Celny ⁽¹⁾;
- 16) „wywóz” oznacza:
- ostateczny lub czasowy wywóz chemikaliów spełniających warunki art. 28 ust. 2 TFUE;
  - powrotny wywóz chemikaliów niespełniających warunków określonych w art. 28 ust. 2 TFUE, które objęte są procedurą celną inną niż zewnętrzna procedura tranzytu unijnego dla przepływu towarów przez obszar celny Unii;
- 17) „przywóz” oznacza fizyczne wprowadzenie na obszar celny Unii chemikaliów objętych procedurą celną inną niż zewnętrzna procedura tranzytu unijnego dla przepływu towarów przez obszar celny Unii;
- 18) „eksporter” oznacza jedną z poniższych osób, fizyczną lub prawną:
- osobę, w imieniu której dokonywane jest zgłoszenie wywozowe, to znaczy osobę, która w czasie, gdy zgłoszenie jest przyjmowane, ma umowę z odbiorcą w państwie będącym Stroną lub w innym państwie i jest uprawniona do decydowania o wysłaniu tych chemikaliów poza obszar celny Unii;
  - w przypadku gdy nie zawarto umowy wywozowej lub gdy podmiot związany umową nie działa we własnym imieniu – osobę, która jest uprawniona do decydowania o wysłaniu chemikaliów poza obszar celny Unii;
  - w przypadku gdy zgodnie z umową, na której opiera się wywóz, prawa dysponowania tymi chemikaliami ma podmiot posiadający siedzibę poza Unią – stronę umowy mającą siedzibę w Unii;
- 19) „importer” oznacza każdą osobę fizyczną lub prawną, która w czasie przywozu na obszar celny Unii jest odbiorcą tych chemikaliów;
- 20) „Strona konwencji” lub „Strona” oznacza państwo lub regionalną organizację integracji gospodarczej, które wyraziły zgodę na związanie się konwencją oraz w stosunku do których konwencja weszła w życie;
- 21) „inne państwo” oznacza każde państwo niebędące Stroną;
- 22) „Agencja” oznacza Europejską Agencję Chemikaliów utworzoną rozporządzeniem (WE) nr 1907/2006;
- 23) „Sekretariat” oznacza Sekretariat konwencji, chyba że w niniejszym rozporządzeniu określono inaczej.

Artykuł 4

Wyznaczone organy krajowe państw członkowskich

Każde państwo członkowskie wyznacza organ lub organy („wyznaczony organ krajowy” lub „wyznaczone organy krajowe”) w celu pełnienia funkcji administracyjnych wymaganych przez niniejsze rozporządzenie, chyba że organy te zostały już wyznaczone przed wejściem w życie niniejszego rozporządzenia.

Każde państwo członkowskie powiadamia Komisję o wyznaczeniu organu lub organów w terminie do dnia 17 listopada 2012 r., chyba że informacje te zostały już dostarczone przed wejściem w życie niniejszego rozporządzenia, oraz o każdej zmianie wyznaczonego organu krajowego.

Artykuł 5

Udział Unii w konwencji

1. Za udział w konwencji odpowiadają wspólnie Komisja i państwa członkowskie, w szczególności jeżeli chodzi o pomoc techniczną, wymianę informacji oraz kwestie dotyczące rozstrzygnięcia sporów, uczestnictwa w organach pomocniczych i głosowania.

2. Komisja działa jako wspólny wyznaczony organ w imieniu wszystkich wyznaczonych organów krajowych państw członkowskich w trybie bliskiej współpracy i konsultacji z nimi w zakresie funkcji administracyjnych wynikających z konwencji w odniesieniu do procedury PIC.

⁽¹⁾ Dz.U. L 302 z 19.10.1992, s. 1.

Komisja w szczególności odpowiada za:

- a) przekazywanie Stronom i innym państwom unijnych powiadomień o wywozie na mocy art. 8;
- b) przedkładanie Sekretariatowi powiadomień o właściwych ostatecznych działaniach regulacyjnych dotyczących chemikaliów kwalifikujących się do zgłoszenia do objęcia procedurą PIC na mocy art. 11;
- c) przekazywanie informacji na temat innych ostatecznych działań regulacyjnych dotyczących chemikaliów niekwalifikujących się do zgłoszenia do objęcia procedurą PIC zgodnie z art. 12;
- d) otrzymywanie informacji z Sekretariatu w ogólnym rozumieniu.

Komisja dostarcza również Sekretariatowi unijne decyzje o przywozie w odniesieniu do chemikaliów podlegających procedurze PIC na podstawie art. 13.

Ponadto Komisja koordynuje wkład Unii we wszystkie sprawy techniczne związane z poniższymi kwestiami:

- a) konwencją;
- b) przygotowaniem Konferencji Stron ustanowionej w art. 18 ust. 1 konwencji;
- c) Komitetem Kontroli Chemicznej ustanowionym zgodnie z art. 18 ust. 6 konwencji (zwanym dalej „Komitetem Kontroli Chemicznej”);
- d) innymi organami pomocniczymi Konferencji Stron.

3. Komisja oraz państwa członkowskie podejmują wszelkie konieczne inicjatywy w celu zapewnienia właściwej reprezentacji Unii w różnych organach wykonawczych konwencji.

Artykuł 6

Zadania Agencji

1. Oprócz zadań powierzonych jej na mocy art. 7, 8, 9, 10, 11, 13, 14, 15, 18, 19, 20, 21, 22 i 25 Agencja wykonuje następujące zadania:
  - a) prowadzenie, dalsze rozwijanie i regularne uaktualnianie bazy danych dotyczących wywozu i przywozu niebezpiecznych chemikaliów (zwanej dalej „bazą danych”);
  - b) publiczne udostępnienie bazy danych na swej stronie internetowej;
  - c) w stosownych przypadkach, za zgodą Komisji i po konsultacjach z państwami członkowskimi, zapewnienie pomocy oraz wytycznych technicznych i naukowych oraz narzędzi dla przemysłu w celu zagwarantowania skutecznego stosowania niniejszego rozporządzenia;
  - d) za zgodą Komisji zapewnienie wyznaczonym organom krajowym państw członkowskich pomocy oraz wytycznych

technicznych i naukowych w celu zapewnienia skutecznego stosowania niniejszego rozporządzenia;

- e) na wniosek ekspertów państw członkowskich lub Komisji z Komitetu Kontroli Chemicznej i w ramach dostępnych środków, wnoszenie wkładu w przygotowywanie wytycznych dla decyzji, o których mowa w art. 7 konwencji, i innych technicznych dokumentów związanych z wdrażaniem konwencji;
- f) dostarczanie Komisji na wniosek technicznego i naukowego wkładu oraz wspieranie jej w celu zapewnienia skutecznego wykonywania niniejszego rozporządzenia;
- g) dostarczanie Komisji, na wniosek, technicznego i naukowego wkładu oraz wspieranie jej w pełnieniu funkcji wspólnego wyznaczonego organu Unii.

2. Sekretariat Agencji wykonuje zadania przydzielone Agencji na podstawie niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 7

Chemikalia podlegające powiadomieniu o wywozie, chemikalia kwalifikujące się do zgłoszenia do objęcia procedurą PIC oraz chemikalia podlegające procedurze PIC

1. Chemikalia podlegające powiadomieniu o wywozie, chemikalia kwalifikujące się do zgłoszenia do objęcia procedurą PIC oraz chemikalia podlegające procedurze PIC, wymienione są w załączniku I.

2. Chemikalia wymienione w załączniku I są przypisane do jednej lub kilku z trzech grup chemikaliów stanowiących część 1, 2 i 3 tego załącznika.

Chemikalia wymienione w części 1 załącznika I podlegają procedurze powiadomienia o wywozie, ustanowionej w art. 8, wraz z podaniem szczegółowych informacji dotyczących tożsamości substancji, kategorii lub podkategorii zastosowania objętej ograniczeniami, rodzaju ograniczeń oraz, w stosownych przypadkach, dodatkowych informacji, w szczególności dotyczących zwolnienia z wymagań w zakresie powiadomienia o wywozie.

Chemikalia wymienione w części 2 załącznika I, poza podleganiem procedurze powiadomienia o wywozie ustanowionej w art. 8, kwalifikują się dodatkowo do procedury zgłoszenia do objęcia procedurą PIC przewidzianej w art. 11, wraz ze szczegółowymi informacjami w odniesieniu do tożsamości substancji oraz kategorii zastosowania.

Chemikalia wymienione w części 3 załącznika I podlegają procedurze PIC wraz z podaniem kategorii zastosowania oraz, w stosownych przypadkach, dodatkowych informacji w szczególności dotyczących wszystkich wymagań w zakresie powiadomienia o wywozie.

3. Wykazy zawarte w załączniku I są udostępniane publicznie za pomocą bazy danych.

Artykuł 8

Powiadomienia o wywozie przekazane Stronom oraz innym państwom

1. W przypadku substancji wymienionych w części 1 załącznika I lub mieszanin zawierających takie substancje w stężeniu skutkującym obowiązkiem oznakowania na podstawie rozporządzenia (WE) nr 1272/2008 niezależnie od zawartości innych substancji zastosowanie mają ust. 2–8 niniejszego artykułu bez względu na zamierzone zastosowanie tych chemikaliów przez Stronę przywozu lub inne państwo przywozu.

2. W przypadku gdy eksporter, po raz pierwszy od daty, od której zaczął podlegać niniejszemu rozporządzeniu, zamierza dokonać wywozu chemikaliów, o których mowa w ust. 1, z Unii do Strony lub innego państwa, powiadamia on o wywozie wyznaczony organ krajowy państwa członkowskiego, w którym prowadzi działalność (zwanego dalej „państwem członkowskim eksportera”), nie później niż 35 dni przed przewidywaną datą wywozu. Następnie eksporter powiadamia ten wyznaczony organ krajowy o pierwszym wywozie chemikaliów w każdym roku kalendarzowym nie później niż 35 dni przed jego dokonaniem. Powiadomienie dokonywane jest zgodnie z wymaganiami dotyczącymi informowania określonymi w załączniku II i jest udostępniane Komisji i państwu członkowskim za pomocą bazy danych.

Wyznaczony organ krajowy państwa członkowskiego eksportera sprawdza zgodność informacji z załącznikiem II i – jeżeli powiadomienie jest kompletne – przesyła je Agencji nie później niż 25 dni przed przewidywaną datą wywozu.

Agencja, w imieniu Komisji, przekazuje powiadomienie wyznaczonemu organowi krajowemu Strony przywozu lub odpowiedniemu organowi innego państwa przywozu i przyjmuje środki niezbędne do zapewnienia, by otrzymały one to powiadomienie nie później niż 15 dni przed pierwszym przewidywanym wywozem tych chemikaliów, a następnie 15 dni przed pierwszym wywozem w każdym następnym roku kalendarzowym.

Agencja rejestruje każde powiadomienie o wywozie i przypisuje mu identyfikacyjny numer referencyjny w bazie danych. Agencja udostępnia również publicznie oraz, odpowiednio, wyznaczonym organom krajowym państw członkowskich, uaktualniony wykaz przedmiotowych chemikaliów, Stron przywozu i innych państw przywozu na każdy rok kalendarzowy za pomocą bazy danych.

3. W przypadku gdy Agencja nie otrzyma od Strony przywozu lub innego państwa przywozu potwierdzenia odbioru pierwszego powiadomienia o wywozie dokonanego po umieszczeniu tych chemikaliów w części 1 załącznika I w terminie 30 dni od wysłania takiego powiadomienia, przekazuje ona, w imieniu Komisji, drugie powiadomienie. Agencja, w imieniu Komisji, dokłada odpowiednich starań, aby zapewnić, by wyznaczony organ krajowy Strony przywozu lub odpowiedni organ innego państwa przywozu otrzymał drugie powiadomienie.

4. Nowe powiadomienie o wywozie jest dokonywane zgodnie z ust. 2 dla wywozu, który ma miejsce po wejściu w życie zmian w prawodawstwie Unii dotyczącym obrotu, stosowania lub oznakowania przedmiotowych substancji lub w każdym przypadku, gdy zmiana składu danej mieszaniny pociąga za sobą zmianę jej oznakowania. Nowe powiadomienie jest zgodne z wymaganiami dotyczącymi informacji określonymi w załączniku II oraz wskazuje, że jest poprawioną wersją poprzedniego powiadomienia.

5. W przypadku gdy wywóz chemikaliów odnosi się do sytuacji nadzwyczajnych, w których opóźnienie może zagrozić bezpieczeństwu zdrowia publicznego lub środowisku Strony przywozu lub innego państwa przywozu, można – na uzasadniony wniosek eksportera lub Strony przywozu lub innego państwa przywozu oraz w porozumieniu z Komisją, wspieraną przez Agencję – przyznać całkowite lub częściowe zwolnienie z obowiązków określonych w ust. 2, 3 i 4 według uznania wyznaczonego organu krajowego państwa członkowskiego eksportera. Decyzję w sprawie wniosku uważa się za podjętą w porozumieniu z Komisją, jeżeli w terminie 10 dni od przesłania jej przez wyznaczony organ krajowy państwa członkowskiego szczegółów dotyczących wniosku Komisja nie udzieli odpowiedzi odmiennej od odpowiedzi tego wyznaczonego organu krajowego.

6. Bez uszczerbku dla obowiązków określonych w art. 19 ust. 2, obowiązki wymienione w ust. 2, 3 i 4 niniejszego artykułu wygasają, gdy spełnione zostaną wszystkie poniższe warunki:

- a) chemikalia te stały się chemikaliami podlegającymi procedurze PIC;
- b) państwo przywozu jest Stroną konwencji i przedstawiło Sekretariatowi odpowiedź zgodnie z art. 10 ust. 2 konwencji świadcząca o zgodzie lub jej braku na przywóz tych chemikaliów; oraz
- c) Sekretariat poinformował Komisję o tej odpowiedzi i Komisja przekazała tę informację państwom członkowskim i Agencji.

Niezależnie od akapitu pierwszego niniejszego ustępu, obowiązki wymienione w ust. 2, 3 i 4 niniejszego artykułu nie wygasają w przypadku, gdy państwo przywozu jest Stroną konwencji i wyraźnie żąda od Stron wywozu kontynuowania powiadamiania o wywozie, na przykład wydając decyzję dotyczącą przywozu lub w inny sposób.

Bez uszczerbku dla obowiązków określonych w art. 19 ust. 2 obowiązki wymienione w ust. 2, 3 i 4 niniejszego artykułu wygasają również, gdy spełnione zostaną oba poniższe warunki:

- a) wyznaczony organ krajowy Strony przywozu lub odpowiedni organ innego państwa przywozu odstąpił od wymogu powiadomienia przed wywozem chemikaliów; oraz

b) Komisja otrzymała informacje z Sekretariatu lub od wyznaczonego organu krajowego Strony przywozu lub odpowiedniego organu innego państwa przywozu oraz przekazała je państwom członkowskim i Agencji, która udostępniła je za pomocą bazy danych.

7. Komisja, odpowiednie wyznaczone organy krajowe państw członkowskich, Agencja oraz eksporterzy na wniosek dostarczają Stronom przywozu oraz innym państwom przywozu dostępne dodatkowe informacje dotyczące wywożonych chemikaliów.

8. Państwa członkowskie mogą ustanowić w przejrzysty sposób systemy zobowiązujące eksporterów do uiszczania opłat administracyjnych za każde dokonane powiadomienie o wywozie oraz za każdy złożony wniosek o wyraźną zgodę, odpowiadające ponoszonym przez nie kosztom w związku z wykonywaniem procedur ustanowionych w ust. 2 i 4 niniejszego artykułu oraz w art. 14 ust. 6 i 7.

Artykuł 9

Powiadomienia o wywozie otrzymywane od Stron oraz innych państw

1. Powiadomienia o wywozie, otrzymane przez Agencję od wyznaczonych organów krajowych Stron lub odpowiednich organów innych państw, dotyczące wywozu do Unii chemikaliów, których produkcja, stosowanie, konsumpcja, transport i sprzedaż oraz obchodzenie się z którymi są zakazane lub podlegają surowym ograniczeniom przez prawodawstwo Strony lub innego państwa, są udostępniane za pomocą bazy danych w terminie 15 dni od otrzymania przez Agencję powiadomienia.

Agencja, w imieniu Komisji, potwierdza otrzymanie pierwszego powiadomienia o wywozie, otrzymanego dla każdego rodzaju chemikaliów od każdej Strony lub innego państwa.

Wyznaczony organ krajowy państwa członkowskiego otrzymującego taki przywóz otrzymuje kopię każdego powiadomienia otrzymanego przez Agencję w terminie 10 dni od jego otrzymania, wraz ze wszystkimi dostępnymi informacjami. Inne państwa członkowskie są uprawnione do otrzymania kopii na wniosek.

2. Jeżeli Komisja lub wyznaczone organy krajowe państw członkowskich otrzymują jakiegokolwiek powiadomienia o wywozie bezpośrednio lub pośrednio od wyznaczonych organów krajowych Stron lub odpowiednich organów innych państw, niezwłocznie przekazują takie powiadomienia Agencji wraz ze wszystkimi dostępnymi informacjami.

Artykuł 10

Informacje dotyczące wywozu i przywozu chemikaliów

1. Każdy eksporter co najmniej jednej z następujących pozycji:

a) substancji wymienionych w załączniku I;

b) mieszanin zawierających takie substancje w stężeniu skutkującym obowiązkiem oznakowania na postawie rozporządzenia (WE) nr 1272/2008 niezależnie od zawartości innych substancji; lub

c) wyrobów zawierających substancje wymienione w części 2 lub 3 załącznika I w formie nieprzereagowanej lub mieszanin zawierających takie substancje w stężeniu skutkującym obowiązkiem oznakowywania na podstawie rozporządzenia (WE) nr 1272/2008 niezależnie od zawartości innych substancji;

informuje, w pierwszym kwartale każdego roku, wyznaczony organ krajowy państwa członkowskiego eksportera o ilości chemikaliów, w postaci substancji oraz zawartych w mieszaninach lub wyrobach, wysłanych do każdej Strony lub innego państwa w poprzednim roku. Takie informacje przekazuje się razem z listą nazw (nazwisk) i adresów każdej osoby fizycznej lub prawnej dokonującej przywozu chemikaliów do Strony lub innego państwa, do którego dokonano wysyłki towaru w tym okresie. Informacje te oddzielnie wymieniają przypadki wywozu na mocy art. 14 ust. 7.

Każdy importer w Unii przekazuje równoważne informacje w odniesieniu do ilości chemikaliów przywożonych do Unii.

2. Eksporter lub importer na wniosek Komisji, wspieranej przez Agencję, lub wyznaczonego organu krajowego jego państwa członkowskiego, dostarcza wszelkich dodatkowych informacji dotyczących chemikaliów, niezbędnych do wdrożenia niniejszego rozporządzenia.

3. Każde państwo członkowskie co roku przekazuje Agencji zbiorcze informacje zgodnie z załącznikiem III. Agencja dokonuje podsumowania tych informacji na szczeblu Unii oraz udostępnia publicznie informacje, które nie są poufne, za pomocą bazy danych.

Artykuł 11

Powiadomienie o chemikaliach zakazanych lub podlegających surowym ograniczeniom na podstawie konwencji

1. Komisja powiadamia Sekretariat na piśmie o chemikaliach wymienionych w części 2 załącznika I, które kwalifikują się do zgłoszenia do objęcia procedurą PIC.

2. Za każdym razem, gdy kolejne chemikalia zostaną dodane do części 2 załącznika I, zgodnie z art. 23 ust. 2 akapit drugi, Komisja powiadamia Sekretariat o tych chemikaliach. Zgłoszenie do objęcia procedurą PIC jest przedkładane bezzwłocznie po przyjęciu odpowiednich ostatecznych działań regulacyjnych na szczeblu Unii zakazujących lub surowo ograniczających stosowanie tych chemikaliów, oraz nie później niż 90 dni po dacie, kiedy ostateczne działania regulacyjne mają zostać zastosowane.

3. Zgłoszenie do objęcia procedurą PIC zawiera wszystkie istotne informacje wymagane w załączniku IV.

4. Podczas określania priorytetów dla powiadomień Komisja bierze pod uwagę fakt, czy dane chemikalia są już wymienione w części 3 załącznika I, zakres, w jakim mogą być spełnione wymagania w odniesieniu do informacji, ustanowione w załączniku IV, oraz poziom ryzyka powodowanego przez chemikalia, w szczególności dla krajów rozwijających się.

W przypadku gdy chemikalia kwalifikują się do zgłoszenia do objęcia procedurą PIC, lecz informacje są niewystarczające, aby spełnić wymagania załącznika IV, zidentyfikowani eksporterzy lub importerzy przedkładają, na wniosek Komisji, w terminie 60 dni od wystosowania wniosku, wszystkie dostępne im istotne informacje, włącznie z informacjami pochodzącymi z innych krajowych lub międzynarodowych programów przeciwdziałania skutkom chemikaliów.

5. Komisja powiadamia Sekretariat na piśmie o zmianach ostatecznych działań regulacyjnych zgłoszonych zgodnie z ust. 1 lub 2 niezwłocznie po przyjęciu nowych ostatecznych działań regulacyjnych i nie później niż 60 dni po dacie, kiedy nowe ostateczne działania regulacyjne mają zostać zastosowane.

Komisja przekazuje wszystkie istotne informacje, które nie były dostępne w czasie, kiedy dokonano pierwszego powiadomienia, zgodnie, odpowiednio, z ust. 1 lub 2.

6. Na wniosek Strony lub Sekretariatu Komisja przedkłada dodatkowe informacje w sprawie tych chemikaliów lub ostatecznych działań regulacyjnych na tyle, na ile jest to możliwe.

Na wniosek Komisji państwa członkowskie i Agencja wspierają ją w niezbędnym zakresie w gromadzeniu tych informacji.

7. Komisja niezwłocznie przesyła państwom członkowskim i Agencji informacje otrzymywane z Sekretariatu, dotyczące chemikaliów, które inne Strony zgłosiły jako zakazane lub surowo ograniczone.

W stosownych przypadkach Komisja ocenia, w ścisłej współpracy z państwami członkowskimi i Agencją, potrzebę zaproponowania środków na szczeblu Unii mających na celu zapobieganie niedopuszczalnemu ryzyku dla zdrowia ludzkiego lub dla środowiska w Unii.

8. W przypadku gdy państwo członkowskie przyjmuje ostateczne działania regulacyjne zgodnie z odpowiednim prawodawstwem Unii, mające na celu zakazanie lub surowe ograniczenie chemikaliów, przedkłada Komisji istotne informacje. Komisja udostępnia te informacje państwom członkowskim. Państwa członkowskie mogą, w terminie czterech tygodni od udostępnienia tych informacji, przesłać uwagi dotyczące możliwego zgłoszenia do objęcia procedurą PIC, włączając w szczególności istotne informacje o swoich regulacjach prawnych w zakresie tych chemikaliów, do Komisji oraz do państwa członkowskiego, które przedłożyło krajowe ostateczne działania regulacyjne. Po rozważeniu uwag państwo członkowskie przedkładające ostateczne działania regulacyjne informuje Komisję, czy ma ona:

a) powiadomić Sekretariat o zgłoszeniu do objęcia procedurą PIC zgodnie z niniejszym artykułem; lub

b) przekazać informacje Sekretariatowi zgodnie z art. 12.

Artykuł 12

Informacje, jakie mają być przekazywane do Sekretariatu o chemikaliach zakazanych lub surowo ograniczonych niekwalifikujących się do zgłoszenia do objęcia procedurą PIC

W przypadku chemikaliów wymienionych jedynie w części 1 załącznika I lub po otrzymaniu informacji od państwa członkowskiego zgodnie z art. 11 ust. 8 lit. b) Komisja przekazuje Sekretariatowi informacje o odpowiednich ostatecznych działaniach regulacyjnych, tak aby te informacje mogły być, w stosownych przypadkach, przekazane innym Stronom konwencji.

Artykuł 13

Zobowiązania w odniesieniu do przywozu chemikaliów

1. Komisja niezwłocznie przesyła państwom członkowskim i Agencji wytyczne dla decyzji, które otrzymuje z Sekretariatu.

Komisja przyjmuje, w drodze aktu wykonawczego, decyzję w sprawie przywozu, stanowiącą ostateczną lub tymczasową odpowiedź w sprawie przywozu w imieniu Unii, dotyczącą przyszłego przywozu przedmiotowych chemikaliów. Ten akt wykonawczy przyjmuje się zgodnie z procedurą doradczą, o której mowa w art. 27 ust. 2. Komisja przekazuje decyzję do Sekretariatu bezzwłocznie i nie później niż dziewięć miesięcy po dacie wysłania wytycznych dla decyzji przez Sekretariat.

W przypadku gdy chemikalia stają się przedmiotem dodatkowych lub zmienionych ograniczeń zgodnie z prawodawstwem Unii, Komisja przyjmuje, w drodze aktu wykonawczego, zmienioną decyzję w sprawie przywozu. Ten akt wykonawczy przyjmuje się zgodnie z procedurą doradczą, o której mowa w art. 27 ust. 2. Komisja powiadamia Sekretariat o zmienionej decyzji w sprawie przywozu.

2. W przypadku gdy chemikalia są zakazane lub surowo ograniczone przez jedno lub więcej państw członkowskich, Komisja na pisemny wniosek zainteresowanych państw członkowskich uwzględni te informacje w swojej decyzji w sprawie przywozu.

3. Decyzja w sprawie przywozu przyjęta na podstawie ust. 1 odnosi się do jednej lub więcej kategorii określonych dla chemikaliów w wytycznych dla decyzji.

4. Powiadamiając Sekretariat o decyzji w sprawie przywozu, Komisja przedstawia opis środków prawnych lub administracyjnych, na których oparta jest decyzja.

5. Każdy wyznaczony organ krajowy państw członkowskich udostępnia decyzje w sprawie przywozu przyjęte na podstawie ust. 1 osobom zainteresowanym w ramach swoich kompetencji, zgodnie ze swoimi przepisami ustawodawczymi lub administracyjnymi. Agencja udostępnia publicznie za pomocą bazy danych decyzje w sprawie przywozu przyjęte na podstawie ust. 1.

6. Jeżeli sytuacja tego wymaga, Komisja ocenia, w ścisłej współpracy z państwami członkowskimi i Agencją, potrzebę zaproponowania środków na szczeblu Unii w celu zapobiegania wszelkim niedopuszczalnym zagrożeniom dla zdrowia ludzkiego lub dla środowiska w Unii, biorąc pod uwagę informacje zawarte w wytycznych dla decyzji.

Artykuł 14

Zobowiązania w odniesieniu do wywozu chemikaliów inne niż wymagania dotyczące powiadomienia o wywozie

1. Komisja niezwłocznie przesyła państwom członkowskim, Agencji oraz europejskim stowarzyszeniom branżowym, w formie okólników lub w inny sposób, informacje, które otrzymuje z Sekretariatu, dotyczące chemikaliów podlegających procedurze PIC oraz decyzje Stron przywozu dotyczące warunków przywozu tych chemikaliów. Niezwłocznie przesyła również państwom członkowskim i Agencji informacje odnoszące się do wszystkich przypadków niepowodzenia w przekazaniu odpowiedzi zgodnie z art. 10 ust. 2 konwencji. Agencja przypisuje każdej decyzji w sprawie przywozu identyfikacyjny numer referencyjny i przechowuje wszystkie informacje dotyczące takich decyzji, w publicznie dostępnej bazie danych, oraz na wniosek przekazuje każdemu te informacje.

2. Komisja przypisuje wszystkim chemikaliom wymienionym w załączniku I klasyfikację w Nomenklaturze scalonej Unii Europejskiej. Te klasyfikacje są poddawane przeglądowi, gdy jest to niezbędne, w świetle wszelkich zmian dokonywanych w nomenklaturze Zharmonizowanego Systemu Światowej Organizacji Celnej lub Nomenklaturze scalonej Unii Europejskiej w odniesieniu do przedmiotowych chemikaliów.

3. Każde państwo członkowskie przekazuje informacje i decyzje przesłane przez Komisję zgodnie z ust. 1 zainteresowanym osobom w ramach swoich kompetencji.

4. Eksporterzy stosują się do decyzji zawartych w każdej odpowiedzi dotyczącej przywozu nie później niż sześć miesięcy po pierwszym poinformowaniu Komisji przez Sekretariat o takich decyzjach zgodnie z ust. 1.

5. Komisja, wspierana przez Agencję, oraz państwa członkowskie udzielają porad i wspierają Stronę przywozu w uzyskaniu, na ich prośbę lub w innych stosownych przypadkach, dodatkowych informacji koniecznych do przygotowania odpowiedzi do Sekretariatu w sprawie przywozu przedmiotowych chemikaliów.

6. Nie dokonuje się wywozu substancji wymienionych w części 2 lub 3 załącznika I ani mieszanin zawierających takie substancje w stężeniu skutkującym obowiązkiem oznakowania na postawie rozporządzenia (WE) nr 1272/2008, niezależnie od zawartości innych substancji, bez względu na ich zamierzone zastosowanie przez Stronę przywozu lub inne państwo przywozu, chyba że spełniony jest jeden z poniższych warunków:

a) eksporter, poprzez wyznaczone organy krajowe państwa członkowskiego eksportera, w porozumieniu z Komisją, wspieraną przez Agencję, oraz wyznaczonymi organami krajowymi Strony przywozu lub odpowiednimi organami innego państwa przywozu, zwrócił się o wyraźną zgodę na przywóz i uzyskał ją;

b) w przypadku chemikaliów wymienionych w części 3 załącznika I ostatni okólnik wydany przez Sekretariat na mocy ust. 1 wskazuje, że Strona przywozu wyraziła zgodę na przywóz.

W przypadku chemikaliów wymienionych w części 2 załącznika I, wywożonych do krajów OECD, wyznaczone organy krajowe państwa członkowskiego eksportera, na wniosek eksportera, po konsultacji z Komisją i na podstawie indywidualnej oceny każdego przypadku mogą zdecydować, że nie ma potrzeby uzyskiwania wyraźnej zgody, jeżeli chemikalia w chwili ich przywozu do danego kraju OECD są w nim certyfikowane, zarejestrowane lub dozwolone.

W przypadku gdy zwrócono się o wyraźną zgodę na mocy akapitu pierwszego lit. a), jeżeli Agencja nie otrzymała odpowiedzi na złożony wniosek w terminie 30 dni, Agencja w imieniu Komisji przesyła przypomnienie, chyba że Komisja lub wyznaczony organ krajowy państwa członkowskiego eksportera otrzymały odpowiedź i przekazały ją Agencji. W stosownych przypadkach, w razie braku odpowiedzi w terminie kolejnych 30 dni, Agencja może wysłać ponowne przypomnienie, gdy są one konieczne.

7. W przypadku chemikaliów wymienionych w części 2 lub 3 załącznika I wyznaczony organ krajowy państwa członkowskiego eksportera, po konsultacji z Komisją wspieraną przez Agencję, może w indywidualnych przypadkach i z zastrzeżeniem akapitu drugiego, zdecydować, że wywóz może być dokonany, jeżeli nie istnieją dowody z oficjalnych źródeł o podjęciu przez Stronę przywozu lub inne państwo przywozu ostatecznego działania regulacyjnego mającego na celu wprowadzenia zakazu lub ścisłego ograniczenia stosowania tych chemikaliów oraz jeżeli, mimo wszelkich odpowiednich starań, nie otrzymano odpowiedzi na wniosek o wyraźną zgodę na mocy ust. 6 lit. a) w terminie 60 dni, a także po spełnieniu jednego z następujących warunków:

a) istnieją dowody z oficjalnych źródeł Strony przywozu lub innego państwa przywozu, że chemikalia zostały certyfikowane, zarejestrowane lub dozwolone; lub

b) zamierzone zastosowanie wskazane w powiadomieniu w sprawie wywozu i potwierdzone na piśmie przez osobę fizyczną lub prawną dokonującą przywozu chemikaliów do Strony lub innego państwa, nie należy do kategorii, w której chemikalia te znalazły się w wykazie w części 2 lub 3 załącznika I, oraz istnieją dowody z oficjalnych źródeł, że w ciągu ostatnich pięciu lat chemikalia te były stosowane lub przywiezione do danej Strony przywozu lub innego państwa przywozu.

W przypadku chemikaliów wymienionych w części 3 załącznika I wywóz w oparciu o spełnienie warunku określonego w lit. b) nie może nastąpić, jeżeli chemikalia te zostały sklasyfikowane zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 1272/2008 jako substancje rakotwórcze kategorii 1 A lub 1B lub substancje działające mutagennie kategorii 1 A lub 1B, lub substancje działające szkodliwie na rozrodczość kategorii 1 A lub 1B, lub chemikalia te spełniają kryteria określone w załączniku XIII do rozporządzenia (WE) nr 1907/2006 jako substancje trwałe, wykazujące zdolność do biokumulacji i toksyczne lub substancje bardzo trwałe i wykazujące dużą zdolność do bioakumulacji.

Przy podejmowaniu decyzji o wywozie chemikaliów wymienionych w części 3 załącznika I wyznaczony organ krajowy państwa członkowskiego eksportera w porozumieniu z Komisją wspieraną przez Agencję bierze pod uwagę ewentualny wpływ stosowania tych chemikaliów na zdrowie ludzkie lub środowisko Strony przywozu lub innego państwa przywozu i przekłada Agencji właściwą dokumentację w celu udostępnienia jej za pomocą bazy danych.

8. Termin ważności każdej wyraźnej zgody otrzymanej na mocy ust. 6 lit. a) lub decyzji o dokonaniu wywozu przy braku wyraźnej zgody na mocy ust. 7 podlega okresowemu przeglądowi, którego dokonuje Komisja, konsultując to z zainteresowanymi państwami członkowskimi w następujący sposób:

- a) w odniesieniu do każdej wyraźnej zgody otrzymanej na mocy ust. 6 lit. a) potrzebne jest uzyskanie nowej wyraźnej zgody do końca trzeciego roku kalendarzowego po wydaniu pierwszej zgody, chyba że warunki zgody przewidują inaczej;
- b) jeżeli w międzyczasie nie otrzymano odpowiedzi na wniosek o zgodę, każda decyzja o dokonaniu wywozu bez wyraźnej zgody na mocy ust. 7 obowiązuje przez okres maksymalnie 12 miesięcy, po upływie których wymagane jest uzyskanie wyraźnej zgody.

W przypadkach, o których mowa w akapicie pierwszym lit. a), po upływie odpowiednich terminów można jednak kontynuować wywóz przez dodatkowy okres 12 miesięcy w oczekiwaniu na odpowiedź na nowy wniosek o wyraźną zgodę.

9. Agencja rejestruje w bazie danych wszystkie wnioski o wyraźną zgodę, otrzymane odpowiedzi i decyzje o dokonaniu wywozu bez wyraźnej zgody, w tym dokumentację, o której mowa w ust. 7 akapit trzeci. Każdej otrzymanej wyraźnej zgodzie lub decyzji o dokonaniu wywozu bez wyraźnej zgody przypisuje się identyfikacyjny numer referencyjny i sporządza się ich wykaz wraz ze wszystkimi istotnymi informacjami na temat związanych z nimi warunków, takich jak daty ważności. Informacje, które nie są poufne, są publicznie udostępniane za pomocą bazy danych.

10. Nie wywozi się żadnych chemikaliów później niż sześć miesięcy przed upływem ich daty ważności, jeżeli taka data

istnieje lub może być wywnioskowana na podstawie daty produkcji, chyba że istotne właściwości chemikaliów czynią to niewykonalnym. W szczególności w przypadku pestycydów eksporterzy zapewniają, by rozmiar oraz opakowanie zbiorcze pojemników były zoptymalizowane tak, aby zminimalizować zagrożenie stworzenia przestarzałych zapasów.

11. W przypadku wywozu pestycydów eksporterzy zapewniają umieszczenie na etykiecie szczegółowych informacji o warunkach przechowywania i trwałości w warunkach klimatycznych Strony przywozu lub innego państwa przywozu. Dodatkowo eksporterzy zapewniają zgodność wywożonych pestycydów ze specyfikacją czystości ustanowioną przez prawodawstwo Unii.

Artykuł 15

Wywóz niektórych chemikaliów oraz wyrobów

1. Wyroby podlegają procedurze powiadamiania o wywozie przewidzianej w art. 8, jeśli zawierają jedno z następujących:

- a) substancje wymienione w części 2 lub 3 załącznika I w formie nieprzereagowanej;
  - b) mieszaniny zawierające takie substancje w stężeniu skutkującym obowiązkiem oznakowania na podstawie rozporządzenia (WE) nr 1272/2008 niezależnie od zawartości innych substancji.
2. Chemikalia i wyroby, których stosowanie jest zakazane w Unii dla ochrony zdrowia ludzkiego lub środowiska, wymienione w załączniku V, nie mogą być wywożone.

Artykuł 16

Informacje dotyczące przewozów tranzytowych

1. Strony konwencji żądające informacji odnośnie do przewozów tranzytowych chemikaliów podlegających procedurze PIC, wraz z informacjami wymaganymi przez każdą Stronę konwencji za pośrednictwem Sekretariatu, wymienione są w załączniku VI.

2. W przypadku gdy chemikalia wymienione w części 3 załącznika I są transportowane przez terytorium Strony konwencji wymienionej w załączniku VI, eksporter, w takim zakresie, w jakim jest to możliwe, przekazuje wyznaczonemu organowi krajowemu państwa członkowskiego eksportera informacje wymagane przez Stronę konwencji zgodnie z załącznikiem VI, nie później niż 30 dni przed pierwszym przewozem tranzytowym oraz nie później niż 8 dni przed każdym następnym przewozem tranzytowym.

3. Wyznaczony organ krajowy państwa członkowskiego eksportera przesyła Komisji, wraz z kopią dla Agencji, informacje otrzymane od eksportera zgodnie z ust. 2 razem ze wszystkimi dostępnymi informacjami dodatkowymi.

4. Komisja przesyła informacje otrzymane zgodnie z ust. 3 do wyznaczonych organów krajowych Stron konwencji, które zażądały takich informacji, wraz ze wszystkimi dostępnymi informacjami dodatkowymi, nie później niż 15 dni przed pierwszym przewozem tranzytowym, a następnie przed każdym kolejnym przewozem tranzytowym.

Artykuł 17

Informacje dołączane do wywożonych chemikaliów

1. Chemikalia przeznaczone do wywozu podlegają przepisom w sprawie pakowania i oznakowania ustanowionym w rozporządzeniu (WE) nr 1107/2009, dyrektywie 98/8/WE i w rozporządzeniu (WE) nr 1272/2008 lub w innym odpowiednim prawodawstwie Unii, lub na ich mocy.

Akapit pierwszy stosuje się, chyba że przepisy te stałyby w sprzeczności z jakimikolwiek szczególnymi wymogami Stron przywozu lub innych państw przywozu.

2. W stosownych przypadkach data ważności oraz data produkcji chemikaliów, o których mowa w ust. 1, lub wymienionych w załączniku I są wskazane na etykiecie oraz, jeżeli konieczne, takie daty ważności podaje się dla różnych stref klimatycznych.

3. W przypadku wywozu chemikaliów, o których mowa w ust. 1, dołączona jest do nich karta charakterystyki zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 1907/2006. Eksporter wysyła taką kartę charakterystyki do każdej osoby fizycznej lub prawnej dokonującej przywozu chemikaliów do Strony lub innego państwa.

4. Informacje na oznakowaniu oraz w karcie charakterystyki podawane są, w takim zakresie, w jakim jest to możliwe, w językach urzędowych lub co najmniej jednym głównym języku kraju przeznaczenia lub obszaru zamierzonego stosowania.

Artykuł 18

Zobowiązania organów państw członkowskich w odniesieniu do kontroli przywozu i wywozu

1. Każde państwo członkowskie wyznacza organy, takie jak organy celne, które są odpowiedzialne za kontrolowanie przywozu oraz wywozu chemikaliów wymienionych w załączniku I, chyba że organy te zostały już wyznaczone przed wejściem w życie niniejszego rozporządzenia.

Komisja, wspierana przez Agencję, oraz państwa członkowskie działają w sposób celowy oraz skoordynowany, monitorując przestrzeganie przez eksporterów niniejszego rozporządzenia.

2. Forum wymiany informacji o egzekwowaniu przepisów ustanowione rozporządzeniem (WE) nr 1907/2006 wykorzystywane jest do koordynowania sieci organów państw członkowskich odpowiedzialnych za egzekwowanie przepisów niniejszego rozporządzenia.

3. W okresowych sprawozdaniach, przygotowanych na podstawie art. 22 ust. 1 dotyczących funkcjonowania procedur, każde państwo członkowskie zamieszcza szczegółowy dział swoich wyznaczonych organów w tym zakresie.

Artykuł 19

Dodatkowe obowiązki eksporterów

1. Eksporterzy chemikaliów podlegający obowiązkowi określonym w art. 8 ust. 2 i 4 zaznaczają w swym zgłoszeniu wywozowym właściwe identyfikacyjne numery referencyjne (pole 44 jednolitego dokumentu administracyjnego lub odpowiadający mu element danych elektronicznego zgłoszenia wywozowego), zgodnie z art. 161 ust. 5 rozporządzenia (EWG) nr 2913/92.

2. Eksporterzy chemikaliów podlegający, na podstawie art. 8 ust. 5, zwolnieniu z obowiązków określonych w ust. 2 i 4 tego artykułu lub chemikaliów, dla których obowiązki te wygasły zgodnie z art. 8 ust. 6, otrzymują specjalny identyfikacyjny numer referencyjny, korzystając z bazy danych, oraz podają ten identyfikacyjny numer referencyjny w swoim zgłoszeniu wywozowym.

3. Na wniosek Agencji eksporterzy korzystają z bazy danych do przedkładania informacji niezbędnych do wypełnienia ich obowiązków wynikających z niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 20

Wymiana informacji

1. Komisja, wspierana przez Agencję, oraz państwa członkowskie, w stosownych przypadkach ułatwiają dostarczanie informacji naukowych, technicznych, ekonomicznych oraz prawnych, dotyczących chemikaliów podlegających niniejszemu rozporządzeniu, włącznie z informacjami toksykologicznymi, ekotoksykologicznymi oraz informacjami dotyczącymi bezpieczeństwa.

Komisja, w razie konieczności przy wsparciu ze strony państw członkowskich i Agencji, w stosownych przypadkach zapewnia:

- dostarczanie ogólnie dostępnych informacji na temat działań regulacyjnych związanych z celami konwencji;
- dostarczanie informacji Stronom oraz innym państwom bezpośrednio lub za pośrednictwem Sekretariatu na temat tych działań, które znacznie ograniczają jedno lub więcej zastosowań chemikaliów.

2. Komisja, państwa członkowskie i Agencja chronią wszystkie poufne informacje otrzymane od Strony lub innego państwa w drodze wzajemnego porozumienia.

3. W odniesieniu do przekazywania informacji na podstawie niniejszego rozporządzenia i bez uszczerbku dla dyrektywy 2003/4/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 28 stycznia 2003 r. w sprawie publicznego dostępu do informacji dotyczących środowiska ⁽¹⁾ przynajmniej następujące informacje nie są traktowane jako poufne:

- a) informacje określone w załączniku II oraz załączniku IV;
  - b) informacje zawarte w kartach charakterystyki, o których mowa w art. 17 ust. 3;
  - c) termin ważności chemikaliów;
  - d) data produkcji chemikaliów;
  - e) informacje dotyczące środków ostrożności, włączając w to klasę zagrożenia, rodzaj ryzyka i odpowiednie warunki bezpiecznego stosowania;
  - f) podsumowanie wyników badań toksykologicznych i ekotoksykologicznych;
  - g) informacje dotyczące obchodzenia się z opakowaniem po usunięciu chemikaliów.
4. Agencja co dwa lata przygotowuje zestawienie przekazywanych informacji.

Artykuł 21

Pomoc techniczna

Komisja, wyznaczone organy krajowe państw członkowskich i Agencja, biorąc pod uwagę w szczególności potrzeby krajów rozwijających się oraz krajów w okresie transformacji gospodarczej, współpracują w promowaniu pomocy technicznej, włączając szkolenia, na rzecz rozwoju infrastruktury, zdolności i ekspertyz niezbędnych do właściwego zarządzania chemikaliami podczas ich cyklu istnienia.

W szczególności, i w celu umożliwienia tym krajom wdrożenia konwencji, pomoc techniczną wspiera się przez dostarczanie informacji technicznych dotyczących chemikaliów, wspieranie wymiany ekspertów, udzielanie wsparcia przy ustanawianiu lub utrzymywaniu wyznaczonych organów krajowych oraz przez dostarczanie ekspertyz technicznych w celu identyfikacji niebezpiecznych form użytkowych pestycydów oraz przygotowywania powiadomień dla Sekretariatu.

Komisja i państwa członkowskie aktywnie uczestniczą w międzynarodowych działaniach mających na celu zwiększanie

zdolności do zarządzania chemikaliami przez przekazywanie informacji na temat projektów, które wspierają lub finansują w celu poprawy zarządzania chemikaliami w krajach rozwijających się oraz w krajach w okresie transformacji gospodarczej. Komisja i państwa członkowskie rozważają również udzielenie wsparcia organizacjom pozarządowym.

Artykuł 22

Monitorowanie i sprawozdawczość

1. Państwa członkowskie i Agencja co trzy lata przesyłają Komisji informacje dotyczące funkcjonowania procedur przewidzianych w niniejszym rozporządzeniu, włącznie z kontrolą celną, naruszeniami, karami oraz czynnościami zaradczymi, w stosownych przypadkach. Komisja przyjmuje akt wykonawczy określający z wyprzedzeniem wspólny format do celów sprawozdawczości. Ten akt wykonawczy przyjmuje się zgodnie z procedurą doradczą, o której mowa w art. 27 ust. 2.

2. Komisja sporządza co trzy lata sprawozdanie dotyczące wykonywania funkcji przewidzianych w niniejszym rozporządzeniu, za które jest odpowiedzialna, oraz włącza to sprawozdanie do zbiorczego sprawozdania podsumowującego wraz z informacjami przekazanymi przez państwa członkowskie i Agencję na podstawie ust. 1. Podsumowanie sprawozdania, które jest publikowane w Internecie, jest przekazywane Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.

3. W odniesieniu do informacji dostarczanych na podstawie ust. 1 i 2 Komisja, państwa członkowskie i Agencja wypełniają odpowiednio zobowiązania w celu ochrony poufności i własności danych.

Artykuł 23

Uaktualnianie załączników

1. Wykaz chemikaliów w załączniku I jest poddawany przeglądowi przez Komisję co najmniej raz w roku, na podstawie zmian w prawie Unii oraz w konwencji.

2. Określając, czy ostateczne działanie regulacyjne na szczeblu Unii stanowi zakaz lub surowe ograniczenie, skutek takiego działania oceniany jest na poziomie podkategorii w ramach kategorii „pestycydy” oraz „chemikalia przemysłowe”. Jeżeli ostateczne działanie regulacyjne zakazuje lub surowo ogranicza stosowanie chemikaliów w którejkolwiek z podkategorii, chemikalia te włącza się do części 1 załącznika I.

Określając, czy ostateczne działanie regulacyjne na szczeblu Unii stanowi zakaz lub surowe ograniczenie powodujące, że przedmiotowe chemikalia kwalifikują się do zgłoszenia do objęcia procedurą PIC zgodnie z art. 11, skutek takiego działania oceniany jest na poziomie kategorii „pestycydy” oraz „chemikalia przemysłowe”. Jeżeli ostateczne działanie regulacyjne zakazuje lub surowo ogranicza zastosowanie chemikaliów w ramach którejkolwiek z kategorii, chemikalia te włącza się również do części 2 załącznika I.

⁽¹⁾ Dz.U. L 41 z 14.2.2003, s. 26.

3. Decyzję o włączeniu chemikaliów do załącznika I lub, w stosownych przypadkach, o dokonaniu zmian wpisów podejmuje się bez zbędnej zwłoki.

4. W celu dostosowania niniejszego rozporządzenia do postępu technicznego Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktów delegowanych zgodnie z art. 26 dotyczących następujących środków:

- a) włączenie chemikaliów do części 1 lub 2 załącznika I zgodnie z ust. 2 niniejszego artykułu na skutek ostatecznych działań regulacyjnych na szczeblu Unii oraz inne zmiany załącznika I, w tym zmiany istniejących wpisów;
- b) włączenie chemikaliów podlegających rozporządzeniu (WE) nr 850/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. dotyczącemu trwałych zanieczyszczeń organicznych ⁽¹⁾ do części 1 załącznika V;
- c) włączenie do części 2 załącznika V chemikaliów już objętych zakazem wywozu na szczeblu Unii;
- d) zmiany istniejących wpisów w załączniku V;
- e) zmiany załączników II, III, IV i VI.

Artykuł 24

Budżet Agencji

1. Do celów niniejszego rozporządzenia na przychody Agencji składają się:

- a) dotacja unijna zapisana w budżecie ogólnym Unii (sekcja „Komisja”);
- b) wszelkie dobrowolne wkłady państw członkowskich.

2. Przychody i wydatki na działania w ramach niniejszego rozporządzenia oraz dotyczące działań w ramach innych rozporządzeń są traktowane oddzielnie za pomocą różnych sekcji w budżecie Agencji.

Przychody Agencji, o których mowa w ust. 1, są wykorzystywane na wykonywanie jej zadań na podstawie niniejszego rozporządzenia.

3. Komisja zbada, czy właściwe jest, aby Agencja pobierała opłatę za usługi świadczone dla eksporterów w ciągu pięciu lat od dnia 1 marca 2014 r. oraz, w stosownych przypadkach, przedłoży odpowiedni wniosek.

⁽¹⁾ Dz.U. L 158 z 30.4.2004, s. 7.

Artykuł 25

Formaty i oprogramowanie służące do przedkładania informacji Agencji

Agencja określa i udostępnia nieodpłatnie na swojej stronie internetowej formaty oraz pakiety oprogramowania służące do przedkładania Agencji informacji. Państwa członkowskie i inne podmioty podlegające niniejszemu rozporządzeniu korzystają z tych formatów i pakietów podczas przedkładania Agencji informacji na mocy niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 26

Wykonywanie przekazanych uprawnień

1. Przekazanie Komisji uprawnień do przyjęcia aktów delegowanych podlega warunkom określonym w niniejszym artykule.

2. Uprawnienia do przyjęcia aktów delegowanych, o których mowa w art. 23 ust. 4, przekazuje się Komisji na okres pięciu lat od dnia 1 marca 2014 r. Komisja sporządza sprawozdanie dotyczące przekazania uprawnień nie później niż dziewięć miesięcy przed końcem okresu pięciu lat. Przekazanie uprawnień zostaje automatycznie przedłużone na takie same okresy, chyba że Parlament Europejski lub Rada sprzeciwią się takiemu przedłużeniu nie później niż trzy miesiące przed końcem każdego okresu.

3. Przekazanie uprawnień, o którym mowa w art. 23 ust. 4, może zostać w dowolnym momencie odwołane przez Parlament Europejski lub przez Radę. Decyzja o odwołaniu kończy przekazanie określonych w niej uprawnień. Decyzja o odwołaniu staje się skuteczna od następnego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* lub w określonym w tej decyzji późniejszym terminie. Nie wpływa ona na ważność jakichkolwiek już obowiązujących aktów delegowanych.

4. Niezwłocznie po przyjęciu aktu delegowanego Komisja przekazuje go równocześnie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.

5. Akt delegowany przyjęty na podstawie art. 23 ust. 4 wchodzi w życie tylko wówczas, gdy Parlament Europejski albo Rada nie wyraziły sprzeciwu w terminie dwóch miesięcy od przekazania tego aktu Parlamentowi Europejskiemu i Radzie lub gdy przed upływem tego terminu zarówno Parlament Europejski, jak i Rada poinformowały Komisję, że nie wniosą sprzeciwu. Termin ten przedłuża się o dwa miesiące z inicjatywy Parlamentu Europejskiego lub Rady.

Artykuł 27

Procedura komitetowa

1. Komisję wspomaga komitet ustanowiony na mocy art. 133 rozporządzenia (WE) 1907/2006. Komitet ten jest komitetem w rozumieniu rozporządzenia (UE) nr 182/2011.

2. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 4 rozporządzenia (UE) nr 182/2011.

Artykuł 28**Kary**

Państwa członkowskie określają zasady dotyczące kar stosowanych w przypadku naruszeń przepisów niniejszego rozporządzenia oraz podejmują wszelkie środki konieczne do zapewnienia prawidłowego wykonania tych przepisów. Kary te muszą być skuteczne, proporcjonalne i odstraszające. Jeżeli państwa członkowskie nie powiadomiły Komisji o tych środkach przed wejściem w życie niniejszego rozporządzenia, powiadamią o nich Komisję do dnia 1 marca 2014 r. oraz powiadamią ją bezzwłocznie o wszelkich późniejszych zmianach mających na nie wpływ.

Artykuł 29**Okres przejściowy dotyczący klasyfikacji, oznakowania i pakowania chemikaliów**

Zawarte w niniejszym rozporządzeniu odesłania do rozporządzenia (WE) nr 1272/2008 traktuje się, w stosownych przypadkach,

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Strasburgu dnia 4 lipca 2012 r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego
M. SCHULZ
Przewodniczący

kach, jako odesłania do przepisów Unii, które stosuje się na mocy art. 61 wspomnianego rozporządzenia i zgodnie z określonym w nim harmonogramem.

Artykuł 30**Uchylenie**

Rozporządzenie (WE) nr 689/2008 traci moc ze skutkiem od dnia 1 marca 2014 r.

Odesłania do rozporządzenia (WE) nr 689/2008 traktuje się jako odesłania do niniejszego rozporządzenia i odczytuje zgodnie z tabelą korelacji zawartą w załączniku VII.

Artykuł 31**Wejście w życie**

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się od dnia 1 marca 2014 r.

W imieniu Rady
A. D. MAVROYIANNIS
Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK I

WYKAZ CHEMIKALIÓW

(o których mowa w art. 7)

CZĘŚĆ 1

Wykaz chemikaliów podlegających procedurze powiadomienia o wywozie

(o których mowa w art. 8)

Należy zauważyć, że jeżeli chemikalia wymienione w niniejszej części załącznika podlegają procedurze PIC, obowiązek powiadomienia o wywozie określony w art. 8 ust. 2, 3 i 4 nie ma zastosowania, pod warunkiem że zostały spełnione warunki ustanowione w art. 8 ust. 6 akapit pierwszy lit. b) i c). Takie chemikalia, oznaczone symbolem # w poniższym wykazie, wymienione są ponownie w części 3 niniejszego załącznika w celu ułatwienia odniesienia.

Należy również zauważyć, że w przypadku gdy chemikalia wymienione w niniejszej części załącznika kwalifikują się do zgłoszenia do objęcia procedurą PIC z powodu charakteru unijnego ostatecznego działania regulacyjnego, te chemikalia są również wymienione w części 2 niniejszego załącznika. Takie chemikalia są oznaczone symbolem + w poniższym wykazie.

Chemikalia	Nr CAS	Nr Eines	Kod CN	Podkategoria (*)	Ograniczenie zastosowania (**)	Państwa, dla których nie jest wymagane powiadomienie
1,1,1-trichloroetan	71-55-6	200-756-3	2903 19 10	i(2)	b	
1,2-dibromoetan (dwubromek etylenu) (#)	106-93-4	203-444-5	2903 31 00	p(1)-p(2)	b-b	Proszę odnieść się do okólnika PIC na stronie www.pic.int/
1,2-dichloroetan (dwuchlorek etylenu) (#)	107-06-2	203-458-1	2903 15 00	p(1)-p(2) i(2)	b-b b	Proszę odnieść się do okólnika PIC na stronie www.pic.int/
Cis-1,3-dichloropropen ((1Z)-1,3-dichloroprop-1-en)	10061-01-5	233-195-8	2903 29 00	p(1)-p(2)	b-b	
1,3-dichloropropen (1) (+)	542-75-6	208-826-5	2903 29 00	p(1)	b	
2-aminobutan	13952-84-6	237-732-7	2921 19 80	p(1)-p(2)	b-b	
2-naftyloamina oraz jej sole (+)	91-59-8, 553-00-4, 612-52-2 i inne	202-080-4, 209-030-0, 210-313-6 i inne	2921 45 00	i(1) i(2)	b b	
Kwas 2-naftyloooksyoctowy	120-23-0	204-380-0	2918 99 90	p(1)	b	
2,4,5-T oraz jego sole i estry (#)	93-76-5 i inne	202-273-3 i inne	2918 91 00	p(1)-p(2)	b-b	Proszę odnieść się do okólnika PIC na stronie www.pic.int/

Chemikalia	Nr CAS	Nr Eines	Kod CN	Podkategoria (*)	Ograniczenie zastosowania (**)	Państwa, dla których nie jest wymagane powiadomienie
4-aminobifenyl (bifenylo-4-amina) oraz jego sole (*)	92-67-1, 2113-61-3 i inne	202-177-1 i inne	2921 49 80	i(1) i(2)	b b	
4-nitrobifenyl (*)	92-93-3	202-204-7	2904 20 00	i(1) i(2)	b b	
Acefat (*)	30560-19-1	250-241-2	2930 90 85	p(1)-p(2)	b-b	
Acifluorofen	50594-66-6	256-634-5	2916 39 00	p(1)-p(2)	b-b	
Alachlor (*)	15972-60-8	240-110-8	2924 29 95	p(1)	b	
Aldikarb (*)	116-06-3	204-123-2	2930 90 85	p(1)-p(2)	sr-b	
Ametryna	834-12-8	212-634-7	2933 69 80	p(1)-p(2)	b-b	
Amitraza (*)	33089-61-1	251-375-4	2925 29 00	p(1)-p(2)	b-b	
Antrachinon (*)	84-65-1	201-549-0	2914 61 00	p(1)-p(2)	b-b	
Związki arsenu				p(2)	sr	
Włókna azbestu (*):	1332-21-4 i inne					Proszę odnieść się do okólnika PIC na stronie www.pic.int/
Krokydolit (#)	12001-28-4		2524 10 00	i	b	
Amozyt (#)	12172-73-5		2524 90 00	i	b	
Antofylit (#)	77536-67-5		2524 90 00	i	b	
Aktynolit (#)	77536-66-4		2524 90 00	i	b	
Tremolit (#)	77536-68-6		2524 90 00	i	b	
Chryzolit (*)	12001-29-5 lub 132207-32-0		2524 90 00	i	b	
Atrazyna (*)	1912-24-9	217-617-8	2933 69 10	p(1)	b	
Azynofos etylowy	2642-71-9	220-147-6	2933 99 90	p(1)-p(2)	b-b	
Azynofos metylowy (*)	86-50-0	201-676-1	2933 99 90	p(1)	b	
Benfurakarb (*)	82560-54-1		2932 99 00	p(1)	b	
Bensultap	17606-31-4		2930 90 85	p(1)-p(2)	b-b	

Chemikalia	Nr CAS	Nr Eines	Kod CN	Podkategoria (*)	Ograniczenie zastosowania (**)	Państwa, dla których nie jest wymagane powiadomienie
Benzen (3)	71-43-2	200-753-7	2902 20 00	i(2)	sr	
Benzydyna i jej sole (*) Pochodne benzydyny (*)	92-87-5, 36341-27-2 i inne	202-199-1, 252-984-8 i inne	2921 59 90	i(1)-i(2) i(2)	sr-b b	
Bifentryna	82657-04-3		2916 20 00	p(1)	b	
Binapakryl (#)	485-31-4	207-612-9	2916 19 50	p(1)-p(2) i(2)	b-b b	Proszę odnieść się do okólnika PIC na stronie www.pic.int/
Butralin (*)	33629-47-9	251-607-4	2921 49 00	p(1)	b	
Kadm i jego związki	7440-43-9 i inne	231-152-8 i inne	8107 3206 49 30 i inne	i(1)	sr	
Kadusafos (*)	95465-99-9	n.d.	2930 90 85	p(1)	b	
Kalcyferol	50-14-6	200-014-9	2936 29 90	p(1)	b	
Kaptafol (#)	2425-06-1	219-363-3	2930 50 00	p(1)-p(2)	b-b	Proszę odnieść się do okólnika PIC na stronie www.pic.int/
Karbaryl (*)	63-25-2	200-555-0	2924 29 95	p(1)-p(2)	b-b	
Karbofuran (*)	1563-66-2	216-353-0	2932 99 85	p(1)	b	
Tetrachlorek węgla	56-23-5	200-262-8	2903 14 00	i(2)	b	
Karbosulfan (*)	55285-14-8	259-565-9	2932 99 85	p(1)	b	
Kartap	15263-53-3		2930 20 00	p(1)-p(2)	b-b	
Chinometionat	2439-01-2	219-455-3	2934 99 90	p(1)-p(2)	b-b	
Chloran (*)	7775-09-9 10137-74-3	231-887-4 233-378-2	2829 11 00 2829 19 00	p(1)	b	
Chlordimeform (#)	6164-98-3	228-200-5	2925 21 00	p(1)-p(2)	b-b	Proszę odnieść się do okólnika PIC na stronie www.pic.int/

Chemikalia	Nr CAS	Nr Eines	Kod CN	Podkategoria (*)	Ograniczenie zastosowania (**)	Państwa, dla których nie jest wymagane powiadomienie
Chlorofenapir (*)	122453-73-0		2933 99 90	p(1)	b	
Chlorfenwinfos	470-90-6	207-432-0	2919 90 90	p(1)-p(2)	b-b	
Chloromefos	24934-91-6	246-538-1	2930 90 85	p(1)-p(2)	b-b	
Chlorobenzylat (#)	510-15-6	208-110-2	2918 18 00	p(1)-p(2)	b-b	Proszę odnieść się do okólnika PIC na stronie www.pic.int/
Chloroform	67-66-3	200-663-8	2903 13 00	i(2)	b	
Chlortal dimetylowy (*)	1861-32-1	217-464-7	2917 39 95	p(1)	b	
Klozolinat (*)	84332-86-5	282-714-4	2934 99 90	p(1)-p(2)	b-b	
Cholekalcyferol	67-97-0	200-673-2	2936 29 90	p(1)	b	
Kumafuryl	117-52-2	204-195-5	2932 29 85	p(1)-p(2)	b-b	
Kreozot oraz substancje pokrewne kreozotu	8001-58-9 61789-28-4 84650-04-4 90640-84-9 65996-91-0 90640-80-5 65996-85-2 8021-39-4 122384-78-5	232-287-5 263-047-8 283-484-8 292-605-3 266-026-1 292-602-7 266-019-3 232-419-1 310-191-5	2707 91 00 3807 00 90	 i(2)	 b	
Krymidyna	535-89-7	208-622-6	2933 59 95	p(1)	b	
Cyjanoamid (*)	420-04-2	206-992-3	2853 00 90	p(1)	b	
Cyjanazyna	21725-46-2	244-544-9	2933 69 80	p(1)-p(2)	b-b	
Cyhalotryna	68085-85-8	268-450-2	2926 90 95	p(1)	b	
DBB (wodoroortoboran dibutylocyny (IV))	75113-37-0	401-040-5	2931 00 95	i(1)	b	

Chemikalia	Nr CAS	Nr Eines	Kod CN	Podkategoria (*)	Ograniczenie zastosowania (**)	Państwa, dla których nie jest wymagane powiadomienie
Diazynon (*)	333-41-5	206-373-8	2933 59 10	p(1)	b	
Dichlobenil (*)	1194-65-6	214-787-5	2926 90 95	p(1)	b	
Dichloran (*)	99-30-9	202-746-4	2921 42 00	p(1)	b	
Dichlorfos (*)	62-73-7	200-547-7	2919 90 90	p(1)	b	
Dikofol (*)	115-32-2	204-082-0	2906 29 00	p(1)-p(2)	b-b	
Dikofol zawierający < 78 % p, p'-dikofol lub 1 g/kg DDT oraz związki pokrewne DDT (*)	115-32-2	204-082-0	2906 29 00	p(1)-p(2)	b-b	
Dimetenamid (*)	87674-68-8	n.d.	2934 99 90	p(1)	b	
Dinikonazol-M (*)	83657-18-5	n.d.	2933 99 80	p(1)	b	
Dinitro-ortokrezol (DNOK) i jego sole (takie jak sól amonowa, potasowa i sodowa) (#)	534-52-1 2980-64-5 5787-96-2 2312-76-7	208-601-1 221-037-0 — 219-007-7	2908 99 90	p(1)-p(2)	b-b	Proszę odnieść się do okólnika PIC na stronie www.pic.int/
Dinobuton	973-21-7	213-546-1	2920 90 10	p(1)-p(2)	b-b	
Dinoseb, jego sole i estry (#)	88-85-7 i inne	201-861-7 i inne	2908 91 00 2915 36 00	p(1)-p(2) i(2)	b-b b	Proszę odnieść się do okólnika PIC na stronie www.pic.int/
Dinoterb (*)	1420-07-1	215-813-8	2908 99 90	p(1)-p(2)	b-b	
Difenyloamina	122-39-4	204-539-4	2921 44 00	p(1)	b	
Proszki do rozpylania zawierające połączenie substancji:			3808 99 90			Proszę odnieść się do okólnika PIC na stronie www.pic.int/
Benomyl 7 % lub więcej	17804-35-2	241-775-7	2933 99 90	p(1)	b	

Chemikalia	Nr CAS	Nr Einecs	Kod CN	Podkategoria (*)	Ograniczenie zastosowania (**)	Państwa, dla których nie jest wymagane powiadomienie
Karbofuran 10 % lub więcej	1563-66-2	216-353-0	2932 99 85	p(2)	b	
Tiuram 15 % lub więcej (#)	137-26-8	205-286-2	2930 30 00			
Endosulfan (*)	115-29-7	204-079-4	2920 90 85	p(1)	b	
Etalfluralina (*)	55283-68-6	259-564-3	2921 43 00	p(1)	b	
Etion	563-12-2	209-242-3	2930 90 85	p(1)-p(2)	b-b	
Etoksychina (*)	91-53-2	202-075-7	2933 49 90	p(1)	b	
Tlenek etylenu (oksiran) (#)	75-21-8	200-849-9	2910 10 00	p(1)	b	Proszę odnieść się do okólnika PIC na stronie www.pic.int/
Fenarimol (*)	60168-88-9	262-095-7	2933 59 95	p(1)	b	
Fenitroton (*)	122-14-5	204-524-2	2920 19 00	p(1)	b	
Fenpropatryna	39515-41-8	254-485-0	2926 90 95	p(1)-p(2)	b-b	
Fention (*)	55-38-9	200-231-9	2930 90 85	p(1)	sr	
Octan fentyny (*)	900-95-8	212-984-0	2931 00 95	p(1)-p(2)	b-b	
Wodorotlenek fentyny (*)	76-87-9	200-990-6	2931 00 95	p(1)-p(2)	b-b	
Fenwalerat	51630-58-1	257-326-3	2926 90 95	p(1)	b	
Ferbam	14484-64-1	238-484-2	2930 20 00	p(1)-p(2)	b-b	
Fluoroacetamid (#)	640-19-7	211-363-1	2924 12 00	p(1)	b	Proszę odnieść się do okólnika PIC na stronie www.pic.int/
Flurenol	467-69-6	207-397-1	2918 19 85	p(1)-p(2)	b-b	
Flurprimidol (*)	56425-91-3	n.d.	2933 59 95	p(1)	b	
Furatiokarb	65907-30-4	265-974-3	2932 99 85	p(1)-p(2)	b-b	
Guazatyna (*)	108173-90-6 115044-19-4	236-855-3	3808 99 90	p(1)-p(2)	b-b	
Heksachloroetan	67-72-1	200-666-4	2903 19 80	i(1)	sr	

Chemikalia	Nr CAS	Nr Eines	Kod CN	Podkategoria (*)	Ograniczenie zastosowania (**)	Państwa, dla których nie jest wymagane powiadomienie
Heksazyon	51235-04-2	257-074-4	2933 69 80	p(1)-p(2)	b-b	
Iminoktadyna	13516-27-3	236-855-3	2925 29 00	p(1)-p(2)	b-b	
Kwas indoliloctowy (*)	87-51-4	201-748-2	2933 99 80	p(1)	b	
Izoksation	18854-01-8	242-624-8	2934 99 90	p(1)	b	
Malation	121-75-5	204-497-7	2930 90 99	p(2)	b	
a) Hydrazyd kwasu maleinowego i jego sole, poza choliną, solami potasu i sodu;	123-33-1	204-619-9	2933 99 90	p(1)	b	
b) Cholina, sole potasu oraz sodu hydrazynu kwasu maleinowego zawierające więcej niż 1 mg/kg wolnej hydrazyny wyrażonej na podstawie równoważnika kwasu	61167-10-0, 51542-52-0, 28330-26-9	257-261-0, 248-972-7	2933 99 90			
Związki rtęci, w tym nieorganiczne związki rtęci, alkilozwiązki rtęci oraz alkiloksyalkilo- i arylozwiązki rtęci z wyjątkiem związków rtęci wymienionych w załączniku V (#)	62-38-4, 26545-49-3 i inne	200-532-5, 247-783-7 i inne	2852 00 00	p(1)-p(2)	b-b	Proszę odnieść się do okólnika PIC na stronie www.pic.int/
Metam	144-54-7 137-42-8	205-632-2 205-239-0	2930 20 00	p(1)	b	
Metamidofos (2) (*)	10265-92-6	233-606-0	2930 50 00	p(1)	b	
Metamidofos (rozpuszczalne preparaty płynne substancji, które przekraczają 600 g składnika aktywnego/l) (#)	10265-92-6	233-606-0	2930 50 00 3808 50 00	p(2)	b	Proszę odnieść się do okólnika PIC na stronie www.pic.int/
Metydation	950-37-8	213-449-4	2934 99 90	p(1)-p(2)	b-b	
Metomyl	16752-77-5	240-815-0	2930 90 99	p(2)	b	
Bromek metylu (*)	74-83-9	200-813-2	2903 39 11	p(1)-p(2)	b-b	
Paration metylowy (*) (#)	298-00-0	206-050-1	2920 11 00	p(1)-p(2)	b-b	Proszę odnieść się do okólnika PIC na stronie www.pic.int/
Metoksuron	19937-59-8	243-433-2	2924 21 90	p(1)-p(2)	b-b	
Monokrotofos (#)	6923-22-4	230-042-7	2924 12 00	p(1)-p(2)	b-b	Proszę odnieść się do okólnika PIC na stronie www.pic.int/

Chemikalia	Nr CAS	Nr Eines	Kod CN	Podkategoria (*)	Ograniczenie zastosowania (**)	Państwa, dla których nie jest wymagane powiadomienie
Monolinuron	1746-81-2	217-129-5	2928 00 90	p(1)	b	
Monometylodibromodifenylometan; Nazwa handlowa: DBBT (*)	99688-47-8	402-210-1	2903 69 90	i(1)	b	
Monometylodichlorodifenylometan; Nazwa handlowa: Ugilec 121 lub Ugilec 21 (*)	—	400-140-6	2903 69 90	i(1)-i(2)	b-b	
Monometylo-tetrachlorodifenylometan; Nazwa handlowa: Ugilec 141 (*)	76253-60-6	278-404-3	2903 69 90	i(1)-i(2)	b-b	
Monuron	150-68-5	205-766-1	2924 21 90	p(1)	b	
Nikotylna (*)	54-11-5	200-193-3	2939 99 00	p(1)	b	
Nitrofen (*)	1836-75-5	217-406-0	2909 30 90	p(1)-p(2)	b-b	
Nonylofenole $C_6H_4(OH)C_9H_{19}$ (*)	25154-52-3, (fenol, nonylo-), 84852-15-3 (fenol, 4-nonylo-, rozgałęziony), 11066-49-2 (izononylofenol) 90481-04-2, (fenol, nonylo-, rozgałęziony), 104-40-5(p-nonylofenol) i inne	246-672-0 284-325-5 234-284-4 291-844-0 203-199-4 i inne	2907 13 00	i(1)	sr	
Nonylofenole oksyetylenowane $(C_2H_4O)_n C_15H_{24}O$ (*)	9016-45-9, 26027-38-3, 68412-54-4, 37205-87-1, 127087-87-0 i inne		3402 13 00	i(1) p(1)-p(2)	sr b-b	
Eter oktambromodifenylowy (*)	32536-52-0	251-087-9	2909 30 38	i(1)	sr	
Ometoat	1113-02-6	214-197-8	2930 90 85	p(1)-p(2)	b-b	
Oksydemeton metylowy (*)	301-12-2	206-110-7	2930 90 85	p(1)	b	
Parakwat (*)	4685-14-7 1910-42-5 2074-50-2	225-141-7 217-615-7 218-196-3	2933 39 99	p(1)	b	

Chemikalia	Nr CAS	Nr Eines	Kod CN	Podkategoria (*)	Ograniczenie zastosowania (**)	Państwa, dla których nie jest wymagane powiadomienie
Paration (#)	56-38-2	200-271-7	2920 11 00	p(1)-p(2)	b-b	Proszę odnieść się do okólnika PIC na stronie www.pic.int/
Pebulat	1114-71-2	214-215-4	2930 20 00	p(1)-p(2)	b-b	
Pentachlorofenol oraz jego sole i estry (#)	87-86-5 i inne	201-778-6 i inne	2908 11 00 2908 19 00 i inne	p(1)-p(2)	b-sr	Proszę odnieść się do okólnika PIC na stronie www.pic.int/
Sulfoniany perfluorooktanu (PFOS) $C_8F_{17}SO_2X$ (X = OH, sole metali (O-M+), halogenek, amid i inne pochodne, w tym polimery) (†)	1763-23-1 2795-39-3 i inne	n.d.	2904 90 20 2904 90 20 i inne	i(1)	sr	
Permetryna	52645-53-1	258-067-9	2916 20 00	p(1)	b	
Fosalon (†)	2310-17-0	218-996-2	2934 99 90	p(1)	b	
Fosfamidon (rozpuszczalne preparaty płynne substancji, które przekraczają 1 000 g składnika aktywnego/l) (#)	13171-21-6 (mieszanina, (E)&(Z) izomery) 23783-98-4 ((Z)-izomer) 297-99-4 ((E)-izomer)	236-116-5	2924 12 00 3808 50 00	p(1)-p(2)	b-b	Proszę odnieść się do okólnika PIC na stronie www.pic.int/
Polibromowane bifenylo (PBB) z wyjątkiem heksabromobifenylo (#)	13654-09-6, 27858-07-7 i inne	237-137-2, 248-696-7 i inne	2903 69 90	i(1)	sr	Proszę odnieść się do okólnika PIC na stronie www.pic.int/
Polichlorowane trifenylo (PCT) (#)	61788-33-8	262-968-2	2903 69 90	i(1)	b	Proszę odnieść się do okólnika PIC na stronie www.pic.int/
Procymidon (†)	32809-16-8	251-233-1	2925 19 95	p(1)	b	
Propachlor (†)	1918-16-7	217-638-2	2924 29 98	p(1)	b	
Propanil	709-98-8	211-914-6	2924 29 98	p(1)	b	
Profam	122-42-9	204-542-0	2924 29 95	p(1)	b	
Propizochlor (†)	86763-47-5	n.d.	2924 29 98	p(1)	b	

Chemikalia	Nr CAS	Nr Eines	Kod CN	Podkategoria (*)	Ograniczenie zastosowania (**)	Państwa, dla których nie jest wymagane powiadomienie
Pirazofos (+)	13457-18-6	236-656-1	2933 59 95	p(1)-p(2)	b-b	
Kwintocen (+)	82-68-8	201-435-0	2904 90 85	p(1)-p(2)	b-b	
Scillirosan	507-60-8	208-077-4	2938 90 90	p(1)	b	
Symazyna (+)	122-34-9	204-535-2	2933 69 10	p(1)-p(2)	b-b	
Strychnina	57-24-9	200-319-7	2939 99 00	p(1)	b	
Technazen (+)	117-18-0	204-178-2	2904 90 85	p(1)-p(2)	b-b	
Terbufos	13071-79-9	235-963-8	2930 90 85	p(1)-p(2)	b-b	
Tetraetylołów (#)	78-00-2	201-075-4	2931 00 95	i(1)	sr	Proszę odnieść się do okólnika PIC na stronie www.pic.int/
Tetrametylołów (#)	75-74-1	200-897-0	2931 00 95	i(1)	sr	Proszę odnieść się do okólnika PIC na stronie www.pic.int/
Siarczan talu	7446-18-6	231-201-3	2833 29 90	p(1)	b	
Tiobenkarb (+)	28249-77-6	248-924-5	2930 20 00	p(1)	b	
Tiocyklam	31895-22-4	250-859-2	2934 99 90	p(1)-p(2)	b-b	
Tiodikarb (+)	59669-26-0	261-848-7	2930 90 85	p(1)	b	
Tolilofluanid (+)	731-27-1	211-986-9	2930 90 85	p(1)	b	
Triazofos	24017-47-8	245-986-5	2933 99 90	p(1)-p(2)	b-b	
Wszystkie związki tributylocyny, w tym:			2931 00 95	p(2)	b	Proszę odnieść się do okólnika PIC na stronie www.pic.int/
Tlenek tributylocyny	56-35-9	200-268-0	2931 00 95			
Fluorek tributylocyny	1983-10-4	217-847-9	2931 00 95			
Metakrylan tributylocyny	2155-70-6	218-452-4	2931 00 95			
Benzoesan tributylocyny	4342-36-3	224-399-8	2931 00 95			
Chlorek tributylocyny	1461-22-9	215-958-7	2931 00 95			
Linolenian tributylocyny	24124-25-2	246-024-7	2931 00 95			
Naftenian tributylocyny (#)	85409-17-2	287-083-9	2931 00 95			

Chemikalia	Nr CAS	Nr Eines	Kod CN	Podkategoria (*)	Ograniczenie zastosowania (**)	Państwa, dla których nie jest wymagane powiadomienie
Trichlorfon (*)	52-68-6	200-149-3	2931 00 95	p(1)-p(2)	b-b	
Tricyklazol (*)	41814-78-2	255-559-5	2934 99 90	p(1)	b	
Tridemorf	24602-86-6	246-347-3	2934 99 90	p(1)-p(2)	b-b	
Trifluralina (*)	1582-09-8	216-428-8	2921 43 00	p(1)	b	
Związki triorganocynowe inne niż związki tributylocyny (*)	—	—	2931 00 95 i inne	p(2) i(2)	sr sr	
Fosforan tris(2,3-dibromopropylu) (#)	126-72-7	204-799-9	2919 10 00	i(1)	sr	Proszę odnieść się do okólnika PIC na stronie www.pic.int/
Tris-azyrydinylofosfinotenenek (1,1',1''-fosforyltriazyrydyna) (*)	545-55-1	208-892-5	2933 99 90	i(1)	sr	
Wamidotion	2275-23-2	218-894-8	2930 90 85	p(1)-p(2)	b-b	
Winklozolina (*)	50471-44-8	256-599-6	2934 99 90	p(1)	b	
Zineb	12122-67-7	235-180-1	2930 20 00 lub 3824 90 97	p(1)	b	

(*) Podkategoria: p(1) – pestycydy z grupy środków ochrony roślin, p(2) – pozostałe pestycydy, w tym produkty biobójcze, i(1) – przemysłowe chemikalia do profesjonalnego zastosowania i i(2) – przemysłowe chemikalia do ogólnego zastosowania.

(**) Ograniczenie zastosowania: sr – surowe ograniczenie, b – zakaz (dla jednej lub więcej przedmiotowych podkategorii) zgodnie z prawodawstwem Unii.

(1) Niniejsza pozycja nie ma wpływu na istniejącą pozycję dla cis-1,3-dichloropropenu (nr CAS 10061-01-5).

(2) Niniejsza pozycja nie ma wpływu na istniejącą pozycję dla rozpuszczalnych preparatów płynnych metamidofosu, które przekraczają 600 g składnika czynnego/l.

(3) Z wyjątkiem paliw podlegających dyrektywie 98/70/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 października 1998 r. odnoszącej się do jakości benzyny i olejów napędowych (Dz.U. L 350 z 28.12.1998, s. 58).

Nr CAS = numer w rejestrze Chemical Abstracts Service.

(#) Chemikalia podlegające częściowo lub w całości procedurze PIC.

(*) Chemikalia kwalifikujące się do zgłoszenia do objęcia procedurą PIC.

CZĘŚĆ 2

Wykaz chemikaliów kwalifikujących się do zgłoszenia do objęcia procedurą PIC

(o których mowa w art. 11)

Niniejszy wykaz obejmuje chemikalia kwalifikujące się do zgłoszenia do objęcia procedurą PIC. Nie obejmuje on chemikaliów, które już podlegają procedurze PIC oraz są wymienione w części 3 niniejszego załącznika.

Chemikalia	Nr CAS	Nr Eines	Kod CN	Kategoria (*)	Ograniczenie zastosowania (**)
1,3-dichloropropen	542-75-6	208-826-5	2903 29 00	p	b
2-naftyloamina (naftalen-2-amina) oraz jej sole	91-59-8, 553-00-4, 612-52-2 i inne	202-080-4, 209-030-0, 210-313-6 i inne	2921 45 00	i	b
4-aminobifenyl (bifenyl-4-amina) oraz jego sole	92-67-1, 2113-61-3 i inne	202-177-1 i inne	2921 49 80	i	b
4-nitrobifenyl	92-92-3	202-204-7	2904 20 00	i	b
Acefat	30560-19-1	250-241-2	2930 90 85	p	b
Alachlor	15972-60-8	240-110-8	2924 29 95	p	b
Aldikarb	116-06-3	204-123-2	2930 90 85	p	sr
Amitraza	33089-61-1	251-375-4	2925 29 00	p	b
Antrachinon	84-65-1	201-549-0	2914 61 00	p	b
Włókna azbestu: chryzotyl	12001-29-5 lub 132207-32-0		2524 90 00	i	b
Atrazyna	1912-24-9	217-617-8	2933 69 10	p	b
Azynofos metylowy	86-50-0	201-676-1	2933 99 80	p	b
Benfurakarb	82560-54-1	n.d.	2932 99 00	p	b
Benzydyna i jej sole	92-87-5, 36341-27-2 i inne	202-199-1, 252-984-8 i inne	2921 59 90	i	sr
Pochodne benzydyny	—	—			

Chemikalia	Nr CAS	Nr Eines	Kod CN	Kategoria (*)	Ograniczenie zastosowania (**)
Butralin	33629-47-9	251-607-4	2921 49 00	p	b
Kadusafos	95465-99-9	n.d.	2930 90 99	p	b
Karbaryl	63-25-2	200-555-0	2924 29 95	p	b
Karbofuran	1563-66-2	216-353-0	2932 99 00	p	b
Karbosulfan	55285-14-8	259-565-9	2932 99 00	p	b
Chloran	7775-09-9 10137-74-3	231-887-4 233-378-2	2829 11 00 2829 19 00	p	b
Chlorofenapir	122453-73-0		2933 99 90	p	sr
Chlortal dimetylowy	1861-32-1	217-464-7	2917 39 95	p	b
Klozolinat	84332-86-5	282-714-4	2934 99 90	p	b
Cyanoamid	420-04-2	206-992-3	2853 00 90	p	sr
Diazynon	333-41-5	206-373-8	2933 59 10	p	sr
Dichlobenil	1194-65-6	214-787-5	2926 90 95	p	b
Dichloran	99-30-9	202-746-4	2921 42 00	p	b
Dichlorfos	62-73-7	200-547-7	2919 90 00	p	sr
Dikofol	115-32-2	204-082-0	2906 29 00	p	b
Dikofol zawierający < 78 % p, p'-dikofolu lub 1 g/kg DDT oraz związki pokrewne DDT	115-32-3	204-082-0	2906 29 00	p	b
Dimetenamid	87674-68-8	n.d.	2934 99 90	p	b
Dinikonazol-M	83657-18-5	n.d.	2933 99 80	p	b
Dinoterb	1420-07-1	215-813-8	2908 99 90	p	b
Endosulfan	115-29-7	204-079-4	2920 90 85	p	b
Etalfluralina	55283-68-6	259-564-3	2921 43 00	p	b

Chemikalia	Nr CAS	Nr Eines	Kod CN	Kategoria (*)	Ograniczenie zastosowania (**)
Etoksychina	91-53-2	202-075-7	2933 49 90	p	b
Fenarimol	60168-88-9	262-095-7	2933 59 95	p	b
Fenitroton	122-14-5	204-524-2	2920 19 00	p	sr
Fention	55-38-9	200-231-9	2930 90 85	p	sr
Octan fentyny	900-95-8	212-984-0	2931 00 95	p	b
Wodorotlenek fentyny	76-87-9	200-990-6	2931 00 95	p	b
Flurprimidol	56425-91-3	n.d.	2933 59 95	p	b
Guazatyna	108173-90-6 115044-19-4	236-855-3	3808 99 90	p	b
Kwas indoliloctowy	87-51-4	201-748-2	2933 99 80	p	b
Metamidofos (l)	10265-92-6	233-606-0	2930 50 00	p	b
Bromek metylu	74-83-9	200-813-2	2903 39 11	p	b
Paration metylowy (#)	298-00-0	206-050-1	2920 11 00	p	b
Monometylodibromodifenylometan; Nazwa handlowa: DBBT	99688-47-8	401-210-1	2903 69 90	i	b
Monometylodichlorodifenylometan; Nazwa handlowa: Ugilec 121 lub Ugilec 21	—	400-140-6	2903 69 90	i	b
Monometylo-tetrachlorodifenylometan; Nazwa handlowa: Ugilec 141	76253-60-6	278-404-3	2903 69 90	i	b
Nikotyna	54-11-5	200-193-3	2939 99 00	p	b

Chemikalia	Nr CAS	Nr Eines	Kod CN	Kategoria (*)	Ograniczenie zastosowania (**)
Nitrofen	1836-75-5	217-406-0	2909 30 90	p	b
Nonylofenole C ₆ H ₄ (OH)C ₉ H ₁₉	25154-52-3, (fenol, nonylo-), 84852-15-3, (fenol, nonylo-, rozgałęziony), 11066-49-2 (izononylofenol), 90481-04-2, (fenol, nonylo-, rozgałęziony), 104-40-5(p-nonylofenol) i inne	246-672-0 284-325-5 234-284-4 291-844-0 203-199-4 i inne	2907 13 00	i	sr
Nonylofenole oksyetylenowane (C ₂ H ₄ O) _n C ₁₅ H ₂₄ O	9016-45-9, 26027-38-3, 68412-54-4, 37205-87-1, 127087-87-0 i inne		3402 13 00	i p	sr b
Eter oktabromodifenyłu	32536-52-0	251-087-9	2909 30 38	i	sr
Oksydemeton metylowy	301-12-2	206-110-7	2930 90 85	p	b
Parakwat	4685-14-7 1910-42-5 2074-50-2	225-141-7 217-615-7 218-196-3	2933 39 99	p	b
Sulfoniany perfluorooktanu	1763-23-1	n.d.	2904 90 20	i	sr
(PFOS) C ₈ F ₁₇ SO ₂ X (X = OH, sole metali (O-M+), halogenek, amid i inne pochodne, w tym polimery)	2795-39-3 i inne		2904 90 20 i inne		
Fosalon	2310-17-0	218-996-2	2934 99 90	p	b
Procymidon	32809-16-8	251-233-1	2925 19 95	p	b
Propachlor	1918-16-7	217-638-2	2924 29 98	p	b
Propizochlor	86763-47-5	n.d.	2924 29 98	p	b
Pirazofos	13457-18-6	236-656-1	2933 59 95	p	b

Chemikalia	Nr CAS	Nr Eines	Kod CN	Kategoria (*)	Ograniczenie zastosowania (**)
Kwintocen	82-68-8	201-435-0	2904 90 85	p	b
Symazyna	122-34-9	204-535-2	2933 69 10	p	b
Technazen	117-18-0	204-178-2	2904 90 85	p	b
Tiobekarb	28249-77-6	248-924-5	2930 20 00	p	b
Tiodikarb	59669-26-0	261-848-7	2930 90 85	p	b
Tolilofluanid	731-27-1	211-986-9	2930 90 85	p	sr
Trichlorfon	52-68-6	200-149-3	2931 00 95	p	b
Tricyklazol	41814-78-2	255-559-5	2934 99 90	p	b
Trifluralina	1582-09-8	216-428-8	2921 43 00	p	b
Związki triorganocynowe inne niż związki tributylcyny	—	—	2931 00 95 i inne	p	sr
Winklozolina	50471-44-8	256-599-6	2934 99 90	p	b

(*) Kategoria: p – pestycydy; i – przemysłowe chemikalia.

(**) Ograniczenie zastosowania: sr – surowe ograniczenie, b – zakaz (dla jednej lub więcej przedmiotowych kategorii).Nr CAS = numer w rejestrze Chemical Abstracts Service.

(†) Niniejsza pozycja nie ma wpływu na pozycję w załączniku I część 3 dla rozpuszczalnych preparatów płynnych metamidofosu, które przekraczają 600 g składnika czynnego/l.

(‡) Chemikalia podlegające częściowo lub w całości międzynarodowej procedurze PIC.

CZĘŚĆ 3

Wykaz chemikaliów podlegających procedurze PIC

(o których mowa w art. 13 i 14)

(Wskazane kategorie są określone w konwencji)

Chemikalia	Właściwy nr CAS	Kod HS Substancja w czystej postaci	Kod HS Mieszaniny zawierające substancję	Kategoria
2,4,5-T oraz jego sole i estry	93-76-5 (#)	2918.91	3808.50	Pestycyd
Aldryna (*)	309-00-2	2903.52	3808.50	Pestycyd
Binapakryl	485-31-4	2916.19	3808.50	Pestycyd
Kaptafol	2425-06-1	2930.50	3808.50	Pestycyd
Chlordan (*)	57-74-9	2903.52	3808.50	Pestycyd
Chlordimeform	6164-98-3	2925.21	3808.50	Pestycyd
Chlorobenzylat	510-15-6	2918.18	3808.50	Pestycyd
DDT (*)	50-29-3	2903.62	3808.50	Pestycyd
Dieldryna (*)	60-57-1	2910.40	3808.50	Pestycyd
Dinitro-ortokrezol (DNOK) i jego sole (takie jak sól amonowa, potasowa i sodowa)	534-52-1, 2980-64-5, 5787-96-2, 2312-76-7	2908.99	3808.91 3808.92 3808.93	Pestycyd
Dinoseb oraz jego sole i estry	88-85-7 (#)	2908.91	3808.50	Pestycyd
1,2-dibromoetan (EDB)	106-93-4	2903.31	3808.50	Pestycyd
Dwuchlorek etylenu (1,2-dichloroetan)	107-06-2	2903.15	3808.50	Pestycyd
Tlenek etylenu	75-21-8	2910.10	3808.50 3824.81	Pestycyd
Fluoroacetamid	640-19-7	2924.12	3808.50	Pestycyd
HCH (mieszanka izomerów) (*)	608-73-1	2903.51	3808.50	Pestycyd
Heptachlor (*)	76-44-8	2903.52	3808.50	Pestycyd

Chemikalia	Właściwy nr CAS	Kod HS Substancja w czystej postaci	Kod HS Mieszanki zawierające substancję	Kategoria
Heksachlorobenzen (*)	118-74-1	2903.62	3808.50	Pestycyd
Lindan (*)	58-89-9	2903.51	3808.50	Pestycyd
Związki rtęci, w tym nieorganiczne związki rtęci, alkilozwiązki rtęci oraz alki- loksyalkilo- i arylozwiązki rtęci	10112-91-1, 21908-53-2 i inne Zob. także www.pic.int/	2852.00	3808.50	Pestycyd
Monokrotofos	6923-22-4	2924.12	3808.50	Pestycyd
Paration	56-38-2	2920.11	3808.50	Pestycyd
Pentachlorofenol oraz jego sole i estry	87-86-5 (#)	2908.11 2908.19	3808.50 3808.91 3808.92 3808.93 3808.94 3808.99	Pestycyd
Toksafen (*)	8001-35-2	—	3808.50	Pestycyd
Proszki do rozpylania zawierające połączenie substancji: Benomyl 7 % lub więcej Karbofuran 10 % lub więcej Tiram 15 % lub więcej	17804-35-2 1563-66-2 137-26-8	—	3808.92	Szczególnie niebezpieczna forma użytkowa pestycydu
Metamidofos (rozpuszczalne preparaty płynne substancji, które przekraczają 600 g składnika aktywnego/l)	10265-92-6	2930.50	3808.50	Szczególnie niebezpieczna forma użytkowa pestycydu
Paration metylowy (koncentraty emulgujące zawierające 19,5 % lub więcej składnika czynnego i proszki zawierające 1,5 % lub więcej składnika czynnego)	298-00-0	2920.11	3808.50	Szczególnie niebezpieczna forma użytkowa pestycydu
Fosfamidon (rozpuszczalne preparaty płynne substancji, które przekraczają 1 000 g składnika aktywnego/l)		2924.12	3808.50	Szczególnie niebezpieczna forma użytkowa pestycydu
Mieszanka, (E)&(Z) izomery	13171-21-6			
(Z)-izomer	23783-98-4			
(E)-izomer	297-99-4			
Włókna azbestu:		2524.10 2524.90	6811.40 6812.80 6812.91 6812.92 6812.93 6812.99 6813.20	Przemysłowe

Chemikalia	Właściwy nr CAS	Kod HS Substancja w czystej postaci	Kod HS Mieszaniny zawierające substancję	Kategoria
Krokydolit	12001-28-4	2524.10		
Aktynolit	77536-66-4	2524.90		
Antofylit	77536-67-5	2524.90		
Amozyt	12172-73-5	2524.90		
Tremolit	77536-68-6	2524.90		
Polibromowane bifenyle (PBB)				
— (heksa-)*	36355-01-8	—	3824.82	Przemysłowe
— (okta-)	27858-07-7			
— (deka-)	13654-09-6			
Polichlorowane bifenyle (PCB) (*)	1336-36-3	—	3824.82	Przemysłowe
Polichlorowane trifenyle (PCT)	61788-33-8	—	3824.82	Przemysłowe
Tetraetylołów	78-00-2	2931.00	3811.11	Przemysłowe
Tetrametylołów	75-74-1	2931.00	3811.11	Przemysłowe
Wszystkie związki tributyllocyny, w tym:		2931.00	3808.99	Pestycyd
Tlenek tributyllocyny	56-35-9	2931.00	3808.99	
Fluorek tributyllocyny	1983-10-4	2931.00	3808.99	
Metakrylan tributyllocyny	2155-70-6	2931.00	3808.99	
Benzoesan tributyllocyny	4342-36-3	2931.00	3808.99	
Chlorek tributyllocyny	1461-22-9	2931.00	3808.99	
Linolenian tributyllocyny	24124-25-2	2931.00	3808.99	
Naftenian tributyllocyny	85409-17-2	2931.00	3808.99	
Fosforan tris(2,3-dibromopropylu)	126-72-7	2919.10	3824.83	Przemysłowe

(*) Wymienione substancje podlegają zakazowi wywozu zgodnie z art. 15 ust. 2 oraz załącznikiem V do niniejszego rozporządzenia.

(*) Zamieszczono tylko nr CAS składników macierzystych.

ZAŁĄCZNIK II

POWIADOMIENIE O WYWOZIE

Następujące informacje są wymagane na mocy art. 8:

1. Identyfikacja substancji wywożonej:
  - a) nazwa w nomenklaturze Międzynarodowej Unii Chemii Czystej i Stosowanej;
  - b) inne nazwy (np. nazwa wg ISO, nazwy zwyczajowe, nazwy handlowe i skróty);
  - c) numer w europejskim wykazie istniejących substancji o znaczeniu komercyjnym (Einecs) i numer w Chemical Abstracts Services (CAS);
  - d) numer CUS (Europejski spis celny substancji chemicznych) i kod CN;
  - e) główne zanieczyszczenia substancji, szczególnie gdy są istotne.
2. Identyfikacja mieszaniny wywożonej:
  - a) nazwa handlowa lub oznaczenie mieszaniny;
  - b) dla każdej substancji wymienionej w załączniku I, zawartość procentowa i szczegóły określone w pkt 1;
  - c) numer CUS (Europejski spis celny substancji chemicznych) i kod CN.
3. Identyfikacja wywożonego wyrobu:
  - a) nazwa handlowa lub oznaczenie wyrobu;
  - b) dla każdej substancji wymienionej w załączniku I, zawartość procentowa i szczegóły określone w pkt 1;
4. Informacje dotyczące wywozu:
  - a) kraj przeznaczenia;
  - b) kraj pochodzenia;
  - c) przewidywana data pierwszego wywozu w bieżącym roku;
  - d) szacowana ilość tych chemikaliów wywożonych do danego państwa w bieżącym roku;
  - e) zamierzone zastosowanie w kraju przeznaczenia, jeżeli jest znane, włącznie z informacją o kategorii lub kategoriach z konwencji, do której(-ych) przynależy to zastosowanie;
  - f) nazwa (nazwisko), adres oraz inne właściwe dane szczegółowe osoby fizycznej lub prawnej dokonującej przywozu;
  - g) nazwa (nazwisko), adres oraz inne właściwe dane szczegółowe eksportera.
5. Wyznaczone organy krajowe:
  - a) nazwa, adres, numer telefonu, teleksu, faksu lub adres e-mail: wyznaczonego organu w Unii, od którego mogą być uzyskane dalsze informacje;
  - b) nazwa, adres, numer telefonu, teleksu, faksu lub adres e-mail: wyznaczonego organu w państwie przywozu.
6. Informacje dotyczące środków ostrożności, jakie należy podjąć, włączając kategorie niebezpieczeństwa i ryzyka oraz warunki bezpiecznego stosowania.
7. Krótki opis własności fizyko-chemicznych, toksykologicznych i ekotoksykologicznych.

8. Zastosowanie tych chemikaliów w Unii:
    - a) zastosowania, kategoria lub kategorie zgodnie z konwencją oraz podkategoria lub podkategorie Unii podlegające środkowi kontroli (zakaz lub surowe ograniczenie);
    - b) zastosowania, dla których te chemikalia nie są surowo ograniczone lub zakazane (kategorie zastosowania i podkategorie, jak zdefiniowano w załączniku I do rozporządzenia);
    - c) oszacowanie, gdzie jest to możliwe, ilości tych chemikaliów wyprodukowanych, przywiezionych, wywiezionych i zastosowanych.
  9. Informacje dotyczące środków ostrożności w celu ograniczenia narażenia na działanie tych chemikaliów oraz ich emisji.
  10. Podsumowanie ograniczeń regulacyjnych oraz ich uzasadnienie.
  11. Streszczenie informacji określonych w załączniku IV pkt 2 lit. a), c) i d).
  12. Dodatkowe informacje, które Strona wywozu uważa za istotne, lub dodatkowe informacje określone w załączniku IV, gdy są żądane przez Stronę przywozu.
-

ZAŁĄCZNIK III

Informacje dostarczane Komisji przez wyznaczone organy krajowe państw członkowskich zgodnie z art. 10

1. Podsumowanie ilości chemikaliów (w postaci substancji, mieszanin i wyrobów) objętych załącznikiem I i wywiezionych podczas poprzedniego roku.

a) Rok, w którym dokonano wywozu

b) Tabela podsumowująca ilości wywiezionych chemikaliów (w formie substancji, mieszanin i wyrobów), jak wyszczególniono poniżej

Chemikalia	Państwo przywozu	Ilość substancji

2. Wykaz osób fizycznych lub prawnych dokonujących przywozu chemikaliów na terytorium Strony lub innego państwa

Chemikalia	Państwo przywozu	Osoba dokonująca przywozu	Adres oraz inne właściwe dane szczegółowe osoby dokonującej przywozu

ZAŁĄCZNIK IV

Powiadomienie o zakazanych lub surowo ograniczonych chemikaliach skierowane do Sekretariatu konwencji

WYMAGANIA DOTYCZĄCE INFORMACJI, JAKIE POWINNY BYĆ ZAWARTE W POWIADOMIENIACH NA MOCY ART. 11

Powiadomienia zawierają:

- 1) właściwości, identyfikację i zastosowania:
  - a) nazwę zwyczajową;
  - b) nazwę chemiczną zgodnie z międzynarodowo uznaną nomenklaturą (na przykład Międzynarodowej Unii Chemii Czystej i Stosowanej (IUPAC)), w przypadku gdy taka nomenklatura istnieje;
  - c) nazwy handlowe i nazwy mieszanin;
  - d) numery kodów: w rejestrze Chemical Abstract Service (CAS), w Zharmonizowanym Systemie Kodeksu Celnego oraz inne numery;
  - e) informacje o klasie zagrożenia, gdy te chemikalia podlegają wymogom klasyfikacyjnym;
  - f) zastosowanie lub zastosowania tych chemikaliów:
    - w Unii,
    - gdzie indziej (jeżeli znane);
  - g) właściwości fizyko-chemiczne, toksykologiczne i ekotoksykologiczne;
- 2) ostateczne działanie regulacyjne:
  - a) informacje dotyczące konkretnego ostatecznego działania regulacyjnego:
    - (i) streszczenie ostatecznego działania regulacyjnego;
    - (ii) odniesienie do dokumentu regulacyjnego;
    - (iii) datę wejścia w życie ostatecznego działania regulacyjnego;
    - (iv) wskazanie, czy ostateczne działanie regulacyjne podjęto na podstawie oceny ryzyka lub zagrożenia oraz, jeżeli tak, informacje dotyczące takiej oceny obejmujące odniesienie do właściwej dokumentacji;
    - (v) powody dla ostatecznego działania regulacyjnego odnoszące się do zdrowia ludzkiego, włączając w to zdrowie konsumentów i pracowników, lub do środowiska;
    - (vi) streszczenie zagrożeń i ryzyka stwarzanych przez te chemikalia dla zdrowia ludzkiego, włączając w to zdrowie konsumentów i pracowników, lub dla środowiska oraz oczekiwany skutek ostatecznego działania regulacyjnego;
  - b) kategorię lub kategorie, w których podjęto ostateczne działanie regulacyjne, oraz dla każdej kategorii:
    - (i) zastosowanie lub zastosowania zakazane przez ostateczne działanie regulacyjne;
    - (ii) zastosowanie lub zastosowania, które pozostają dozwolone;
    - (iii) oszacowanie, gdzie jest to możliwe, ilości tych chemikaliów wyprodukowanych, przywiezionych, wywiezionych i zastosowanych;

-
- c) wskazanie, w zakresie, w jakim jest to możliwe, prawdopodobnej przydatności ostatecznego działania regulacyjnego dla innych państw i regionów;
- d) inne istotne informacje, które mogą obejmować:
- (i) ocenę skutków społeczno-gospodarczych ostatecznego działania regulacyjnego;
  - (ii) informacje o substancjach alternatywnych i związanych z nimi ryzykiem, tam gdzie dostępne, takie jak:
    - zintegrowane strategie zarządzania szkodnikami,
    - praktyki i procesy przemysłowe, w tym czystsza technologia.
- _____

ZAŁĄCZNIK V

Chemikalia i wyroby podlegające zakazowi wywozu

(o których mowa w art. 15)

CZĘŚĆ 1

Trwałe zanieczyszczenia organiczne wymienione w załączniku A i B do Konwencji sztokholmskiej w sprawie trwałych zanieczyszczeń organicznych⁽¹⁾ zgodnie z jej przepisami

Opis chemikaliów/wyrobów podlegających zakazowi wywozu	Dodatkowe informacje, przedstawiane w stosownych przypadkach (np. nazwa chemikaliów, nr WE, nr CAS itp.)	
	Aldryna	nr WE 206-215-8, nr CAS 309-00-2, kod CN 2903 52 00
	Chlordan	nr WE 200-349-0, nr CAS 57-74-9, kod CN 2903 52 00
	Chlorodekon	nr WE 205-601-3 nr CAS 143-50-0 kod CN 2914 70 00
	Dieldryna	nr WE 200-484-5, nr CAS 60-57-1, kod CN 2910 40 00
	DDT (1,1,1-trichloro-2,2-bis(4-chloro-fenyl)etan	nr WE 200-024-3, nr CAS 50-29-3, kod CN 2903 62 00
	Endryna	nr WE 200-775-7, nr CAS 72-20-8, kod CN 2910 90 00
	Eter heptabromodifenylu C ₁₂ H ₃ Br ₇ O	nr WE 273-031-2 nr CAS 68928-80-3 i inne kod CN 2909 30 38
	Heptachlor	nr WE 200-962-3, nr CAS 76-44-8, kod CN 2903 52 00
	Heksabromobifenyl	nr WE 252-994-2 nr CAS 36355-01-8 kod CN 2903 69 90
	Eter heksabromodifenylu C ₁₂ H ₄ Br ₆ O	nr WE 253-058-6 nr CAS 36483-60-0 i inne kod CN 2909 30 38
	Heksachlorobenzen	nr WE 200-273-9, nr CAS 118-74-1, kod CN 2903 62 00
	Heksachlorocykloheksan, łącznie z lindanem	nr WE 200-401-2, 206-270-8, 206-271-3, 210-168-9 nr CAS 58-89-9, 319-84-6, 319-85-7, 608-73-1 kod CN 2903 51 00
	Mirex	nr WE 219-196-6, nr CAS 2385-85-5, kod CN 2903 59 80

⁽¹⁾ Dz.U. L 209 z 31.7.2006, s. 3.

Opis chemikaliów/wyrobów podlegających zakazowi wywozu	Dodatkowe informacje, przedstawiane w stosownych przypadkach (np. nazwa chemikaliów, nr WE, nr CAS itp.)	
	Eter pentabromodifenylu C ₁₂ H ₃ Br ₅ O	nr WE 251-084-2 i inne nr CAS 32534-81-9 i inne kod CN 2909 30 31
	Pentachlorobenzen	nr WE 210-172-5 nr CAS 608-93-5 kod CN 2903 69 90
	Polichlorowane bifenyly (PCB)	nr WE 215-648-1 i inne, nr CAS 1336-36-3 i inne, kod CN 2903 69 90
	Eter tetrabromodifenylu C ₁₂ H ₆ Br ₄ O	nr WE 254-787-2 i inne nr CAS 40088-47-9 i inne kod CN 2909 30 38
	Toksafen (kamfechlor)	nr WE 232-283-3, nr CAS 8001-35-2, kod CN 3808 50 00

CZĘŚĆ 2

Chemikalia inne niż trwałe zanieczyszczenia organiczne wymienione w załączniku A i B do Konwencji sztokholmskiej w sprawie trwałych zanieczyszczeń organicznych zgodnie z jej przepisami

Opis chemikaliów/wyrobów podlegających zakazowi wywozu	Dodatkowe informacje, przedstawiane w stosownych przypadkach (np. nazwa chemikaliów, nr WE, nr CAS itp.)
Mydła toaletowe zawierające rtęć	Kody CN 3401 11 00, 3401 19 00, 3401 20 10, 3401 20 90, 3401 30 00
Związki rtęci z wyjątkiem związków wywożonych w celach badawczo-naukowych, medycznych lub analitycznych	Ruda cynobru, chlorek rtęci (I) (Hg ₂ Cl ₂ , nr CAS 10112-91-1), tlenek rtęci (II) (HgO, nr CAS 21908-53-2); kod CN 2852 00 00
Rtęć metaliczna i mieszaniny rtęci metalicznej z innymi substancjami, w tym stopy rtęci, o stężeniu rtęci co najmniej 95 % wagowo	nr CAS 7439-97-6 kod CN 2805 40

ZAŁĄCZNIK VI

**Wykaz Stron konwencji wymagających przekazania informacji o przewozach tranzytowych chemikaliów
podlegających procedurze PIC***(o których mowa w art. 16)*

Państwo	Wymagane informacje

ZAŁĄCZNIK VII

Tabela korelacji

Rozporządzenie (WE) nr 689/2008	Niniejsze rozporządzenie
—	art. 1
art. 1 ust. 1	art. 1 ust. 1
art. 1 ust. 2	art. 1 ust. 2
—	art. 2
art. 2 ust. 1	art. 2 ust. 1
art. 2 ust. 2	art. 2 ust. 2
—	art. 2 ust. 3
art. 3	art. 3
art. 4	art. 4
—	art. 5
art. 5 ust. 1	art. 5 ust. 1
art. 5 ust. 2	art. 5 ust. 2
art. 5 ust. 3	art. 5 ust. 3
—	art. 6
—	art. 6 ust. 1
—	art. 6 ust. 2
—	art. 7
art. 6 ust. 1	art. 7 ust. 1
art. 6 ust. 2	art. 7 ust. 2
art. 6 ust. 3	art. 7 ust. 3
—	art. 8
art. 7 ust. 1	art. 8 ust. 1
art. 7 ust. 2	art. 8 ust. 2
art. 7 ust. 3	art. 8 ust. 3
art. 7 ust. 4	art. 8 ust. 4
art. 7 ust. 5	art. 8 ust. 5
art. 7 ust. 6	art. 8 ust. 6
art. 7 ust. 7	art. 8 ust. 7
art. 7 ust. 8	art. 8 ust. 8
—	art. 9
art. 8 ust. 1	art. 9 ust. 1
art. 8 ust. 2	art. 9 ust. 2
—	art. 10
art. 9 ust. 1	art. 10 ust. 1
art. 9 ust. 2	art. 10 ust. 2
art. 9 ust. 3	art. 10 ust. 3

Rozporządzenie (WE) nr 689/2008	Niniejsze rozporządzenie
—	art. 11
art. 10 ust. 1	art. 11 ust. 1
art. 10 ust. 2	art. 11 ust. 2
art. 10 ust. 3	art. 11 ust. 3
art. 10 ust. 4	art. 11 ust. 4
art. 10 ust. 5	art. 11 ust. 5
art. 10 ust. 6	art. 11 ust. 6
art. 10 ust. 7	art. 11 ust. 7
art. 10 ust. 8	art. 11 ust. 8
art. 11	art. 12
—	art. 13
art. 12 ust. 1	art. 13 ust. 1
art. 12 ust. 2	art. 13 ust. 2
art. 12 ust. 3	art. 13 ust. 3
art. 12 ust. 4	art. 13 ust. 4
art. 12 ust. 5	art. 13 ust. 5
art. 12 ust. 6	art. 13 ust. 6
—	art. 14
art. 13 ust. 1	art. 14 ust. 1
art. 13 ust. 2	art. 14 ust. 2
art. 13 ust. 3	art. 14 ust. 3
art. 13 ust. 4	art. 14 ust. 4
art. 13 ust. 5	art. 14 ust. 5
art. 13 ust. 6	art. 14 ust. 6
art. 13 ust. 7	art. 14 ust. 7
art. 13 ust. 8	art. 14 ust. 8
art. 13 ust. 9	art. 14 ust. 9
art. 13 ust. 10	art. 14 ust. 10
art. 13 ust. 11	art. 14 ust. 11
—	art. 15
art. 14 ust. 1	art. 15 ust. 1
art. 14 ust. 2	art. 15 ust. 2
—	art. 16
art. 15 ust. 1	art. 16 ust. 1
art. 15 ust. 2	art. 16 ust. 2
art. 15 ust. 3	art. 16 ust. 3
art. 15 ust. 4	art. 16 ust. 4
—	art. 17
art. 16 ust. 1	art. 17 ust. 1
art. 16 ust. 2	art. 17 ust. 2

Rozporządzenie (WE) nr 689/2008	Niniejsze rozporządzenie
art. 16 ust. 3	art. 17 ust. 3
art. 16 ust. 4	art. 17 ust. 4
—	art. 18
art. 17 ust. 1	art. 18 ust. 1
—	art. 18 ust. 2
art. 17 ust. 1	art. 18 ust. 3
—	art. 19
art. 17 ust. 2	art. 19 ust. 1
—	art. 19 ust. 2
—	art. 19 ust. 3
—	art. 20
art. 19 ust. 1	art. 20 ust. 1
art. 19 ust. 2	art. 20 ust. 2
art. 19 ust. 3	art. 20 ust. 3
art. 19 ust. 3	art. 20 ust. 4
art. 20	art. 21
—	art. 22
art. 21 ust. 1	art. 22 ust. 1
art. 21 ust. 2	art. 22 ust. 2
art. 21 ust. 3	art. 22 ust. 3
—	art. 23
art. 22 ust. 1	art. 23 ust. 1
art. 22 ust. 2	art. 23 ust. 2
art. 22 ust. 3	art. 23 ust. 3
art. 22 ust. 4	art. 23 ust. 4
—	art. 24
—	art. 24 ust. 1
—	art. 24 ust. 2
—	art. 24 ust. 3
—	art. 25
—	art. 26
—	art. 26 ust. 1
—	art. 26 ust. 2
—	art. 26 ust. 3
—	art. 26 ust. 4
—	art. 26 ust. 5
—	art. 27
art. 24 ust. 1	art. 27 ust. 1
art. 24 ust. 2	art. 27 ust. 2
art. 18	art. 28

Rozporządzenie (WE) nr 689/2008	Niniejsze rozporządzenie
—	art. 29
art. 25	art. 30
art. 26	art. 31
załącznik I	załącznik I
załącznik II	załącznik II
załącznik III	załącznik III
załącznik IV	załącznik IV
załącznik V	załącznik V
załącznik VI	załącznik VI

ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY (UE) NR 650/2012

z dnia 4 lipca 2012 r.

w sprawie jurysdykcji, prawa właściwego, uznawania i wykonywania orzeczeń, przyjmowania i wykonywania dokumentów urzędowych dotyczących dziedziczenia oraz w sprawie ustanowienia europejskiego poświadczenia spadkowego

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 81 ust. 2,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽¹⁾,

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą ⁽²⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Unia postawiła sobie za cel utrzymanie i rozwój przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości, w której zapewniony jest swobodny przepływ osób. W celu stopniowego tworzenia takiej przestrzeni, Unia przyjmuje środki w dziedzinie współpracy sądowej w sprawach cywilnych mających skutki transgraniczne, w szczególności jeżeli jest to niezbędne do prawidłowego funkcjonowania rynku wewnętrznego.
- (2) Zgodnie z art. 81 ust. 2 lit. c) Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej takie środki mogą obejmować środki mające na celu zapewnienie zgodności norm mających zastosowanie w państwach członkowskich w przypadku kolizji przepisów i sporów o własność.
- (3) Rada Europejska na posiedzeniu w Tampere w dniach 15–16 października 1999 r. zatwierdziła zasadę wzajemnego uznawania orzeczeń oraz innych decyzji organów sądowych jako podstawę współpracy sądowej w sprawach cywilnych i zwróciła się do Rady i Komisji o przyjęcie programu w zakresie środków wdrażania tej zasady.
- (4) W dniu 30 listopada 2000 r. przyjęto wspólny dla Komisji i Rady program środków dotyczących wprowadzania w życie zasady wzajemnego uznawania orzeczeń

w sprawach cywilnych i handlowych ⁽³⁾. W programie tym określono środki dotyczące harmonizacji norm kolizyjnych jako ułatwiające wzajemne uznawanie orzeczeń i przewidziano ustanowienie instrumentu odnoszącego się do testamentów i dziedziczenia.

- (5) Na posiedzeniu w Brukseli w dniach 4–5 listopada 2004 r. Rada Europejska przyjęła nowy program zatytułowany: „Program haski: wzmacnianie wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości w Unii Europejskiej” ⁽⁴⁾. W programie tym podkreślono potrzebę przyjęcia aktu prawnego w kwestii dziedziczenia, dotyczącego w szczególności kwestii kolizji praw, jurysdykcji, wzajemnego uznawania i wykonywania orzeczeń w obszarze dziedziczenia oraz europejskiego poświadczenia spadkowego.
- (6) Na posiedzeniu w Brukseli w dniach 10–11 grudnia 2009 r. Rada Europejska przyjęła nowy wieloletni program zatytułowany „Program sztokholmski – Otwarta i bezpieczna Europa dla dobra i ochrony obywateli” ⁽⁵⁾. W programie tym Rada Europejska uznała, że wzajemne uznawanie powinno zostać rozszerzone na dziedziny jeszcze nim nieobjęte, a mające podstawowe znaczenie dla życia codziennego, na przykład dziedziczenie i testamenty, z jednoczesnym uwzględnieniem systemów prawnych państw członkowskich, w tym porządku publicznego (*ordre public*) i krajowych tradycji w tym zakresie.
- (7) Należy ułatwić prawidłowe funkcjonowanie rynku wewnętrznego poprzez usuwanie przeszkód w swobodnym przepływie osób, które napotykają obecnie trudności w wykonywaniu przysługujących im praw w zakresie spraw spadkowych mających skutki transgraniczne. W europejskiej przestrzeni sprawiedliwości obywatele muszą być w stanie uregulować zawczasu swoje sprawy spadkowe. Prawa spadkobierców i zapisobierców, innych osób bliskich zmarłemu oraz wierzycieli spadkowych muszą zostać zagwarantowane w sposób skuteczny.
- (8) Aby osiągnąć powyższe cele, w niniejszym rozporządzeniu należy zawrzeć przepisy dotyczące jurysdykcji, prawa właściwego, uznawania - lub, w stosownych przypadkach, przyjmowania -, wykonalności i wykonywania orzeczeń, dokumentów urzędowych i ugód sądowych, a także przepisy dotyczące ustanowienia europejskiego poświadczenia spadkowego.

⁽¹⁾ Dz.U. C 44 z 11.2.2011, s. 148.

⁽²⁾ Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 13 marca 2012 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym) i decyzja Rady z dnia 7 czerwca 2012 r.

⁽³⁾ Dz.U. C 12 z 15.1.2001, s. 1.

⁽⁴⁾ Dz.U. C 53 z 3.3.2005, s. 1.

⁽⁵⁾ Dz.U. C 115 z 4.5.2010, s. 1.

- (9) Zakres stosowania niniejszego rozporządzenia powinien obejmować wszystkie cywilnoprawne aspekty dziedziczenia majątku po osobie zmarłej, a mianowicie wszystkie formy przejścia składników majątku, praw i obowiązków na skutek śmierci, czy to na podstawie dobrowolnego rozrządzenia na wypadek śmierci, czy to w drodze dziedziczenia ustawowego.
- (10) Niniejsze rozporządzenie nie powinno mieć zastosowania do kwestii podatkowych ani do kwestii administracyjnych o charakterze publicznoprawnym. Dlatego też prawo krajowe powinno ustalać na przykład sposób naliczania i płacenia podatków i innych należności o charakterze publicznoprawnym, bez względu na to, czy są to podatki, które były należne od zmarłego w chwili śmierci, czy jakiegokolwiek rodzaju podatki związane z dziedziczeniem, należne ze spadku lub od beneficjentów. Prawo krajowe powinno również ustalać, czy przekazanie własności majątku spadkowego beneficjentom na mocy niniejszego rozporządzenia lub wpis majątku spadkowego do rejestru mogą być objęte podatkiem.
- (11) Niniejsze rozporządzenie nie powinno mieć zastosowania do dziedzin prawa cywilnego innych niż dziedziczenie. Dla pełnej jasności, liczne kwestie, które mogłyby być postrzegane jako powiązane z kwestiami dziedziczenia, powinny zostać wyraźnie wyłączone z zakresu stosowania niniejszego rozporządzenia.
- (12) Niniejsze rozporządzenie nie powinno mieć zatem zastosowania do kwestii odnoszących się do małżeńskich ustrojów majątkowych, w tym do majątkowych umów małżeńskich znanych w niektórych systemach prawnych w zakresie, w jakim umowy takie nie dotyczą kwestii dziedziczenia, ani do ustrojów majątkowych związków uznawanych za mające skutki porównywalne do małżeństwa. Organy rozpatrujące daną sprawę spadkową na podstawie niniejszego rozporządzenia powinny jednakże, w zależności od sytuacji, uwzględniać przy ustalaniu majątku zmarłego i przysługujących beneficjentom części majątku fakt ustania małżeńskiego ustroju majątkowego lub podobnego ustroju majątkowego, któremu podlegał zmarły.
- (13) Kwestie dotyczące tworzenia i rozwiązywania trustów oraz zarządzania nimi również powinny zostać wyłączone z zakresu stosowania niniejszego rozporządzenia. Nie należy tego postrzegać jako ogólnego wyłączenia trustów. W przypadku gdy trust tworzony jest na mocy testamentu lub na podstawie ustawy w związku z dziedziczeniem ustawowym, w odniesieniu do przeniesienia składników majątku i określenia beneficjentów powinno mieć zastosowanie prawo właściwe dla dziedziczenia na mocy niniejszego rozporządzenia.
- (14) Prawa i dobra powstające lub przenoszone inaczej niż w drodze dziedziczenia, na przykład w drodze darowizny, powinny również zostać wyłączone z zakresu stosowania niniejszego rozporządzenia. Jednak prawo wskazane przez niniejsze rozporządzenie jako prawo właściwe dla dziedziczenia powinno określać, czy darowizny lub inne formy rozporządzeń *inter vivos*, rodzące prawa rzeczowe przed śmiercią, powinny zostać zwrócone lub uwzględniane do celów ustalenia – zgodnie z prawem właściwym dla dziedziczenia – udziałów beneficjentów.
- (15) Niniejsze rozporządzenie powinno umożliwiać tworzenie lub przejście w drodze dziedziczenia prawa do nieruchomości lub rzeczy ruchomych, zgodnie z prawem właściwym dla dziedziczenia. Nie powinno ono jednak wpływać na zamknięty katalog („*numerus clausus*”) praw rzeczowych znany w prawie krajowym niektórych państw członkowskich. Od państwa członkowskiego nie można wymagać, by uznało prawo rzeczowe odnoszące się do majątku znajdującego się w tym państwie członkowskim, jeżeli to prawo rzeczowe nie jest znane w jego prawie.
- (16) Jednakże, aby umożliwić beneficjentom korzystanie w innym państwie członkowskim z praw, które powstały lub przeszły na nich w drodze dziedziczenia, niniejsze rozporządzenie powinno przewidywać możliwość dostosowania nieznanego prawa rzeczowego do najbliższego odpowiednika tego prawa rzeczowego, przewidzianego w prawie tego innego państwa członkowskiego. W ramach takiego dostosowania należy uwzględnić cele i interesy, którym służy określone prawo rzeczowe oraz związane z nim skutki. Dla określenia prawa rzeczowego będącego najbliższym krajowym odpowiednikiem nieznanego prawa rzeczowego możliwe jest nawiązanie kontaktu z organami lub właściwymi osobami w państwie, którego prawo jest właściwe dla danej sprawy spadkowej, w celu uzyskania dalszych informacji co do charakteru i skutków tego prawa. W tym celu mogłyby zostać wykorzystane istniejące sieci w obszarze współpracy sądowej w sprawach cywilnych i handlowych, a także wszelkie inne dostępne środki ułatwiające zrozumienie prawa zagranicznego.
- (17) Dostosowanie nieznanych praw rzeczowych, wyraźnie przewidziane w niniejszym rozporządzeniu, nie powinno wykluczać innych form dostosowania w ramach stosowania niniejszego rozporządzenia.
- (18) Wymogi dotyczące wpisu do rejestru prawa do nieruchomości lub rzeczy ruchomych powinny być wyłączone z zakresu stosowania niniejszego rozporządzenia. Prawo państwa członkowskiego, w którym prowadzony jest rejestr (w przypadku nieruchomości *lex rei sitae*), powinno określać warunki prawne i sposób dokonywania wpisu oraz organy, takie jak organy prowadzące księgi wieczyste lub notariusze, które są odpowiedzialne za sprawdzenie, czy spełnione są wszystkie wymogi oraz czy przedstawiona lub sporządzona dokumentacja jest wystarczająca lub zawiera niezbędne informacje. W szczególności organy mogą sprawdzić, czy prawo zmarłego do majątku spadkowego wymienionego w dokumencie przedstawionym do rejestracji jest prawem wpisanym jako takie w rejestrze lub w inny sposób wykazany zgodnie z prawem państwa członkowskiego, w którym prowadzony jest rejestr. Aby uniknąć powielania dokumentów, organy rejestracyjne powinny przyjmować dokumenty sporządzone przez właściwe organy w innym państwie członkowskim, których swobodny przepływ przewiduje się w niniejszym rozporządzeniu. W szczególności europejskie poświadczenie spadkowe wydane na podstawie niniejszego rozporządzenia powinno stanowić ważny dokument do celów wpisania majątku spadkowego do rejestru państwa członkowskiego. Nie wyklucza to jednak możliwości zwrócenia się przez organy rejestracyjne do osoby ubiegającej

- się o rejestrację o dostarczenie dodatkowych informacji lub o przedstawienie dodatkowych dokumentów, które są wymagane na mocy prawa państwa członkowskiego, w którym prowadzony jest dany rejestr, na przykład informacji lub dokumentów dotyczących zapłaty podatku. Właściwy organ może wskazać osobie ubiegającej się o rejestrację, w jaki sposób można uzupełnić brakujące informacje lub dokumenty.
- (19) Z zakresu stosowania niniejszego rozporządzenia powinny również zostać wyłączone skutki wpisu prawa do rejestru. To prawo państwa członkowskiego, w którym prowadzony jest rejestr, powinno określać, na przykład, czy wpis ma charakter deklaratywny czy konstytutywny. A zatem gdy na przykład, w celu zapewnienia skutku *erga omnes* rejestrów lub w celu ochrony czynności prawnych, na mocy prawa państwa członkowskiego, w którym prowadzony jest rejestr, nabycie prawa do nieruchomości wymaga wpisania do rejestru, chwila nabycia tego prawa powinna być regulowana przez prawo tego państwa członkowskiego.
- (20) Niniejsze rozporządzenie powinno respektować różne systemy regulujące kwestie dziedziczenia stosowane w państwach członkowskich. Do celów niniejszego rozporządzenia termin „sąd” powinien zatem być rozumiany szeroko, tak aby obejmował nie tylko sądy w dosłownym znaczeniu tego słowa, sprawujące funkcje sądownicze, lecz także notariuszy lub urzędy stanu cywilnego w niektórych państwach członkowskich, sprawujące w niektórych sprawach dotyczących spadku funkcje sądownicze, oraz notariuszy i przedstawicieli zawodów prawniczych, którzy w niektórych państwach członkowskich sprawują funkcje sądownicze w danej sprawie spadkowej na podstawie przekazania uprawnień przez sąd. Wszystkie sądy w rozumieniu niniejszego rozporządzenia powinny być związane zasadami jurysdykcji określonymi w niniejszym rozporządzeniu. Natomiast termin „sąd” nie powinien obejmować organów pozasądowych państwa członkowskiego uprawnionych na mocy prawa krajowego do zajmowania się sprawami spadkowymi, takich jak notariusze w większości państw członkowskich, w których zazwyczaj nie sprawują oni funkcji sądowniczych.
- (21) Niniejsze rozporządzenie powinno umożliwiać wszystkim notariuszom, którzy są właściwi w państwach członkowskich w sprawach spadkowych, wykonywanie tych uprawnień. To, czy notariusze w danym państwie członkowskim są związani zasadami jurysdykcji określonymi w niniejszym rozporządzeniu, powinno zależeć od tego, czy są oni objęci zakresem definicji „sądu” do celów niniejszego rozporządzenia.
- (22) Przepływ aktów sporządzanych przez notariuszy w sprawach spadkowych w państwach członkowskich powinien się odbywać na podstawie niniejszego rozporządzenia. Jeżeli notariusze sprawują funkcje sądownicze są oni związani zasadami jurysdykcji, a przepływ wydanych przez nich orzeczeń powinien się odbywać zgodnie z przepisami o uznawaniu, wykonalności i wykonywaniu orzeczeń. Jeżeli notariusze nie sprawują funkcji sądowniczych, nie są oni związani zasadami jurysdykcji, a przepływ wydawanych przez nich dokumentów urzędowych powinien być zgodny z przepisami o dokumentach urzędowych.
- (23) W świetle rosnącej mobilności obywateli oraz z myślą o zapewnieniu należytego działania wymiaru sprawiedliwości w Unii i o zapewnieniu rzeczywistego łącznika między daną sprawą spadkową a państwem członkowskim, w którym sprawowana jest jurysdykcja, w niniejszym rozporządzeniu należy przewidzieć, że do celów ustalenia zarówno jurysdykcji jak i prawa właściwego ogólnym łącznikiem powinno być miejsce zwykłego pobytu zmarłego w chwili śmierci. Aby ustalić miejsce zwykłego pobytu, organ zajmujący się sprawą spadkową powinien dokonać ogólnej oceny okoliczności życia zmarłego w latach poprzedzających jego śmierć i w chwili jego śmierci, uwzględniając wszystkie istotne elementy faktyczne, w szczególności czas trwania i regularność obecności zmarłego w danym państwie oraz warunki i powody tej obecności. Tak ustalone miejsce zwykłego pobytu powinno wykazywać ścisły i stabilny związek z danym państwem, uwzględniając konkretne cele niniejszego rozporządzenia.
- (24) W niektórych przypadkach ustalenie miejsca zwykłego pobytu zmarłego może okazać się skomplikowane. Taka sytuacja może nastąpić w szczególności w przypadku, gdy zmarły z powodów zawodowych lub ekonomicznych wyjechał za granicę, aby tam pracować, czasem na długi okres, ale zachował ścisły i stabilny związek ze swoim państwem pochodzenia. W takim przypadku – w zależności od okoliczności danej sprawy – zmarłego można by uznać za nadal posiadającego miejsce zwykłego pobytu w państwie pochodzenia, w którym znajdował się ośrodek interesów jego życia rodzinnego i społecznego. Inne złożone przypadki mogą dotyczyć sytuacji, gdy zmarły mieszkał na zmianę w kilku kolejnych państwach lub gdy podróżował między państwami, nie osiedlając się na stałe w żadnym z nich. Jeżeli zmarły był obywatelem jednego z tych państw lub wszystkie główne składniki jego majątku znajdowały się w jednym z tych państw, szczególnym czynnikiem w ogólnej ocenie wszystkich okoliczności faktycznych mogłoby być jego obywatelstwo lub położenie tych składników majątku.
- (25) Przy ustaleniu prawa właściwego dla dziedziczenia organ zajmujący się sprawą spadkową może w wyjątkowych sytuacjach – na przykład gdy zmarły przeniósł się do państwa zwykłego pobytu stosunkowo krótko przed śmiercią, a wszystkie okoliczności sprawy wskazują, że był on w sposób oczywisty bliżej związany z innym państwem – dojść do wniosku, że prawem właściwym dla dziedziczenia nie powinno być prawo państwa zwykłego pobytu zmarłego, lecz prawo państwa, z którym zmarły był w oczywisty sposób bliżej związany. Ten oczywiście najbliższy związek nie powinien być jednak przywoływany jako pomocniczy łącznik w przypadkach, gdy ustalenie miejsca zwykłego pobytu zmarłego w chwili śmierci okazuje się skomplikowane.

- (26) Niniejsze rozporządzenie nie powinno w żadnym wypadku uniemożliwiać sądowi stosowania mechanizmów służących zwalczaniu przypadków uchylania się od przestrzegania prawa, takich jak oszukańcze obchodzenie prawa w obszarze prawa międzynarodowego prywatnego.
- (27) Przepisy niniejszego rozporządzenia są skonstruowane tak, aby zapewnić stosowanie przez organ zajmujący się sprawami spadkowymi w większości przypadków własnego prawa. W niniejszym rozporządzeniu przewiduje się zatem szereg mechanizmów, które byłyby uruchamiane w sytuacji, gdy zmarły wybrał jako prawo, któremu podlega dziedziczenie po nim, prawo państwa członkowskiego, którego był obywatelem.
- (28) Jednym z takich mechanizmów powinno być umożliwienie zainteresowanym stronom zawarcia umowy prorogacyjnej na rzecz sądów państwa członkowskiego wybranego prawa. W zależności zwłaszcza od kwestii objętej umową prorogacyjną konieczne jest określenie, dla każdego przypadku z osobna, czy umowa taka musi być zawarta przez wszystkie strony, których dotyczy dziedziczenie, czy też niektóre z nich mogą uzgodnić wniesienie konkretnej sprawy do wybranego sądu w sytuacji, gdy jego orzeczenie w tej sprawie nie naruszałoby praw innych stron, których dotyczy dziedziczenie.
- (29) Jeżeli postępowanie spadkowe jest wszczynane przez sąd z urzędu, co ma miejsce w niektórych państwach członkowskich, sąd ten powinien zamknąć postępowanie, jeżeli strony uzgodnią, że rozstrzygną sprawę spadkową polubownie poza sądem w państwie członkowskim, którego prawo wybrano. W przypadku gdy postępowanie spadkowe nie jest wszczynane przez sąd z urzędu, niniejsze rozporządzenie nie powinno uniemożliwiać stronom rozstrzygnięcia sprawy spadkowej polubownie poza sądem, na przykład przed notariuszem w wybranym państwie członkowskim, jeżeli jest to możliwe na mocy prawa tego państwa członkowskiego. Powinno być to możliwe nawet w sytuacji, gdy prawo tego państwa członkowskiego nie jest prawem właściwym dla dziedziczenia.
- (30) W celu zapewnienia, aby sądy wszystkich państw członkowskich mogły na tych samych podstawach sprawować jurysdykcję w sprawach dotyczących spadku po osobach niemających miejsca zwykłego pobytu w państwie członkowskim w chwili śmierci, w niniejszym rozporządzeniu należy zawrzeć uporządkowany hierarchicznie, wyczerpujący wykaz podstaw, w oparciu o które można sprawować jurysdykcję dodatkową.
- (31) W celu przeciwdziałania w szczególności sytuacjom pozbawienia prawa do sądu, należy przewidzieć w niniejszym rozporządzeniu przepis dotyczący *forum necessitatis*, co pozwoli sądowi państwa członkowskiego rozpoznać, w wyjątkowych przypadkach, sprawę spadkową, która ma ścisły związek z państwem trzecim. Za taki wyjątkowy przypadek może być uznana sytuacja, gdy postępowanie nie może toczyć się w danym państwie trzecim, na przykład z powodu wojny domowej, lub gdy nie można w rozsądny sposób oczekiwać od beneficjenta wszczęcia lub prowadzenia postępowania w tym państwie. Jurysdykcja oparta na *forum necessitatis* powinna być jednak sprawowana wyłącznie wtedy, gdy sprawa ma dostateczny związek z państwem członkowskim sądu, do którego ją wniesiono.
- (32) Aby ułatwić życie spadkobiercom i zapisobiercom mającym miejsce zwykłego pobytu w państwie członkowskim innym niż to, w którym dana sprawa spadkowa jest lub będzie rozpatrywana, niniejsze rozporządzenie powinno umożliwić każdej osobie – uprawnionej na mocy prawa właściwego dla dziedziczenia do złożenia oświadczeń dotyczących przyjęcia lub odrzucenia spadku, zapisu lub udziału obowiązkowego, lub dotyczących ograniczenia odpowiedzialności tej osoby za długi spadkowe – złożenie takich oświadczeń w formie przewidzianej prawem państwa członkowskiego zwykłego pobytu tej osoby przed sądami tego państwa członkowskiego. Nie powinno to uniemożliwiać składania takich oświadczeń w tym państwie członkowskim przed innymi organami, które są właściwe do przyjmowania oświadczeń na mocy prawa krajowego. Osoby, które decydują się skorzystać z możliwości złożenia oświadczenia w państwie członkowskim ich zwykłego pobytu, powinny same poinformować sąd lub organ rozpatrujący lub mający rozpatrywać daną sprawę spadkową o istnieniu takich oświadczeń w terminie określonym przez prawo właściwe dla dziedziczenia.
- (33) Osoba, która chce ograniczyć swoją odpowiedzialność za długi spadkowe, nie powinna mieć możliwości uczynienia tego w formie zwykłego oświadczenia składanego w tym celu przed sądami lub innymi właściwymi organami państwa członkowskiego jej zwykłego pobytu, jeżeli prawo właściwe dla dziedziczenia nakłada na tę osobę wymóg wszczęcia przed właściwym sądem szczególnego postępowania sądowego, na przykład postępowania w sprawie spisu inwentarza. Oświadczenie złożone w takich okolicznościach przez daną osobę w państwie członkowskim jej zwykłego pobytu w formie przewidzianej prawem tego państwa członkowskiego nie powinno być zatem ważne formalnie do celów niniejszego rozporządzenia. Dokumentów wszczynających postępowanie sądowe nie należy uznawać za oświadczenia do celów niniejszego rozporządzenia.
- (34) Dla zapewnienia harmonijnego funkcjonowania wymiaru sprawiedliwości należy unikać wydawania niedających się pogodzić orzeczeń w różnych państwach członkowskich. W tym celu niniejsze rozporządzenie powinno przewidywać ogólne zasady proceduralne podobne do zasad przewidzianych w innych aktach prawnych Unii w obszarze współpracy sądowej w sprawach cywilnych.
- (35) Jedną z takich zasad proceduralnych jest zasada zawisłości sprawy, która wchodzi w grę wtedy, gdy ta sama sprawa spadkowa zostanie wniesiona do różnych sądów w różnych państwach członkowskich. Na podstawie tej zasady zostanie ustalone, który sąd powinien prowadzić postępowanie w danej sprawie spadkowej.

- (36) Z uwagi na to, że w niektórych państwach członkowskich sprawy spadkowe mogą być rozpatrywane przez organy pozasądowe, takie jak notariusze, które nie są związane zasadami jurysdykcji na mocy niniejszego rozporządzenia, nie można wykluczyć sytuacji, w której równoległe w różnych państwach członkowskich zostaną wszczęte pozasądowe postępowanie polubowne i postępowanie sądowe w odniesieniu do tej samej sprawy spadkowej lub dwa pozasądowe postępowania polubowne w odniesieniu do tej samej sprawy spadkowej. W takiej sytuacji do zainteresowanych stron należy uzgodnienie między sobą dalszego sposobu postępowania, gdy dowiedzą się one o prowadzonych równoległe postępowaniach. W przypadku braku takiego uzgodnienia sprawa spadkowa będzie musiała być rozpatrywana i rozstrzygnięta przez sądy mające jurysdykcję na mocy niniejszego rozporządzenia.
- (37) Aby umożliwić obywatelom czerpanie korzyści z uczestnictwa w rynku wewnętrznym, przy zachowaniu całkowitej pewności prawa, niniejsze rozporządzenie powinno umożliwiać określenie z wyprzedzeniem prawa właściwego dla dziedziczenia. Należy wprowadzić zharmonizowane normy kolizyjne w celu uniknięcia sprzecznych rezultatów. Zasada ogólna powinna zapewniać, aby dziedziczenie podlegało możliwemu do przewidzenia prawu, z którym posiada ono ścisły związek. Przez wzgląd na pewność prawa oraz w celu uniknięcia fragmentaryzacji dziedziczenia, prawu temu powinien podlegać ogół spraw dotyczących spadku, to znaczy cały majątek spadkowy, bez względu na charakter składników tego majątku i niezależnie od tego, czy składniki majątku znajdują się w innym państwie członkowskim, czy w państwie trzecim.
- (38) Niniejsze rozporządzenie powinno umożliwić obywatelom ułożenie wczasu ich spraw spadkowych poprzez dokonanie wyboru prawa właściwego dla dziedziczenia po nich. Wybór ten powinien być ograniczony do prawa państwa ich obywatelstwa, aby zapewnić związek między zmarłym a wybranym prawem i uniknąć sytuacji, w której prawo zostaje wybrane w celu udaremnienia uzasadnionych oczekiwań osób uprawnionych do udziału obowiązkowego.
- (39) Wybór prawa powinien być wyraźnie dokonany w oświadczeniu w formie rozrządzenia na wypadek śmierci lub powinien wynikać z postanowień takiego rozrządzenia. Wybór prawa może być uznany za wynikający z rozrządzenia na wypadek śmierci, jeżeli – na przykład – zmarły w swoim rozrządzeniu poczynił odniesienie do konkretnych przepisów prawa państwa jego obywatelstwa lub jeżeli w inny sposób wymienił to prawo.
- (40) Wybór prawa dokonany na podstawie niniejszego rozporządzenia powinien być ważny nawet wtedy, gdy wybrane prawo nie przewiduje możliwości wyboru prawa w sprawach spadkowych. Jednak ustalenie ważności materialnej dokonania wyboru, to znaczy tego, czy można uznać, że osoba dokonująca wyboru rozumiała znaczenie tego wyboru i się na to godziła, powinno być dokonane na podstawie przepisów wybranego prawa. To samo dotyczy zmiany wybranego prawa lub odwołania dokonanego wyboru.
- (41) Do celów stosowania niniejszego rozporządzenia ustalenie obywatelstwa lub obywatelstw danej osoby należy traktować jako kwestię wstępną. Kwestia uznania danej osoby za obywatela danego państwa znajduje się poza zakresem stosowania niniejszego rozporządzenia i podlega prawu krajowemu, w tym – w stosownych przypadkach – konwencji międzynarodowym, przy pełnym poszanowaniu ogólnych zasad Unii Europejskiej.
- (42) Prawo ustalone jako prawo właściwe dla dziedziczenia powinno regulować dziedziczenie od chwili otwarcia spadku do chwili przeniesienia własności składników majątku spadkowego na beneficjentów ustalonych na mocy tego prawa. Powinno ono również regulować kwestie związane z zarządzaniem spadkiem oraz z odpowiedzialnością za długi spadkowe. Spłata długów spadkowych może, w zależności w szczególności od prawa właściwego dla dziedziczenia, obejmować uwzględnienie określonego pierwszeństwa wierzycieli.
- (43) Zasady jurysdykcji zawarte w niniejszym rozporządzeniu mogą w niektórych przypadkach prowadzić do sytuacji, w której sąd właściwy do orzekania w danej sprawie spadkowej nie będzie stosował swojego prawa. Kiedy taka sytuacja ma miejsce w państwie członkowskim, którego prawo nakłada obowiązek ustanowienia zarządcy spadku, niniejsze rozporządzenie powinno przewidzieć możliwość, aby sądy tego państwa członkowskiego, jeśli sprawa zostanie do nich wniesiona, mogły wyznaczyć jednego lub większą liczbę takich zarządców na mocy własnego prawa. Powinno to odbywać się bez uszczerbku dla wyboru dokonanego przez strony dotyczącego rozstrzygnięcia sprawy spadkowej polubownie poza sądem w innym państwie członkowskim, jeżeli jest to możliwe na mocy prawa tego państwa członkowskiego. W celu zapewnienia sprawnej koordynacji między prawem właściwym dla dziedziczenia i prawem państwa członkowskiego sądu, sąd ten powinien wyznaczyć osobę lub osoby, które byłyby upoważnione do zarządzania spadkiem na mocy prawa właściwego dla dziedziczenia, takie jak na przykład wykonawca testamentu zmarłego lub sami spadkobiercy lub, jeżeli jest to wymagane przez prawo właściwe dla dziedziczenia, zarządca będący stroną trzecią. Sądy mogą jednak, w szczególnych przypadkach, gdy jest to wymagane przez ich prawo, wyznaczyć na zarządcę stronę trzecią, nawet jeśli nie jest to przewidziane w prawie właściwym dla dziedziczenia. Jeśli zmarły wyznaczył wykonawcę testamentu, osoba ta nie może być pozbawiona swoich uprawnień, chyba że prawo właściwe dla dziedziczenia pozwala na zakończenie jego mandatu.
- (44) Do zakresu uprawnień wykonywanych przez zarządców wyznaczonych w państwie członkowskim sądu, do którego wniesiono sprawę, powinny należeć uprawnienia do zarządu, które mogą oni wykonywać na mocy prawa właściwego dla dziedziczenia. Zatem jeśli na przykład dany spadkobierca jest wyznaczony na zarządcę, powinien on posiadać uprawnienia do zarządzania spadkiem, jakie przysługiwałyby spadkobiercy na mocy tego prawa.

Jeżeli uprawnienia do zarządu, które mogą być wykonywane na mocy prawa właściwego dla dziedziczenia, nie są wystarczające do zabezpieczenia składników majątku spadkowego lub do ochrony praw wierzycieli lub innych osób, które poręczyły za długi zmarłego, zarządca lub zarządcy wyznaczeni w państwie członkowskim sądu, do którego wniesiono sprawę, mogą uzupełniająco wykonywać uprawnienia do zarządu przewidziane w tym celu w prawie tego państwa członkowskiego. Te uprawnienia uzupełniające mogą obejmować na przykład sporządzenie wykazu składników majątku spadkowego i długów spadkowych, informowanie wierzycieli o otwarciu spadku, wezwanie ich do zgłoszenia swoich roszczeń oraz podjęcie wszelkich środków tymczasowych, w tym środków zabezpieczających, mających na celu zachowanie składników majątku. Działania podejmowane przez zarządcę w wykonaniu uprawnień uzupełniających powinny być zgodne z prawem właściwym dla dziedziczenia w odniesieniu do przejścia własności majątku spadkowego, w tym wszelkich czynności prawnych dokonanych przez beneficjentów przed wyznaczeniem zarządcy, odpowiedzialności za długi spadkowe, praw beneficjentów, w tym w stosownych przypadkach, prawa do przyjęcia lub odrzucenia spadku. Takie działania mogłyby na przykład obejmować przeniesienie własności składników majątku spadkowego lub spłatę długów, tylko w przypadku gdy zezwala na to prawo właściwe dla dziedziczenia. Jeśli na mocy prawa właściwego dla dziedziczenia wyznaczenie zarządcy będącego stroną trzecią powoduje zmianę odpowiedzialności spadkobierców, taka zmiana powinna być respektowana.

- (45) Niniejsze rozporządzenie nie powinno uniemożliwiać wierzycielom, na przykład za pośrednictwem przedstawiciela, podjęcia dalszych działań, dostępnych na mocy prawa krajowego, w stosownych przypadkach, zgodnie z odpowiednimi unijnymi aktami prawnymi, w celu ochrony ich praw.
- (46) Niniejsze rozporządzenie powinno umożliwiać potencjalnym wierzycielom w innych państwach członkowskich, w których znajdują się składniki majątku, uzyskiwanie informacji o otwarciu spadku. Przy stosowaniu niniejszego rozporządzenia należy zatem uwzględnić możliwość ustanowienia mechanizmu, w stosownych przypadkach za pomocą portalu e-sprawiedliwość, w celu umożliwienia potencjalnym wierzycielom w innych państwach członkowskich dostępu do odpowiednich informacji, tak aby mogli oni zgłosić swoje roszczenia.
- (47) Prawo właściwe dla dziedziczenia powinno określać, kim są beneficjenci w każdej sprawie spadkowej. Na mocy większości systemów prawnych termin „beneficjenci” obejmuje spadkobierców i zapisobierców oraz osoby uprawnione do udziału obowiązkowego, chociaż na przykład status prawny zapisobierców nie jest taki sam we wszystkich systemach prawnych. W niektórych systemach prawnych zapisobierca może otrzymać

bezpośredni udział w spadku, natomiast w innych systemach prawnych zapisobierca nabywa jedynie roszczenie wobec spadkobierców.

- (48) Aby zapewnić pewność prawa osobom, które chcą zaplanować z wyprzedzeniem dziedziczenie po nich, w niniejszym rozporządzeniu należy zawrzeć szczególną normę kolizyjną dotyczącą dopuszczalności i ważności materialnej rozrządzeń na wypadek śmierci. Aby zapewnić jednolite stosowanie tej normy, w niniejszym rozporządzeniu należy wymienić okoliczności, które powinny być uznane za okoliczności odnoszące się do ważności materialnej. Sprawdzanie ważności materialnej rozrządzenia na wypadek śmierci może doprowadzić do wniosku, że rozrządzenie to w sensie prawnym nie istnieje.
- (49) Umowa dotycząca spadku to rodzaj rozrządzenia na wypadek śmierci, którego dopuszczalność i akceptacja różnią się w zależności od państwa członkowskiego. Aby ułatwić akceptację w państwach członkowskich praw do spadku nabytych w drodze umowy dotyczącej spadku, w niniejszym rozporządzeniu należy określić, któremu prawu ma podlegać dopuszczalność takich umów, ich ważność materialna i ich skutki pomiędzy stronami, w tym warunki rozwiązania takich umów.
- (50) Prawo, któremu na mocy niniejszego rozporządzenia będzie podlegać dopuszczalność i ważność materialna rozrządzenia na wypadek śmierci oraz, w odniesieniu do umów dotyczących spadku, ich skutki pomiędzy stronami, nie powinno naruszać praw żadnej osoby mającej na mocy prawa właściwego dla dziedziczenia prawo do udziału obowiązkowego lub inne prawo, którego nie może zostać pozbawiona przez osobę, której majątku sprawa dotyczy.
- (51) W przypadku gdy niniejsze rozporządzenie odwołuje się do prawa, które byłoby właściwe dla dziedziczenia po osobie dokonującej rozrządzenia na wypadek śmierci, gdyby osoba ta zmarła w dniu, w którym rozrządzenie to zostało – w zależności od przypadku – dokonane, zmienione lub odwołane, odwołanie takie należy rozumieć jako odwołanie do prawa państwa zwykłego pobytu danej osoby w tym dniu albo, jeżeli na mocy niniejszego rozporządzenia dokonała ona wyboru prawa, prawa państwa jej obywatelstwa w tym dniu.
- (52) Niniejsze rozporządzenie powinno regulować ważność formalną wszystkich rozrządzeń na wypadek śmierci dokonanych na piśmie zgodnie z zasadami spójnymi z zasadami zawartymi w konwencji haskiej z dnia 5 października 1961 r. dotyczącej kolizji praw w przedmiocie formy rozporządzeń testamentowych. Przy ustalaniu, czy dane rozrządzenie na wypadek śmierci jest formalnie ważne na mocy niniejszego rozporządzenia, właściwy organ nie powinien brać pod uwagę elementu o charakterze międzynarodowym wykreowanego oszukańczo w celu obejścia przepisów o ważności formalnej.

- (53) Do celów niniejszego rozporządzenia każdy przepis ograniczający dozwolone formy rozrządzeń na wypadek śmierci przez odniesienie do pewnych osobistych cech osoby dokonującej rozrządzenia, takich jak np. jej wiek, należy uznać za dotyczący kwestii formalnych. Nie należy tego interpretować jako stwierdzenia, że prawo właściwe na mocy niniejszego rozporządzenia dla ważności formalnej rozrządzenia na wypadek śmierci powinno określać, czy osoba małoletnia ma zdolność do dokonania rozrządzenia na wypadek śmierci. Prawo to powinno wyłącznie określać, czy taka cecha osobista jak na przykład niepełnoletniość powinna wykluczać dokonanie przez osobę rozrządzenia na wypadek śmierci w danej formie.
- (54) Ze względów ekonomicznych, rodzinnych lub społecznych niektóre nieruchomości, przedsiębiorstwa i inne szczególne kategorie składników majątku podlegają szczególnym uregulowaniom w państwie członkowskim, w którym się znajdują, nakładającym ograniczenia dotyczące dziedziczenia tych składników majątku lub wpływające na ich dziedziczenie. W niniejszym rozporządzeniu należy zapewnić stosowanie tych szczególnych uregulowań. Jednak ze względu na konieczność zachowania zgodności z ogólnym celem niniejszego rozporządzenia ten wyjątek od stosowania prawa właściwego dla dziedziczenia należy interpretować ściśle. Zatem ani normy kolizyjne poddające nieruchomości przepisom prawa innego niż prawo właściwe dla majątku ruchomego ani przepisy przewidujące udział obowiązkowy większy niż przewidziany prawem właściwym dla dziedziczenia na mocy niniejszego rozporządzenia nie mogą być uważane za szczególne uregulowania nakładające ograniczenia dotyczące dziedziczenia niektórych składników majątku lub wpływające na ich dziedziczenie.
- (55) Aby zapewnić jednolite rozpatrywanie sytuacji, gdy nie ma pewności co do kolejności śmierci dwóch lub większej liczby osób, których sprawy spadkowe podlegałyby różnym prawom, w niniejszym rozporządzeniu należy przewidzieć zasadę stanowiącą, że żadna ze zmarłych osób nie powinna mieć prawa do dziedziczenia po drugiej osobie lub po pozostałych osobach.
- (56) W niektórych sytuacjach spadek pozostaje bezdziedziczny. Taka sytuacja jest różnie traktowana przez różne systemy prawne. W niektórych systemach prawnych państwo jako spadkobierca będzie mogło rościć sobie prawa do spadku bezdziedzicznego bez względu na to, gdzie znajdują się składniki majątku. W innych systemach prawnych państwo będzie mogło przejąć jedynie te składniki majątku, które znajdują się na jego terytorium. W niniejszym rozporządzeniu należy zatem zawrzeć zasadę stanowiącą, że stosowanie prawa właściwego dla dziedziczenia nie powinno uniemożliwiać państwu członkowskiemu przejęcia na mocy własnego prawa składników majątku znajdujących się na jego terytorium. Jednakże dla zapewnienia, aby zasada ta nie działała ze szkodą dla wierzycieli spadku, należy dodać zastrzeżenie umożliwiające wierzycielom ubieganie się o zaspokojenie swoich roszczeń ze wszystkich składników majątku spadkowego, bez względu na ich położenie.
- (57) Określone w niniejszym rozporządzeniu normy kolizyjne mogą doprowadzić do zastosowania prawa państwa trzeciego. W takich przypadkach należy wziąć pod uwagę przepisy prawa prywatnego międzynarodowego tego państwa. Jeżeli przepisy te przewidują odesłanie do prawa państwa członkowskiego albo do prawa państwa trzeciego, które do danej sprawy spadkowej zastosowałoby własne prawo, należy takie odesłanie zaakceptować, aby zapewnić spójność na poziomie międzynarodowym. Odesłanie należy jednak wykluczyć w przypadkach, gdy zmarły dokonał wyboru prawa państwa trzeciego.
- (58) Względy interesu publicznego powinny umożliwić sądom i innym właściwym organom rozpatrującym sprawy spadkowe w państwach członkowskich nieuwzględnienie – w wyjątkowych przypadkach – niektórych przepisów obcego prawa, gdy w danym przypadku stosowanie tych przepisów byłoby w sposób oczywisty sprzeczne z porządkiem publicznym (*ordre public*) danego państwa członkowskiego. Jednakże ani sądy, ani inne właściwe organy nie powinny mieć możliwości zastosowania klauzuli porządku publicznego w celu pominięcia prawa innego państwa członkowskiego lub odmowy uznania – lub, w zależności od przypadku, przyjęcia lub wykonania orzeczenia, dokumentu urzędowego lub ugody sądowej z innego państwa członkowskiego, w sytuacji, w której byłoby to sprzeczne z Kartą praw podstawowych Unii Europejskiej, w szczególności z jej art. 21, zakazującym wszelkich form dyskryminacji.
- (59) Z uwagi na ogólny cel niniejszego rozporządzenia, jakim jest wzajemne uznawanie wydanych w państwach członkowskich orzeczeń w przedmiocie dziedziczenia, niezależnie od tego, czy takie orzeczenia wydano w postępowaniu procesowym, czy nieprocesowym, w niniejszym rozporządzeniu powinny znaleźć się przepisy dotyczące uznania, wykonalności i wykonania orzeczeń podobne do przepisów przewidzianych w innych aktach prawnych Unii w obszarze współpracy sądowej w sprawach cywilnych.
- (60) Aby uwzględnić różne systemy regulujące sprawy związane z dziedziczeniem w państwach członkowskich, niniejsze rozporządzenie powinno gwarantować przyjmowanie i wykonalność we wszystkich państwach członkowskich dokumentów urzędowych dotyczących spraw spadkowych.
- (61) Dokumenty urzędowe powinny wywoływać w innym państwie członkowskim takie same skutki dowodowe jak w państwie członkowskim pochodzenia lub skutki dowodowe najbardziej z nimi porównywalne. Ustalenie skutków dowodowych danego dokumentu urzędowego w innym państwie członkowskim lub najbardziej porównywalnych skutków powinno być dokonane przez odniesienie do charakteru i zakresu skutków dowodowych danego dokumentu urzędowego w państwie członkowskim pochodzenia. Zatem od prawa państwa członkowskiego pochodzenia zależeć będzie, jakie skutki dowodowe dany dokument urzędowy będzie rodzić w innym państwie członkowskim.

- (62) „Autentyczność” dokumentu urzędowego powinna być pojęciem autonomicznym, obejmującym takie kwestie jak prawdziwość tego dokumentu, wymogi formalne dokumentu, uprawnienia organu sporządzającego dokument oraz procedurę, na podstawie której sporządzono ten dokument. Powinna również obejmować elementy faktyczne stwierdzone przez właściwy organ w danym dokumencie urzędowym, takie jak fakt, że wskazane strony stały się przed tym organem we wskazanym dniu i że złożyły wskazane oświadczenia. Strona chcąca zakwestionować autentyczność danego dokumentu urzędowego powinna dokonać tego przed właściwym sądem państwa członkowskiego pochodzenia danego dokumentu urzędowego zgodnie z prawem tego państwa członkowskiego.
- (63) Pojęcie „czynności prawne lub stosunki prawne stwierdzone w dokumencie urzędowym” należy interpretować jako odnoszące się do treści materialnej dokumentu urzędowego. Czynności prawne stwierdzone w dokumencie urzędowym mogą obejmować np. zawartą między stronami umowę o dział spadku, testament, umowę dotyczącą spadku lub inne oświadczenie woli. Stosunki prawne mogą obejmować np. określenie spadkobierców i innych beneficjentów na mocy prawa właściwego dla dziedziczenia, ich udziałów oraz istnienia udziału obowiązkowego lub innego elementu ustalonego na mocy prawa właściwego dla dziedziczenia. Strona chcąca zakwestionować czynności prawne lub stosunki prawne stwierdzone w dokumencie urzędowym powinna dokonać tego przed sądami mającymi jurysdykcję na mocy niniejszego rozporządzenia, które powinny rozstrzygnąć sprawę zgodnie z prawem właściwym dla dziedziczenia.
- (64) Jeżeli kwestia dotycząca czynności prawnych lub stosunków prawnych stwierdzonych w dokumencie urzędowym jest podnoszona jako kwestia spadkowa w postępowaniu przed sądem państwa członkowskiego, sąd ten powinien mieć jurysdykcję do rozpatrzenia tej kwestii.
- (65) Zakwestionowany dokument urzędowy nie powinien rodzić żadnych skutków dowodowych w państwie członkowskim innym niż państwo członkowskie pochodzenia, dopóki toczy się sprawa dotycząca jego kwestionowania. Jeżeli kwestionowanie dotyczy tylko konkretnej kwestii odnoszącej się do czynności prawnych lub stosunków prawnych stwierdzonych w dokumencie urzędowym, kwestionowany dokument urzędowy nie powinien rodzić skutków dowodowych w państwie członkowskim innym niż państwo członkowskie pochodzenia w odniesieniu do tej kwestii, dopóki toczy się sprawa dotycząca jego kwestionowania. Dokument urzędowy, który został uznany za nieważny w wyniku zakwestionowania, powinien przestać wywoływać jakiegokolwiek skutki dowodowe.
- (66) Organ, który stosując niniejsze rozporządzenie, otrzymałby dwa sprzeczne dokumenty urzędowe, powinien ocenić, czy i któremu dokumentowi urzędowemu przyznać pierwszeństwo, mając na uwadze okoliczności danej sprawy. Jeżeli z okoliczności tych nie wynika, czy i któremu dokumentowi urzędowemu przyznać pierwszeństwo, kwestia ta powinna zostać ustalona przez sądy mające jurysdykcję na mocy niniejszego rozporządzenia lub, gdy dana kwestia jest podnoszona jako kwestia spadkowa w toku postępowania, przez sąd, przed którym wszczęto to postępowanie. W przypadku sprzeczności między dokumentem urzędowym i orzeczeniem, należy wziąć pod uwagę podstawy nieuznawania orzeczeń na mocy niniejszego rozporządzenia.
- (67) Szybkie, łatwe i skuteczne załatwienie sprawy spadkowej mającej skutki transgraniczne w Unii wymaga, by spadkobiercy, zapisobiercy, wykonawcy testamentów lub zarządcy spadku mogli łatwo wykazać swój status lub prawa i uprawnienia w innym państwie członkowskim, na przykład w państwie członkowskim, w którym znajduje się majątek spadkowy. Aby im to umożliwić, niniejsze rozporządzenie powinno przewidywać ustanowienie jednolitego poświadczenia – europejskiego poświadczenia spadkowego (zwanego dalej „poświadczeniem”) – które byłoby wydawane w celu wykorzystania w innym państwie członkowskim. W trosce o poszanowanie zasady pomocniczości poświadczenie nie powinno zastępować wewnętrznych dokumentów, które mogą istnieć do podobnych celów w państwach członkowskich.
- (68) Organ wydający poświadczenie powinien mieć na uwadze wymogi formalne rejestracji nieruchomości w państwie członkowskim, w którym prowadzony jest rejestr. W tym celu niniejsze rozporządzenie powinno ustanowić system wymiany informacji dotyczących takich formalności między państwami członkowskimi.
- (69) Korzystanie z poświadczenia nie powinno być obowiązkowe. Oznacza to, że osoby uprawnione do złożenia wniosku o wydanie poświadczenia nie powinny mieć takiego obowiązku, ale powinny mieć możliwość swobodnego korzystania z innych instrumentów dostępnych na mocy niniejszego rozporządzenia (orzeczeń, dokumentów urzędowych i ugód sądowych). Jednak żaden organ ani osoba, którym przedstawiono poświadczenie wydane w innym państwie członkowskim, nie powinny być uprawnione do żądania przedstawienia orzeczenia, dokumentu urzędowego lub ugody sądowej zamiast poświadczenia.
- (70) Poświadczenie powinno zostać wydane w państwie członkowskim, którego sądy mają jurysdykcję na mocy niniejszego rozporządzenia. Każde państwo członkowskie powinno ustalić w ustawodawstwie wewnętrznym, które organy mają być właściwe do wydania poświadczenia - czy będą to sądy zgodnie z definicją przyjętą do celów niniejszego rozporządzenia, czy inne organy właściwe w sprawach spadkowych, takie jak na przykład notariusze. Każde państwo członkowskie powinno ponadto określić w ustawodawstwie wewnętrznym, czy organ wydający może angażować w proces wydawania poświadczenia inne organy, na przykład organy właściwe

do przyjmowania oficjalnych oświadczeń zamiast przyrzeczenia. Państwa członkowskie powinny przekazać Komisji stosowne informacje dotyczące ich organów wydających, tak aby informacje te można było udostępnić do wiadomości publicznej.

- (71) Poświadczenie powinno mieć takie same skutki we wszystkich państwach członkowskich. Nie powinno być z samej swej istoty tytułem wykonawczym, lecz powinno mieć skutek dowodowy; należy też domniemywać, że prawidłowo stwierdza ono okoliczności, które ustalono na mocy prawa właściwego dla dziedziczenia lub na mocy innego prawa właściwego dla określonych kwestii, takich jak ważność materialna rozrządzenia na wypadek śmierci. Skutek dowodowy poświadczenia nie powinien rozciągać się na kwestie, które nie podlegają przepisom niniejszego rozporządzenia, takie jak ustalenie pochodzenia lub ustalenie, czy dany składnik majątku należał do zmarłego. Każdy dokonujący płatności lub przekazujący majątek spadkowy osobie, którą wskazano w poświadczeniu jako uprawnioną do przyjęcia takiej płatności lub takiego majątku jako spadkobierca lub zapisobierca, powinien uzyskać odpowiednią ochronę, jeżeli działał w dobrej wierze, polegając na prawidłowości informacji poświadczonych w poświadczeniu. Taką samą ochronę należy przyznać każdemu, kto polegając na prawidłowości informacji poświadczonych w poświadczeniu, nabywa lub otrzymuje majątek spadkowy od osoby wskazanej w poświadczeniu jako upoważnionej do dysponowania takim majątkiem. Ochrona powinna być zapewniona w przypadku przedstawienia aktualnie ważnych, poświadczonych odpisów poświadczenia. Skuteczność nabycia majątku przez osobę trzecią nie powinna być określana przez niniejsze rozporządzenie.
- (72) Właściwy organ powinien wydać poświadczenie po otrzymaniu wniosku. Oryginał poświadczenia powinien być przechowywany przez organ wydający, który powinien wydać jeden lub kilka poświadczonych odpisów poświadczenia wnioskodawcy i każdej innej osobie wykazującej uzasadniony interes. Nie powinno to jednak oznaczać, że państwo członkowskie, zgodnie z jego krajowymi przepisami o publicznym dostępie do dokumentów, nie może zezwolić na wydawanie odpisów poświadczenia ogółowi ludności. W niniejszym rozporządzeniu należy przewidzieć możliwość odwołania się od decyzji organu wydającego, w tym decyzji dotyczących odmowy wydania poświadczenia. W przypadku wprowadzenia sprostowań lub zmian do poświadczenia lub w przypadku jego uchylecia organ wydający powinien powiadomić o tym fakcie osoby, którym wydano poświadczony odpis poświadczenia, tak aby uniknąć bezprawnego wykorzystania takich odpisów.
- (73) Ze względu na poszanowanie międzynarodowych zobowiązań państw członkowskich niniejsze rozporządzenie nie powinno naruszać stosowania konwencji międzynarodowych, których stroną, w chwili przyjęcia niniejszego rozporządzenia, jest jedno lub więcej państw członkowskich. W szczególności państwa członkowskie będące umawiającymi się stronami konwencji haskiej z dnia 5 października 1961 r. dotyczącej kolizji praw w przedmiocie formy rozporządzeń testamentowych nadal powinny mieć możliwość stosowania postanowień tej konwencji zamiast przepisów niniejszego rozporządzenia w odniesieniu do ważności formalnej testamentów i testamentów wspólnych. Względem spójność z ogólnymi celami niniejszego rozporządzenia wymaga jednak, by w stosunkach między państwami członkowskimi niniejsze rozporządzenie miało pierwszeństwo przed konwencjami zawartymi wyłącznie pomiędzy dwoma lub większą liczbą państw członkowskich, w zakresie, w jakim konwencje te dotyczą kwestii uregulowanych niniejszym rozporządzeniem.
- (74) Niniejsze rozporządzenie nie powinno wykluczać dalszego stosowania przez państwa członkowskie będące stronami Konwencji z dnia 19 listopada 1934 r. między Danią, Finlandią, Islandią, Norwegią i Szwecją obejmującej przepisy prawa prywatnego międzynarodowego dotyczące dziedziczenia, testamentów i zarządzania spadkiem, pewnych postanowień tej konwencji, w wersji zmienionej porozumieniem międzyrządowym między państwami stronami konwencji.
- (75) Aby ułatwić stosowanie niniejszego rozporządzenia, należy wprowadzić przepis nakładający na państwa członkowskie obowiązek przekazywania pewnych informacji na temat ich ustawodawstwa i procedur związanych z dziedziczeniem w ramach europejskiej sieci sądowej w sprawach cywilnych i handlowych ustanowionej decyzją Rady 2001/470/WE⁽¹⁾. Aby umożliwić terminowe opublikowanie w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* wszystkich informacji istotnych dla praktycznego stosowania niniejszego rozporządzenia, państwa członkowskie powinny również przekazać takie informacje Komisji, zanim niniejsze rozporządzenie zacznie być stosowane.
- (76) Jednocześnie, z myślą o ułatwieniu stosowania niniejszego rozporządzenia i o stworzeniu możliwości korzystania z nowoczesnych technologii komunikacyjnych, należy przewidzieć standardowe formularze zaświadczeń przedkładanych w związku z wnioskiem o stwierdzenie wykonalności orzeczenia, dokumentu urzędowego lub ugody sądowej, a także formularz wniosku o wydanie europejskiego poświadczenia spadkowego, jak i formularz samego poświadczenia.
- (77) Przy obliczaniu okresów i terminów przewidzianych w niniejszym rozporządzeniu powinny mieć zastosowanie przepisy rozporządzenia Rady (EWG, Euratom) nr 1182/71 z dnia 3 czerwca 1971 r. określającego zasady mające zastosowanie do okresów, dat i terminów⁽²⁾.
- (78) W celu zapewnienia jednolitych warunków wykonywania niniejszego rozporządzenia należy powierzyć Komisji uprawnienia wykonawcze w odniesieniu do ustanowienia zaświadczeń i formularzy dotyczących stwierdzenia wykonalności orzeczeń, ugód sądowych i dokumentów urzędowych oraz europejskiego poświadczenia spadkowego, oraz wprowadzania do nich zmian. Uprawnienia te powinno się wykonywać zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 z dnia 16 lutego 2011 r. ustanawiającym przepisy

⁽¹⁾ Dz.U. L 174 z 27.6.2001, s. 25.

⁽²⁾ Dz.U. L 124 z 8.6.1971, s. 1.

i zasady ogólne dotyczące trybu kontroli przez państwa członkowskie wykonywania uprawnień wykonawczych przez Komisję⁽¹⁾.

(79) Z procedury doradczej należy korzystać do celów przyjmowania aktów wykonawczych ustanawiających, a następnie zmieniających zaświadczenia i formularze przewidziane w niniejszym rozporządzeniu zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 4 rozporządzenia (UE) nr 182/2011.

(80) Ponieważ cele niniejszego rozporządzenia, a mianowicie swobodny przepływ osób, możliwość uregulowania zawczasu przez obywateli swoich spraw spadkowych w kontekście unijnym oraz ochrona praw spadkobierców i zapisobierców oraz osób bliskich zmarłemu, jak również wierzycieli spadkowych, nie mogą zostać w sposób wystarczający osiągnięte przez państwa członkowskie, natomiast z uwagi na rozmiary i skutki niniejszego rozporządzenia, możliwe jest lepsze ich osiągnięcie na poziomie Unii, Unia może przyjąć środki zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu o Unii Europejskiej. Zgodnie z zasadą proporcjonalności, określoną w tym artykule, niniejsze rozporządzenie nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tych celów.

(81) Niniejsze rozporządzenie nie narusza praw podstawowych i jest zgodne z zasadami uznanymi w Karcie praw podstawowych Unii Europejskiej. Sądy i inne właściwe organy państw członkowskich muszą stosować niniejsze rozporządzenie z poszanowaniem tych praw i zasad.

(82) Zgodnie z art. 1 i 2 Protokołu nr 21 w sprawie stanowiska Zjednoczonego Królestwa i Irlandii w odniesieniu do przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości, załączonego do Traktatu o Unii Europejskiej i do Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, te państwa członkowskie nie uczestniczą w przyjęciu niniejszego rozporządzenia i nie są nim związane ani go nie stosują. Nie uniemożliwia to jednak Zjednoczonemu Królestwu i Irlandii notyfikowania zamiaru zaakceptowania niniejszego rozporządzenia po jego przyjęciu zgodnie z art. 4 tego protokołu.

(83) Zgodnie z art. 1 i 2 nr 22 Protokołu w sprawie stanowiska Danii, załączonego do Traktatu o Unii Europejskiej i do Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, Dania nie uczestniczy w przyjęciu niniejszego rozporządzenia i nie jest nim związana ani go nie stosuje,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

ROZDZIAŁ I

ZAKRES STOSOWANIA I DEFINICJE

Artykuł 1

Zakres stosowania

1. Niniejsze rozporządzenie stosuje się do dziedziczenia majątku po osobach zmarłych. Niniejszego rozporządzenia nie stosuje się do spraw podatkowych, celnych ani administracyjnych.

2. Z zakresu stosowania niniejszego rozporządzenia wyłączone są:

a) stan cywilny osób fizycznych oraz stosunki rodzinne i stosunki uznawane, zgodnie z prawem dla nich właściwym, za mające porównywalne skutki;

b) zdolność prawna i zdolność do czynności prawnych osób fizycznych, z zastrzeżeniem art. 23 ust. 2 lit. c) oraz art. 26;

c) kwestie dotyczące zaginięcia, nieobecności lub uznania za zmarłą osoby fizycznej;

d) kwestie związane z małżeńskimi ustrojami majątkowymi oraz ustrojami majątkowymi w stosunkach uznawanych, zgodnie z prawem dla nich właściwym, za mające skutki porównywalne do małżeństwa;

e) zobowiązania alimentacyjne inne niż zobowiązania powstające wskutek śmierci;

f) ważność formalna ustnych rozrządzeń na wypadek śmierci;

g) prawa i dobra powstające lub przenoszone inaczej niż w drodze dziedziczenia, na przykład w drodze darowizny, współwłasności z zastrzeżeniem przejścia prawa na pozostającego przy życiu współwłaściciela, funduszy emerytalnych, umów ubezpieczenia oraz umów o podobnym charakterze, z zastrzeżeniem art. 23 ust. 2 lit. i);

h) kwestie z zakresu właściwego dla prawa spółek i innych podmiotów posiadających osobowość prawną lub jej nieposiadających, takie jak postanowienia aktów założycielskich i statutów spółek i innych podmiotów posiadających osobowość prawną lub jej nieposiadających, które określają los udziałów po śmierci członków;

⁽¹⁾ Dz.U. L 55 z 28.2.2011, s. 13.

- i) rozwiązanie, ustanie i łączenie spółek i innych podmiotów posiadających osobowość prawną lub jej nieposiadających;
  - j) tworzenie i rozwiązywanie trustów oraz zarządzanie nimi;
  - k) charakter praw rzeczowych; oraz
  - l) wszelkie wpisy do rejestru praw do nieruchomości lub rzeczy ruchomych, łącznie z wymogami prawnymi dotyczącymi takich wpisów, oraz skutki wpisu lub braku wpisu takich praw do rejestru.
- f) „państwo członkowskie wykonania” oznacza państwo członkowskie, w którym wystąpiono o stwierdzenie wykonalności lub wykonanie orzeczenia, ugody sądowej lub dokumentu urzędowego;
  - g) „orzeczenie” oznacza każdą decyzję w sprawach dotyczących dziedziczenia wydaną przez sąd państwa członkowskiego, niezależnie od nazwy takiej decyzji, w tym postanowienie w przedmiocie ustalenia kosztów postępowania wydane przez urzędnika sądowego;
  - h) „ugoda sądowa” oznacza ugodę w sprawach dotyczących dziedziczenia, która została zatwierdzona przez sąd lub zawarta przed sądem w toku postępowania;

Artykuł 2

Właściwość organów w sprawach spadkowych w państwach członkowskich

Niniejsze rozporządzenie nie wpływa na właściwość organów państw członkowskich w zakresie rozpatrywania spraw spadkowych.

Artykuł 3

Definicje

1. Do celów niniejszego rozporządzenia:
    - a) „dziedziczenie” oznacza dziedziczenie majątku po osobie zmarłej i obejmuje wszystkie formy przejścia składników majątku, praw i obowiązków na skutek śmierci, czy to na podstawie dobrowolnego rozrządzenia na wypadek śmierci, czy to w drodze dziedziczenia ustawowego;
    - b) „umowa dotycząca spadku” oznacza umowę, w tym umowę wynikającą z testamentów wzajemnych, która odpłatnie lub nieodpłatnie tworzy, zmienia lub pozbawia praw do przyszłego spadku lub przyszłych spadków po co najmniej jednej osobie będącej stroną umowy;
    - c) „testament wspólny” oznacza testament sporządzony w jednym dokumencie przez co najmniej dwie osoby;
    - d) „rozrządzenie na wypadek śmierci” oznacza testament, testament wspólny lub umowę dotyczącą spadku;
    - e) „państwo członkowskie pochodzenia” oznacza państwo członkowskie, w którym wydano orzeczenie, zatwierdzono lub zawarto ugodę sądową, sporządzono dokument urzędowy lub wydano europejskie poświadczenie spadkowe;
  2. Do celów niniejszego rozporządzenia termin „sąd” oznacza każdy organ sądowy i wszystkie inne organy oraz przedstawiciele zawodów prawniczych właściwych w sprawach spadkowych, którzy wykonują funkcje sądowe lub działają na podstawie przekazania uprawnień przez organ sądowy lub działają pod kontrolą organu sądowego, pod warunkiem że takie inne organy i przedstawiciele zawodów prawniczych zapewniają gwarancje bezstronności i prawa wszystkich stron do bycia wysłuchanymi oraz pod warunkiem, że ich orzeczenia na mocy prawa państwa członkowskiego, w którym działają:
    - a) mogą być przedmiotem zaskarżenia do organu sądowego lub ponownego rozpoznania przez organ sądowy; oraz
    - b) mają moc i skutek podobne do orzeczenia organu sądowego w takiej samej sprawie.
- Państwa członkowskie powiadamiają Komisję o innych organach oraz przedstawicielach zawodów prawniczych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 79.

ROZDZIAŁ II

JURYSDYKCJA

Artykuł 4

Jurysdykcja ogólna

Sądy państwa członkowskiego, w którym zmarły miał swoje miejsce zwykłego pobytu w chwili śmierci, mają jurysdykcję do orzekania co do ogółu spraw dotyczących spadku.

Artykuł 5

Umowa prorogacyjna

1. W przypadku gdy wybrane przez zmarłego prawo regulujące dziedziczenie po nim zgodnie z art. 22 jest prawem państwa członkowskiego, zainteresowane strony mogą umówić się, że wyłączną jurysdykcję do orzekania w sprawie dotyczącej spadku mają sąd lub sądy tego państwa członkowskiego.

2. Taka umowa prorogacyjna sporządzana jest na piśmie, opatrywana datą i podpisywana przez zainteresowane strony. Każde przekazanie informacji za pomocą środków elektronicznych umożliwiające trwały zapis umowy uznaje się za równoważne ze sporządzeniem na piśmie.

Artykuł 6

Stwierdzenie braku jurysdykcji w przypadku wyboru prawa

W przypadku gdy wybrane przez zmarłego prawo regulujące dziedziczenie po nim zgodnie z art. 22 jest prawem państwa członkowskiego, sąd, do którego wniesiono sprawę na podstawie art. 4 lub 10:

- a) może, na wniosek jednej ze stron postępowania, stwierdzić brak swojej jurysdykcji, jeżeli uzna, że sądy państwa członkowskiego, którego prawo wybrano, mają lepsze możliwości orzekania w danej sprawie spadkowej, biorąc pod uwagę okoliczności praktyczne tej sprawy spadkowej takie jak miejsce zwykłego pobytu stron oraz położenie składników majątku; lub
- b) stwierdza brak swojej jurysdykcji, jeżeli strony postępowania zawarły umowę zgodnie z art. 5 o przyznaniu jurysdykcji sądowi lub sądom państwa członkowskiego, którego prawo wybrano.

Artykuł 7

Jurysdykcja w przypadku wyboru prawa

Sądy państwa członkowskiego, którego prawo wybrał zmarły zgodnie z art. 22, mają jurysdykcję do orzekania w sprawie spadkowej, jeżeli:

- a) sąd, do którego wcześniej wniesiono sprawę, stwierdził brak swojej jurysdykcji w tej samej sprawie zgodnie z art. 6;
- b) strony postępowania zawarły umowę zgodnie z art. 5 o przyznaniu jurysdykcji sądowi lub sądom tego państwa członkowskiego; lub
- c) strony postępowania wyraźnie uznały jurysdykcję sądu, do którego wniesiono sprawę.

Artykuł 8

Zamknięcie postępowania wszczętego z urzędu w przypadku wyboru prawa

Sąd, który wszczął postępowanie spadkowe z urzędu na podstawie art. 4 lub 10, zamyka postępowanie, jeżeli strony postępowania uzgodniły, że rozstrzygną sprawę spadkową polubownie poza sądem w państwie członkowskim, którego prawo zostało wybrane przez zmarłego zgodnie z art. 22.

Artykuł 9

Jurysdykcja oparta na wdaniu się w spór

1. W przypadku gdy w trakcie postępowania przed sądem państwa członkowskiego mającym jurysdykcję na podstawie art. 7 okaże się, że nie wszystkie strony tego postępowania są stronami umowy prorogacyjnej, sąd zachowuje jurysdykcję, jeżeli strony postępowania niebędące stronami umowy wdadzą się w spór, nie kwestionując jurysdykcji sądu.

2. Jeżeli jurysdykcja sądu, o którym mowa w ust. 1, jest kwestionowana przez strony postępowania niebędące stronami umowy, sąd ten stwierdza brak swojej jurysdykcji.

W takim wypadku jurysdykcja do orzekania w danej sprawie spadkowej przysługuje sądom mającym jurysdykcję zgodnie z art. 4 lub 10.

Artykuł 10

Jurysdykcja dodatkowa

1. W przypadku gdy miejsce zwykłego pobytu zmarłego w chwili jego śmierci nie znajduje się w państwie członkowskim, sądy państwa członkowskiego, w którym znajdują się składniki majątku spadkowego, pomimo tego mają jurysdykcję do orzekania co do ogółu spraw dotyczących spadku, jeżeli:

- a) zmarły miał w chwili śmierci obywatelstwo tego państwa członkowskiego lub w przypadku, gdy nie zachodzi ta okoliczność;

b) zmarły miał wcześniej miejsce zwykłego pobytu w tym państwie członkowskim, pod warunkiem że do chwili wniesienia sprawy do sądu upłynęło nie więcej niż pięć lat od chwili zmiany tego miejsca zwykłego pobytu.

2. W przypadku gdy żaden sąd w państwie członkowskim nie ma jurysdykcji na podstawie ust. 1, sądy państwa członkowskiego, w którym znajdują się składniki majątku spadkowego, pomimo tego mają jurysdykcję do orzekania w sprawach dotyczących tych składników majątku.

Artykuł 11

Forum necessitatis

W przypadku gdy żaden sąd państwa członkowskiego nie ma jurysdykcji na mocy innych przepisów niniejszego rozporządzenia, sądy państwa członkowskiego mogą, w drodze wyjątku, orzekać w sprawie spadkowej, jeżeli postępowanie nie może być we właściwy sposób wszczęte lub przeprowadzone, lub nie byłoby możliwe w państwie trzecim, z którym sprawa jest ściśle związana.

Sprawa musi mieć dostateczny związek z państwem członkowskim sądu, do którego ją wniesiono.

Artykuł 12

Ograniczenie postępowania

1. W przypadku gdy majątek zmarłego obejmuje składniki majątku znajdujące się w państwie trzecim, sąd, do którego wniesiono sprawę spadkową, może, na wniosek jednej ze stron, zdecydować o nieorzekaniu w odniesieniu do jednego składnika lub większej ich liczby, jeżeli można oczekiwać, że jego orzeczenie odnoszące się do tych składników nie będzie uznane ani, w stosownych przypadkach, nie zostanie stwierdzona jego wykonalność w tym państwie trzecim.

2. Ust. 1 pozostaje bez wpływu na prawo stron do ograniczenia zakresu postępowania na podstawie przepisów państwa członkowskiego sądu, do którego wniesiono sprawę.

Artykuł 13

Przyjęcie lub odrzucenie spadku, zapisu lub udziału obowiązkowego

Oprócz sądu mającego jurysdykcję do orzekania w danej sprawie spadkowej zgodnie z niniejszym rozporządzeniem, sądy w państwie członkowskim zwykłego pobytu każdej osoby, która na mocy prawa właściwego dla dziedziczenia może złożyć przed sądem oświadczenie o przyjęciu lub odrzuceniu spadku, zapisu lub udziału obowiązkowego lub oświadczenie mające na celu ograniczenie odpowiedzialności danej osoby za długi spadkowe, mają jurysdykcję do przyjęcia takich oświadczeń, w przypadkach gdy na mocy prawa tego państwa członkowskiego takie oświadczenia mogą być złożone przed sądem.

Artykuł 14

Wniesienie sprawy do sądu

Do celów niniejszego rozdziału sprawę uważa się za wniesioną do sądu:

a) w dniu, w którym został złożony w sądzie dokument wszczynający postępowanie lub dokument równorzędny, pod warunkiem że wnioskodawca nie zaniedbał następnie podjęcia czynności, do których był zobowiązany, aby dokument został doręczony pozwanemu;

b) jeżeli dokument ma być doręczony przed złożeniem go w sądzie – w dniu, w którym otrzymał go organ odpowiedzialny za doręczenie, pod warunkiem, że wnioskodawca nie zaniedbał następnie podjęcia czynności, do których był zobowiązany, aby dokument został złożony w sądzie; lub

c) jeżeli postępowanie zostało wszczęte przez sąd z urzędu – w dniu, w którym sąd podjął decyzję o wszczęciu tego postępowania lub, gdy taka decyzja nie jest wymagana, w dniu zarejestrowania sprawy przez sąd.

Artykuł 15

Badanie jurysdykcji

W przypadku gdy do sądu państwa członkowskiego wniesiono sprawę spadkową, co do której sąd ten nie ma jurysdykcji na mocy niniejszego rozporządzenia, sąd ten stwierdza z urzędu brak swojej jurysdykcji.

Artykuł 16

Badanie dopuszczalności postępowania

1. Jeżeli pozwany, który ma miejsce zwykłego pobytu na terytorium państwa innego niż państwo członkowskie, w którym wytoczono powództwo, nie wda się w spór, sąd mający jurysdykcję zawiesza postępowanie do czasu wykazania, że pozwany miał możliwość otrzymania dokumentu wszczynającego postępowanie lub dokumentu równorzędnego w czasie umożliwiającym mu przygotowanie obrony, lub że w tym celu podjęte zostały wszelkie niezbędne czynności.

2. W miejsce ust. 1 niniejszego artykułu stosuje się przepisy art. 19 rozporządzenia (WE) nr 1393/2007 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 listopada 2007 r. dotyczącego doręczania w państwach członkowskich dokumentów sądowych i pozasądowych w sprawach cywilnych i handlowych (doręczanie dokumentów)⁽¹⁾, jeśli dokument wszczynający postępowanie lub dokument równorzędny musiał zostać przekazany z jednego państwa członkowskiego do innego zgodnie z tym rozporządzeniem.

⁽¹⁾ Dz.U. L 324 z 10.12.2007, s. 79.

3. Jeżeli rozporządzenie (WE) nr 1393/2007 nie ma zastosowania, stosuje się art. 15 konwencji haskiej z dnia 15 listopada 1965 r. o doręczaniu za granicą dokumentów sądowych i pozasądowych w sprawach cywilnych lub handlowych, jeżeli dokument wszczynający postępowanie lub dokument równorzędny musiał zostać przekazany za granicę zgodnie z tą konwencją.

Artykuł 17

Zawisłość sprawy

1. W przypadku gdy do sądów różnych państw członkowskich wniesiono sprawy o to samo roszczenie między tymi samymi stronami, sąd, do którego wniesiono sprawę później, z urzędu zawiesza postępowanie do czasu stwierdzenia jurysdykcji sądu, do którego najpierw wniesiono sprawę.

2. Jeżeli stwierdzona zostanie jurysdykcja sądu, do którego najpierw wniesiono sprawę, sąd, do którego wniesiono sprawę później, stwierdza brak swej jurysdykcji na rzecz tego sądu.

Artykuł 18

Sprawy wiążące się ze sobą

1. W przypadku gdy przed sądami różnych państw członkowskich zawisły sprawy wiążące się ze sobą, sąd, do którego wniesiono sprawę później, może zawiesić postępowanie.

2. Jeżeli sprawy takie są zawisłe w pierwszej instancji, sąd, do którego wniesiono sprawę później, może także, na wniosek jednej ze stron, stwierdzić brak swej jurysdykcji, jeżeli sąd, do którego najpierw wniesiono sprawę, ma jurysdykcję w przedmiotowych sprawach, a połączenie spraw jest dopuszczalne zgodnie z jego prawem.

3. Do celów niniejszego artykułu za sprawy wiążące się ze sobą uważa się sprawy, które łączy tak ścisły związek, że wskazane jest ich łączne rozpoznanie i rozstrzygnięcie, aby uniknąć wydania w oddzielnych postępowaniach sprzecznych ze sobą orzeczeń.

Artykuł 19

Środki tymczasowe i środki zabezpieczające

Można wystąpić z wnioskiem do sądów państwa członkowskiego o podjęcie środków tymczasowych, w tym środków zabezpieczających, przewidzianych w prawie tego państwa członkowskiego, nawet jeżeli na mocy niniejszego rozporządzenia to sądy innego państwa członkowskiego mają jurysdykcję do rozpoznania istoty sprawy.

ROZDZIAŁ III

PRAWO WŁAŚCIWE

Artykuł 20

Powszechnie stosowanie

Prawo wskazane przez niniejsze rozporządzenie stosuje się niezależnie od tego, czy jest ono prawem państwa członkowskiego.

Artykuł 21

Zasada ogólna

1. Jeżeli przepisy niniejszego rozporządzenia nie stanowią inaczej, prawem właściwym dla ogółu spraw dotyczących spadku jest prawo państwa, w którym zmarły miał miejsce zwykłego pobytu w chwili śmierci.

2. W przypadku gdy wyjątkowo, ze wszystkich okoliczności sprawy jasno wynika, że w chwili śmierci zmarły był w sposób oczywisty bliżej związany z państwem innym niż państwo, którego prawo byłoby właściwe na mocy ust. 1, prawem właściwym dla dziedziczenia jest prawo tego innego państwa.

Artykuł 22

Wybór prawa

1. Każdy może dokonać wyboru prawa państwa, którego obywatelstwo posiada w chwili dokonywania wyboru lub w chwili śmierci, jako prawa, któremu podlega ogół spraw dotyczących jego spadku.

Każdy, kto posiada więcej niż jedno obywatelstwo, może wybrać prawo każdego państwa, którego obywatelstwo posiada w chwili dokonywania wyboru lub w chwili śmierci.

2. Wybór prawa musi być dokonany w sposób wyraźny w oświadczeniu w formie rozrządzenia na wypadek śmierci lub musi wynikać z postanowień takiego rozrządzenia.

3. Ważność materialna aktu, którym dokonano wyboru prawa, podlega wybranemu prawu.

4. Każda zmiana lub odwołanie wyboru prawa musi spełniać wymogi co do formy przewidziane dla zmiany lub odwołania rozrządzenia na wypadek śmierci.

Artykuł 23

Zakres stosowania prawa właściwego

1. Prawu ustalonemu zgodnie z art. 21 lub 22 podlega ogół spraw dotyczących spadku.

2. Prawu temu podlegają w szczególności:
- a) przyczyny, czas i miejsce otwarcia spadku;
  - b) określenie beneficjentów, ich udziałów oraz obowiązków, które mógł nałożyć na nich zmarły, oraz ustalenie innych praw spadkowych, w tym praw spadkowych pozostającego przy życiu małżonka lub partnera;
  - c) zdolność do dziedziczenia;
  - d) wydziedziczenie i niegodność dziedziczenia;
  - e) przejście składników majątku, praw i obowiązków wchodzących w skład spadku na spadkobierców oraz, w stosownych przypadkach, na zapisobierców, w tym warunki i skutki przyjęcia lub odrzucenia spadku lub zapisu;
  - f) uprawnienia spadkobierców, wykonawców testamentów i innych zarządców spadku, w szczególności dotyczące sprzedaży składników majątku i zaspokojenia wierzycieli, bez uszczerbku dla uprawnień, o których mowa w art. 29 ust. 2 i 3;
  - g) odpowiedzialność za długi spadkowe;
  - h) rozrządzalna część spadku, udziały obowiązkowe oraz inne ograniczenia w rozrządzaniu na wypadek śmierci, oraz rozszczenia, jakie osoby bliskie zmarłego mogą zgłaszać wobec majątku spadkowego lub spadkobierców;
  - i) obowiązek zwrotu lub zaliczenia darowizn i zapisów przy określaniu udziałów należnych różnym beneficjentom; oraz
  - j) dział spadku.

Artykuł 24

Rozrządzenia na wypadek śmierci inne niż umowy dotyczące spadku

1. Rozrządzenie na wypadek śmierci inne niż umowa dotycząca spadku podlega, w zakresie jego dopuszczalności i ważności materialnej, prawu, które na mocy niniejszego rozporządzenia byłoby prawem właściwym dla dziedziczenia po osobie dokonującej rozrządzenia, gdyby osoba ta zmarła w dniu dokonania rozrządzenia.
2. Niezależnie od ust. 1 dana osoba może wybrać jako prawo, któremu podlega jej rozrządzenie na wypadek śmierci

w zakresie jego dopuszczalności i ważności materialnej, prawo, które osoba ta mogła wybrać zgodnie z art. 22 na warunkach w nim określonych.

3. Ust. 1 stosuje się odpowiednio do zmiany lub odwołania rozrządzenia na wypadek śmierci innego niż umowa dotycząca spadku. W przypadku wyboru prawa zgodnie z ust. 2 zmiana lub odwołanie podlega temu wybranemu prawu.

Artykuł 25

Umowy dotyczące spadku

1. Umowa dotycząca spadku odnosząca się do dziedziczenia po jednej osobie podlega, w odniesieniu do jej dopuszczalności, ważności materialnej oraz jej skutków pomiędzy stronami, w tym warunków jej rozwiązania, prawu, które na mocy niniejszego rozporządzenia byłoby prawem właściwym dla dziedziczenia po tej osobie, gdyby zmarła w dniu zawarcia tej umowy.
2. Umowa dotycząca spadku odnosząca się do dziedziczenia po kilku osobach jest dopuszczalna wyłącznie wtedy, gdy jest dopuszczalna na mocy każdego z praw, którym na mocy niniejszego rozporządzenia podlegałyby dziedziczenie po wszystkich tych osobach, gdyby zmarły w dniu zawarcia tej umowy.

Umowa dotycząca spadku, która jest dopuszczalna na mocy akapitu pierwszego, podlega, w odniesieniu do jej ważności materialnej i jej skutków pomiędzy stronami, w tym warunków jej rozwiązania, temu spośród praw, o których mowa w akapicie pierwszym, z którym ma najściślejszy związek.

3. Niezależnie od ust. 1 i 2 strony mogą wybrać jako prawo, któremu podlega ich umowa dotycząca spadku w odniesieniu do jej dopuszczalności, ważności materialnej oraz jej skutków pomiędzy stronami, w tym warunków jej rozwiązania, prawo, które osoba lub jedna z osób, których spadku umowa dotyczy, mogła wybrać zgodnie z art. 22 na warunkach w nim określonych.

Artykuł 26

Ważność materialna rozrządzeń na wypadek śmierci

1. Do celów art. 24 i 25 następujące elementy odnoszą się do ważności materialnej:
  - a) zdolność osoby dokonującej rozrządzenia na wypadek śmierci do dokonania takiego rozrządzenia;

- b) szczególne przyczyny uniemożliwiające osobie dokonującej rozrządzenia dokonanie go na korzyść pewnych osób lub uniemożliwiające danej osobie otrzymanie majątku spadkowego od osoby dokonującej rozrządzenia;
- c) dopuszczalność przedstawicielstwa do celów dokonania rozrządzenia na wypadek śmierci;
- d) interpretacja rozrządzenia;
- e) oszustwo, przymus, błąd oraz wszelkie inne kwestie związane ze zgodą lub zamiarem osoby dokonującej rozrządzenia.

2. W przypadku gdy dana osoba posiada zdolność do dokonania rozrządzenia na wypadek śmierci na mocy prawa właściwego zgodnie z art. 24 lub 25, późniejsza zmiana prawa właściwego pozostaje bez wpływu na jej zdolność do zmiany lub odwołania tego rozrządzenia.

Artykuł 27

Ważność formalna pisemnych rozrządzeń na wypadek śmierci

1. Rozrządzenie na wypadek śmierci dokonane na piśmie jest ważne pod względem formy, jeżeli jego forma jest zgodna z prawem:

- a) państwa, w którym dokonano rozrządzenia lub zawarto umowę dotyczącą spadku;
- b) państwa, którego obywatelstwo testator lub co najmniej jedna z osób, do spadku po których odnosi się umowa dotycząca spadku, posiadali albo w chwili dokonania rozrządzenia lub zawarcia umowy, albo w chwili śmierci;
- c) państwa, w którym testator lub co najmniej jedna z osób, do spadku po których odnosi się umowa dotycząca spadku, zamieszkiwali albo w chwili dokonania rozrządzenia lub zawarcia umowy, albo w chwili śmierci;
- d) państwa, w którym testator lub co najmniej jedna z osób, do spadku po których odnosi się umowa dotycząca spadku, mieli miejsce zwykłego pobytu albo w chwili dokonania rozrządzenia lub zawarcia umowy, albo w chwili śmierci; lub
- e) w przypadku nieruchomości – państwa, w którym położona jest nieruchomość.

Ustalenie, czy testator lub osoby, do spadku po których odnosi się umowa dotycząca spadku, mieli miejsce zamieszkania w danym państwie członkowskim, podlega prawu tego państwa.

2. Ust. 1 stosuje się także do rozrządzeń na wypadek śmierci zmieniających lub odwołujących wcześniejsze rozrządzenie. Zmiana lub odwołanie są również ważne pod względem formy, jeżeli spełniają one wymagania któregośkolwiek z praw, na podstawie którego, zgodnie z ust. 1, ważne było rozrządzenie na wypadek śmierci, które zostało zmienione lub odwołane.

3. Do celów niniejszego artykułu każdy przepis prawa, który ogranicza dopuszczalne formy rozrządzenia na wypadek śmierci ze względu na wiek, obywatelstwo lub inne uwarunkowania osobiste testatora lub osób, do spadku po których odnosi się umowa dotycząca spadku, jest uważany za dotyczący kwestii związanych z formą. Ta sama zasada ma zastosowanie do kwalifikacji, jakie powinni posiadać świadkowie, wymaganych dla ważności rozrządzenia na wypadek śmierci.

Artykuł 28

Ważność pod względem formy oświadczenia o przyjęciu lub odrzuceniu spadku

Oświadczenie o przyjęciu lub odrzuceniu spadku, zapisu lub udziału obowiązkowego lub oświadczenie zmierzające do ograniczenia odpowiedzialności osoby składającej to oświadczenie jest ważne pod względem formy, w przypadku gdy odpowiada ono wymogom:

- a) prawa właściwego dla dziedziczenia zgodnie z art. 21 lub 22; lub
- b) prawa państwa, w którym osoba składająca oświadczenie ma miejsce zwykłego pobytu.

Artykuł 29

Szczególne przepisy dotyczące wyznaczenia zarządcy spadku oraz jego uprawnienia w niektórych sytuacjach

1. W przypadku gdy wyznaczenie zarządcy spadku jest obowiązkowe lub obowiązkowe po otrzymaniu wniosku zgodnie z przepisami prawa państwa członkowskiego, którego sądy mają jurysdykcję do orzekania w sprawie spadkowej zgodnie z niniejszym rozporządzeniem, a prawem właściwym dla dziedziczenia jest prawo obce, sądy tego państwa członkowskiego mogą, jeśli sprawa zostanie do nich wniesiona, wyznaczyć jednego zarządcę spadku lub większą ich liczbę na mocy ich własnego prawa, z zastrzeżeniem warunków określonych w niniejszym artykule.

Na zarządcę wyznacza się zgodnie z niniejszym ustępem osobę uprawnioną do wykonania testamentu zmarłego lub zarządzania jego spadkiem na podstawie prawa właściwego dla dziedziczenia. Jeżeli to prawo nie przewiduje możliwości zarządzania spadkiem przez osobę niebędącą beneficjentem, sądy państwa członkowskiego, w którym ma zostać wyznaczony zarządca, mogą wyznaczyć zarządcę będącego osobą trzecią na podstawie ich własnego prawa, jeśli przepisy tego prawa tego wymagają oraz gdy istnieje poważny konflikt interesów między beneficjentami lub między beneficjentami i wierzycielami lub innymi osobami, które poręczyły za długi zmarłego, brak jest zgody między beneficjentami co do zarządzania spadkiem lub gdy zarządzanie spadkiem, ze względu na charakter jego składników, jest złożone.

Zarządca wyznaczony zgodnie z niniejszym ustępem jest jedyną osobą upoważnioną do wykonywania uprawnień, o których mowa w ust. 2 lub 3.

2. Osoba wyznaczona na zarządcę zgodnie z ust. 1 wykonyuje uprawnienia do zarządzania spadkiem, które może wykonywać na podstawie prawa właściwego dla dziedziczenia. Sąd wyznaczający taką osobę może zawrzeć w swojej decyzji konkretne warunki wykonywania takich uprawnień zgodnie z prawem właściwym dla dziedziczenia.

W przypadku gdy prawo właściwe dla dziedziczenia nie przewiduje wystarczających uprawnień do zabezpieczenia składników majątku spadkowego lub ochrony praw wierzycieli lub innych osób, które poręczyły za długi zmarłego, sąd wyznaczający zarządcę może zezwolić, aby wykonywał on uzupełniające uprawnienia przewidziane w tym celu w przepisach prawa państwa członkowskiego tego sądu, oraz może zawrzeć w swoim orzeczeniu konkretne warunki wykonywania takich uprawnień zgodnie z prawem tego państwa.

Jednakże przy wykonywaniu takich uzupełniających uprawnień zarządca musi przestrzegać prawa właściwego dla dziedziczenia w odniesieniu do przejścia własności majątku spadkowego, odpowiedzialności za długi spadkowe, praw beneficjentów, w tym w stosownych przypadkach, prawa przyjęcia lub odrzucenia spadku, oraz, w stosownych przypadkach, uprawnień wykonawcy testamentu zmarłego.

3. Niezależnie od ust. 2 sąd wyznaczający jednego zarządcę lub większą ich liczbę zgodnie z ust. 1 może, w drodze wyjątku, w przypadkach gdy prawem właściwym dla dziedziczenia jest prawo państwa trzeciego, postanowić o przyznaniu tym zarządcom wszystkich uprawnień do zarządzania przewidzianych w prawie państwa członkowskiego, w którym zarządcy ci zostali wyznaczeni.

Jednakże przy wykonywaniu takich uprawnień zarządcy muszą przestrzegać w szczególności określenia beneficjentów oraz ich

praw spadkowych, w tym ich prawa do udziału obowiązkowego lub roszczeń wobec spadku lub spadkobierców zgodnie z prawem właściwym dla dziedziczenia.

Artykuł 30

Szczególne przepisy nakładające ograniczenia dotyczące dziedziczenia lub wpływające na nie w odniesieniu do niektórych składników majątku

W przypadku gdy prawo państwa, w którym znajdują się niektóre nieruchomości, niektóre przedsiębiorstwa lub inne szczególne kategorie składników majątku, zawiera szczególne przepisy nakładające z przyczyn ekonomicznych, rodzinnych lub społecznych ograniczenia dotyczące dziedziczenia lub wpływające na dziedziczenie w odniesieniu do tych składników majątku, te szczególne przepisy mają zastosowanie do dziedziczenia w takim zakresie, w jakim na mocy prawa tego państwa mają one zastosowanie bez względu na prawo właściwe dla dziedziczenia.

Artykuł 31

Dostosowanie praw rzeczowych

W przypadku gdy dana osoba powołuje się na prawo rzeczowe, przysługujące jej zgodnie z prawem właściwym dla dziedziczenia, a to prawo rzeczowe nie jest znane prawu państwa członkowskiego, w którym na nie się powołano, prawo to podlega, o ile zachodzi taka potrzeba i w zakresie, w jakim jest to możliwe, dostosowaniu do najbardziej odpowiadającego mu prawa rzeczowego przewidzianego w prawie tego państwa, z uwzględnieniem celów i interesów, którym służy to konkretne prawo rzeczowe, oraz związanych z nim skutków.

Artykuł 32

Śmierć jednoczesna

W przypadku gdy dwie osoby lub więcej osób, których sprawy spadkowe podlegają różnym prawom, zmarły w okolicznościach niepozwalających na ustalenie kolejności ich śmierci i gdy prawa te regulują taki przypadek w różny sposób lub nie regulują go wcale, żadna ze zmarłych osób nie ma prawa do dziedziczenia po pozostałej lub pozostałych.

Artykuł 33

Spadek bezdziedziczny

Jeżeli na podstawie prawa właściwego dla dziedziczenia na mocy niniejszego rozporządzenia nie ma spadkobiercy ani zapisobiercy co do żadnych składników majątku na podstawie rozrządzenia na wypadek śmierci, ani osoby fizycznej powołanej do spadku na podstawie ustawy, stosowanie prawa tak ustalonego nie wyklucza uprawnienia państwa członkowskiego lub podmiotu wyznaczonego w tym celu przez to państwo członkowskie do przejścia na mocy prawa tego państwa składników majątku spadkowego położonych na jego terytorium, pod warunkiem że wierzyciele są uprawnieni do ubiegania się o zaspokojenie swoich roszczeń ze wszystkich składników majątku spadkowego.

Artykuł 34**Odesłanie**

1. Stosowanie prawa jakiegokolwiek państwa trzeciego wskazanego przez niniejsze rozporządzenie oznacza stosowanie przepisów prawa obowiązującego w tym państwie, w tym jego przepisów prawa prywatnego międzynarodowego, w zakresie, w jakim przepisy te odsyłają do:

- a) prawa danego państwa członkowskiego; lub
- b) prawa innego państwa trzeciego, które stosowałoby swoje własne prawo.

2. Odesłania nie stosuje się w przypadku prawa, o którym mowa w art. 21 ust. 2, art. 22, art. 27, art. 28 lit. b) i art. 30.

Artykuł 35**Porządek publiczny (ordre public)**

Stosowania przepisu prawa jakiegokolwiek państwa wskazanego przez niniejsze rozporządzenie można odmówić jedynie wówczas, gdy takie stosowanie jest w sposób oczywisty niezgodne z porządkiem publicznym (*ordre public*) państwa członkowskiego sądu lub innego właściwego organu zajmującego się sprawą spadkową.

Artykuł 36**Państwa posiadające co najmniej dwa systemy prawne - terytorialne kolizje praw**

1. W przypadku gdy prawo wskazane przez niniejsze rozporządzenie jest prawem państwa, które składa się z kilku jednostek terytorialnych, z których każda posiada własny zbiór przepisów dotyczących dziedziczenia, wewnętrzne przepisy kolizyjne tego państwa określają odpowiednią jednostkę terytorialną, której prawo jest właściwe.

2. W braku takich przepisów kolizyjnych:

- a) każde odniesienie do prawa państwa, o którym mowa w ust. 1, jest rozumiane, do celów ustalenia prawa właściwego zgodnie z przepisami odwołującymi się do miejsca zwykłego pobytu zmarłego, jako dotyczące prawa jednostki terytorialnej, w której zmarły miał miejsce zwykłego pobytu w chwili śmierci;
- b) każde odniesienie do prawa państwa, o którym mowa w ust. 1, jest rozumiane, do celów ustalenia prawa właściwego zgodnie z przepisami odwołującymi się do obywatelstwa zmarłego, jako dotyczące prawa jednostki terytorialnej, z którą zmarły miał najściślejszy związek;

c) każde odniesienie do prawa państwa, o którym mowa w ust. 1, jest rozumiane, do celów ustalenia prawa właściwego zgodnie z innymi przepisami odwołującymi się do innych elementów jako łączników, jako dotyczące prawa jednostki terytorialnej, w której znajduje się dany element.

3. Niezależnie od ust. 2 każde odniesienie do prawa państwa, o którym mowa w ust. 1, jest rozumiane, do celów ustalania odnośnego prawa zgodnie z art. 27 i w braku w tym państwie wewnętrznych przepisów kolizyjnych, jako dotyczące prawa jednostki terytorialnej, z którą testator lub osoby, do spadku po których odnosi się umowa dotycząca spadku, mieli najściślejszy związek.

Artykuł 37**Państwa posiadające co najmniej dwa systemy prawne - kolizje praw dotyczących różnych kategorii osób**

W odniesieniu do państwa, które ma co najmniej dwa systemy prawne lub zbiory przepisów mających zastosowanie do różnych kategorii osób w zakresie dziedziczenia, każde odniesienie do prawa tego państwa jest rozumiane jako dotyczące systemu prawnego lub zbioru przepisów określonego przepisami obowiązującymi w tym państwie. W braku takich przepisów zastosowanie ma system prawny lub zbiór przepisów, z którym zmarły miał najściślejszy związek.

Artykuł 38**Niestosowanie niniejszego rozporządzenia do wewnętrznych kolizji praw**

Państwo członkowskie składające się z kilku jednostek terytorialnych mających własne przepisy dotyczące dziedziczenia nie ma obowiązku stosowania niniejszego rozporządzenia do kolizji praw występującej wyłącznie między takimi jednostkami terytorialnymi.

ROZDZIAŁ IV

UZNAWANIE, WYKONALNOŚĆ I WYKONYWANIE ORZECZEŃ

Artykuł 39**Uznawanie**

1. Orzeczenie wydane w państwie członkowskim jest uznawane w innych państwach członkowskich bez potrzeby przeprowadzania specjalnego postępowania.

2. Każda zainteresowana strona, która podnosi kwestię uznania orzeczenia jako główny przedmiot sporu, może w trybie postępowania przewidzianym w art. 45–58 wystąpić z wnioskiem o uznanie tego orzeczenia.

3. Jeżeli wynik postępowania toczącego się przed sądem państwa członkowskiego zależy od rozstrzygnięcia kwestii wypadkowej uznania orzeczenia, to jurysdykcję do rozstrzygnięcia tej kwestii ma ten sąd.

Artykuł 40

Podstawy nieuznania orzeczenia

Orzeczenia nie uznaje się, jeżeli:

- a) uznanie takie jest w sposób oczywisty sprzeczne z porządkiem publicznym (*ordre public*) państwa członkowskiego, w którym wystąpiono o uznanie;
- b) pozwanemu, który nie wdał się w spór, nie doręczono dokumentu wszczynającego postępowanie lub dokumentu równorzędnego w czasie i w sposób umożliwiający mu przygotowanie obrony, chyba że pozwany nie złożył przeciwko orzeczeniu środka zaskarżenia, kiedy miał taką możliwość;
- c) orzeczenia nie da się pogodzić z orzeczeniem wydanym w postępowaniu między tymi samymi stronami w państwie członkowskim, w którym wystąpiono o uznanie;
- d) orzeczenia nie da się pogodzić z orzeczeniem wydanym wcześniej w innym państwie członkowskim albo w państwie trzecim w postępowaniu o to samo roszczenie między tymi samymi stronami, o ile orzeczenie wydane wcześniej spełnia warunki konieczne do uznania go w państwie członkowskim, w którym wystąpiono o uznanie.

Artykuł 41

Wyłączenie kontroli merytorycznej

Orzeczenie wydane w państwie członkowskim nie może być w żadnym przypadku przedmiotem kontroli merytorycznej.

Artykuł 42

Zawieszenie postępowania o uznanie

Sąd państwa członkowskiego, do którego wniesiono sprawę o uznanie orzeczenia wydanego w innym państwie członkowskim, może zawiesić postępowanie, jeżeli od orzeczenia został wniesiony zwyczajny środek zaskarżenia w państwie członkowskim pochodzenia.

Artykuł 43

Wykonalność

Orzeczenia wydane w państwie członkowskim i wykonalne w tym państwie są wykonalne w innym państwie członkowskim, jeżeli na wniosek jakiegokolwiek zainteresowanej strony stwierdzono ich wykonalność w tym innym państwie członkowskim zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 45–58.

Artykuł 44

Ustalanie miejsca zamieszkania

Aby ustalić, czy do celów procedury przewidzianej w art. 45–58 strona ma miejsce zamieszkania w państwie członkowskim wykonania, sąd, do którego wniesiono sprawę, stosuje wewnętrzne prawo tego państwa członkowskiego.

Artykuł 45

Właściwość miejscowa

1. Wniosek o stwierdzenie wykonalności składa się do sądu lub właściwego organu państwa członkowskiego wykonania, o którym to państwo członkowskie poinformowało Komisję zgodnie z art. 78.
2. Właściwość miejscową określa się na podstawie miejsca zamieszkania strony, przeciwko której dochodzi się wykonania, lub miejsca wykonania orzeczenia.

Artykuł 46

Procedura

1. Procedura składania wniosku podlega prawu państwa członkowskiego wykonania.
2. Wnioskodawca nie musi posiadać adresu pocztowego ani uprawnionego przedstawiciela w państwie członkowskim wykonania.
3. Do wniosku załącza się następujące dokumenty:
  - a) odpis orzeczenia spełniający warunki niezbędne do stwierdzenia jego autentyczności;
  - b) zaświadczenie wydane przez sąd lub właściwy organ państwa członkowskiego pochodzenia, sporządzone z wykorzystaniem formularza przyjętego zgodnie z procedurą doradczą, o której mowa w art. 81 ust. 2, z zastrzeżeniem art. 47.

Artykuł 47**Nieprzedstawienie zaświadczenia**

1. Jeżeli zaświadczenie, o którym mowa w art. 46 ust. 3 lit. b) nie zostało przedstawione, sąd lub właściwy organ może wyznaczyć termin jego przedstawienia lub przyjąć dokument równorzędny albo też, jeżeli uzna, że dysponuje wystarczającymi informacjami, zwolnić z obowiązku przedstawienia zaświadczenia.
2. Jeżeli sąd lub właściwy organ tego zażąda, przedkłada się tłumaczenie dokumentów. Tłumaczenie jest sporządzane przez osobę uprawnioną do wykonywania tłumaczeń w jednym z państw członkowskich.

Artykuł 48**Stwierdzenie wykonalności**

Wykonalność orzeczenia stwierdza się bez kontroli na podstawie art. 40, bezwzględnie po dopełnieniu formalności przewidzianych w art. 46. Na tym etapie postępowania strona, przeciwko której dochodzi się wykonania, nie jest uprawniona do składania jakichkolwiek oświadczeń w sprawie wniosku.

Artykuł 49**Zawiadomienie o orzeczeniu w przedmiocie wniosku o stwierdzenie wykonalności**

1. O orzeczeniu wydanym po rozpoznaniu wniosku o stwierdzenie wykonalności wnioskodawca zostaje niezwłocznie zawiadomiony zgodnie z procedurą przewidzianą w prawie państwa członkowskiego wykonania.
2. Stronie, przeciwko której dochodzi się wykonania, doręcza się stwierdzenie wykonalności i orzeczenie, o ile nie zostało ono wcześniej doręczone tej stronie.

Artykuł 50**Środek zaskarżenia od orzeczenia w przedmiocie wniosku o stwierdzenie wykonalności**

1. Każda ze stron może wnieść środek zaskarżenia od orzeczenia w przedmiocie wniosku o stwierdzenie wykonalności.
2. Środek zaskarżenia wnosi się do sądu, o którym dane państwo członkowskie poinformowało Komisję zgodnie z art. 78.
3. Środek zaskarżenia jest rozpoznawany zgodnie z przepisami właściwymi dla postępowania w sprawach spornych.
4. Jeżeli strona, przeciwko której dochodzi się wykonania, nie wdaje się w spór przed sądem odwoławczym

w postępowaniu dotyczącym środka zaskarżenia wniesionego przez wnioskodawcę, art. 16 stosuje się także wtedy, gdy strona, przeciwko której dochodzi się wykonania, nie ma miejsca zamieszkania na terytorium żadnego z państw członkowskich.

5. Środek zaskarżenia przeciwko stwierdzeniu wykonalności wnosi się w terminie 30 dni od jego doręczenia. Jeżeli strona, przeciwko której dochodzi się wykonania, zamieszkuje w państwie członkowskim innym niż to, w którym nastąpiło stwierdzenie wykonalności, termin wniesienia środka zaskarżenia wynosi 60 dni i biegnie od dnia doręczenia stwierdzenia wykonalności stronie osobiście lub w jej miejscu zamieszkania. Termin nie podlega przedłużeniu z powodu znacznej odległości.

Artykuł 51**Tryb zaskarżenia orzeczenia wydanego w następstwie wniesienia środka zaskarżenia**

Środek zaskarżenia od orzeczenia wydanego w następstwie wniesienia środka zaskarżenia może zostać wniesiony tylko w trybie postępowania, o którym dane państwo członkowskie poinformowało Komisję zgodnie z art. 78.

Artykuł 52**Odmowa lub uchylenie stwierdzenia wykonalności**

Sąd rozpoznający środek zaskarżenia na podstawie art. 50 lub 51, może odmówić stwierdzenia wykonalności albo je uchylić tylko z powodu jednej z przyczyn wymienionych w art. 40. Sąd wydaje orzeczenie niezwłocznie.

Artykuł 53**Zawieszenie postępowania**

Sąd rozpoznający środek zaskarżenia na podstawie art. 50 lub 51, zawieszają postępowanie na wniosek strony, przeciwko której dochodzi się wykonania, jeśli wykonalność orzeczenia jest zawieszona w państwie członkowskim pochodzenia z powodu wniesienia środka zaskarżenia.

Artykuł 54**Środki tymczasowe i środki zabezpieczające**

1. Jeżeli orzeczenie podlega uznaniu zgodnie z niniejszym rozdziałem, nie ma przeszkód dla korzystania przez wnioskodawcę zgodnie z prawem państwa członkowskiego wykonania ze środków tymczasowych, w tym środków zabezpieczających, bez stwierdzenia wykonalności zgodnie z art. 48.
2. Stwierdzenie wykonalności uprawnia z mocy prawa do stosowania wszelkich środków zabezpieczających.

3. W czasie biegu terminu do wniesienia środka zaskarżenia przeciwko stwierdzeniu wykonalności przewidzianego w art. 50 ust. 5 i do chwili rozpoznania wniesionego środka zaskarżenia nie może być zastosowany żaden środek egzekucyjny wobec majątku strony, przeciwko której dochodzi się wykonania, z wyjątkiem środków zabezpieczających.

Artykuł 55

Częściowa wykonalność

1. Jeżeli orzeczenie rozstrzyga o kilku roszczeniach dochodzonych w pozwie i stwierdzenie wykonalności nie może nastąpić co do wszystkich roszczeń, sąd lub właściwy organ stwierdza wykonalność co do jednego lub kilku roszczeń.

2. Wnioskodawca może wnosić o stwierdzenie wykonalności ograniczone do części orzeczenia.

Artykuł 56

Pomoc prawna

Wnioskodawca, któremu w państwie członkowskim pochodzenia przyznano całkowitą lub częściową pomoc prawną lub zwolnienie od kosztów lub wydatków, uprawniony jest w postępowaniu o stwierdzenie wykonalności do najbardziej korzystnego traktowania w zakresie pomocy prawnej lub możliwie najdalej idącego zwolnienia od kosztów lub wydatków, przewidzianego prawem państwa członkowskiego wykonania.

Artykuł 57

Brak zabezpieczenia, gwarancji lub kaucji

Na wnioskodawcę ubiegającego się w jednym państwie członkowskim o uznanie, stwierdzenie wykonalności lub wykonanie orzeczenia wydanego w innym państwie członkowskim nie można nałożyć obowiązku złożenia żadnego zabezpieczenia, gwarancji ani kaucji, niezależnie od ich nazwy, z tego powodu, że jest on cudzoziemcem lub nie ma miejsca zamieszkania lub pobytu w państwie członkowskim wykonania.

Artykuł 58

Brak opłat i należności

W postępowaniu o stwierdzenie wykonalności w państwie członkowskim wykonania nie można pobierać żadnych opłat ani należności obliczanych od wartości przedmiotu sporu.

ROZDZIAŁ V

DOKUMENTY URZĘDOWE I UGODY SĄDOWE

Artykuł 59

Przyjmowanie dokumentów urzędowych

1. Dokument urzędowy sporządzony w państwie członkowskim wywołuje w innym państwie członkowskim takie same

skutki dowodowe jak w państwie członkowskim pochodzenia lub skutki dowodowe najbardziej z nimi porównywalne, o ile nie jest to w sposób oczywisty sprzeczne z porządkiem publicznym (*ordre public*) danego państwa członkowskiego.

Osoba, która chce wykorzystać dokument urzędowy w innym państwie członkowskim może zwrócić się do organu sporządzającego ten dokument urzędowy w państwie członkowskim pochodzenia o wypełnienie formularza przyjętego zgodnie z procedurą doradcą, o której mowa w art. 81 ust. 2, określającego skutki dowodowe, jakie dany dokument urzędowy rodzi w państwie członkowskim pochodzenia.

2. Wszelkie kwestionowanie autentyczności dokumentu urzędowego odbywa się przed sądami państwa członkowskiego pochodzenia i rozstrzygane jest na podstawie prawa tego państwa. Zakwestionowany dokument urzędowy nie rodzi żadnych skutków dowodowych w innym państwie członkowskim, dopóki sprawa dotycząca kwestionowania jego autentyczności toczy się przed właściwym sądem.

3. Wszelkie kwestionowanie czynności prawnych lub stosunków prawnych stwierdzonych w dokumencie urzędowym odbywa się przed sądami mającymi jurysdykcję na podstawie niniejszego rozporządzenia i jest rozstrzygane na podstawie prawa właściwego zgodnie z rozdziałem III. W kwestionowanym zakresie zakwestionowany dokument urzędowy nie rodzi żadnych skutków dowodowych w państwie członkowskim innym niż państwo członkowskie pochodzenia, dopóki sprawa dotycząca jego kwestionowania toczy się przed właściwym sądem.

4. Jeżeli wynik postępowania przed sądem państwa członkowskiego zależy od rozstrzygnięcia kwestii wypadkowej dotyczącej czynności prawnych lub stosunków prawnych stwierdzonych w dokumencie urzędowym w sprawie spadkowej, sąd ten ma jurysdykcję do rozpatrzenia tej kwestii.

Artykuł 60

Wykonalność dokumentów urzędowych

1. Na wniosek zainteresowanej strony zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 45–58 stwierdza się wykonalność w innym państwie członkowskim dokumentu urzędowego, który jest wykonalny w państwie członkowskim pochodzenia.

2. Do celów art. 46 ust. 3 lit. b) organ, który sporządził dokument urzędowy, wydaje na wniosek zainteresowanej strony zaświadczenie, wykorzystując formularz przyjęty zgodnie z procedurą doradcą, o której mowa w art. 81 ust. 2.

3. Sąd rozpoznający środek zaskarżenia na podstawie art. 50 lub 51, odmawia stwierdzenia wykonalności albo je uchyla tylko wtedy, gdy wykonanie dokumentu urzędowego jest w sposób oczywisty sprzeczne z porządkiem publicznym (*ordre public*) państwa członkowskiego wykonania.

Artykuł 61

Wykonalność ugód sądowych

1. Na wniosek zainteresowanej strony zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 45–58 stwierdza się wykonalność w innym państwie członkowskim ugód sądowych, które są wykonalne w państwie członkowskim pochodzenia.

2. Do celów art. 46 ust. 3 lit. b) sąd, który zatwierdził ugode lub przed którym została ona zawarta, wydaje na wniosek zainteresowanej strony zaświadczenie, wykorzystując formularz przyjęty zgodnie z procedurą doradczą, o której mowa w art. 81 ust. 2.

3. Sąd rozpoznający środek zaskarżenia na podstawie art. 50 lub 51, odmawia stwierdzenia wykonalności albo je uchyla tylko wtedy, gdy wykonanie ugody sądowej jest w sposób oczywisty sprzeczne z porządkiem publicznym (*ordre public*) państwa członkowskiego wykonania.

ROZDZIAŁ VI

EUROPEJSKIE POŚWIADCZENIE SPADKOWE

Artykuł 62

Ustanowienie europejskiego poświadczenia spadkowego

1. Niniejszym rozporządzeniem ustanawia się europejskie poświadczenie spadkowe (zwane dalej „poświadczeniem”), które jest wydawane w celu wykorzystania w innym państwie członkowskim i które rodzi skutki wymienione w art. 69.

2. Korzystanie z poświadczenia nie jest obowiązkowe.

3. Poświadczenie nie zastępuje dokumentów wewnętrznych wykorzystywanych do podobnych celów w państwach członkowskich. Jednak poświadczenie wydane w celu wykorzystania w innym państwie członkowskim rodzi także skutki wymienione w art. 69 w państwie członkowskim, którego organy wydały to poświadczenie zgodnie z niniejszym rozdziałem.

Artykuł 63

Przeznaczenie poświadczenia

1. Poświadczenie jest przeznaczone do wykorzystywania przez spadkobierców, zapisobierców mających bezpośrednie prawa do spadku oraz wykonawców testamentów lub zarządców spadku, którzy potrzebują wykazać w innym państwie członkowskim swój status lub wykonywać, odpowiednio, swoje prawa jako spadkobiercy lub zapisobiercy, lub swoje uprawnienia jako wykonawcy testamentów lub zarządcy spadku.

2. Poświadczenie można wykorzystywać w szczególności do wykazania jednego lub kilku z poniższych:

- a) statusu lub praw każdego spadkobiercy lub, w zależności od przypadku, każdego zapisobiercy wymienionego w poświadczeniu i ich udziałów w spadku;
- b) przyznania spadkobiercy(-om) lub, w zależności od przypadku, zapisobiercy(-om) wymienionemu(-ym) w poświadczeniu konkretnego składnika majątku lub konkretnych składników majątku stanowiących część spadku;
- c) uprawnień osoby wymienionej w poświadczeniu do wykonania testamentu lub do zarządzania spadkiem.

Artykuł 64

Uprawnienie do wydania poświadczenia

Poświadczenie wydaje się w państwie członkowskim, którego sądy mają jurysdykcję na mocy art. 4, 7, 10 lub 11. Organem wydającym jest:

- a) sąd w rozumieniu definicji zawartej w art. 3 ust. 2; lub
- b) inny organ, który na mocy prawa krajowego jest właściwy do rozpoznawania spraw spadkowych.

Artykuł 65

Wniosek o wydanie poświadczenia

1. Poświadczenie wydaje się na wniosek złożony przez którąkolwiek z osób, o których mowa w art. 63 ust. 1 (zwaną dalej „wnioskodawcą”).

2. Aby złożyć wniosek, wnioskodawca może korzystać z formularza przyjętego zgodnie z procedurą doradczą, o której mowa w art. 81 ust. 2.

3. Wniosek zawiera informacje wymienione poniżej, o ile wnioskodawca posiada te informacje i o ile są one niezbędne, aby organ wydający mógł poświadczyć okoliczności, o których poświadczenie ubiega się wnioskodawca; do wniosku dołącza się wszelkie stosowne dokumenty w oryginale albo ich odpisy, które spełniają warunki niezbędne do ustalenia ich autentyczności, z zastrzeżeniem art. 66 ust. 2:

- a) informacje dotyczące zmarłego: nazwisko (nazwisko rodowe, jeśli dotyczy), imię (imiona), płeć, data i miejsce urodzenia, stan cywilny, obywatelstwo, numer identyfikacyjny (jeśli dotyczy), adres w chwili śmierci, data i miejsce śmierci;
- b) informacje dotyczące wnioskodawcy: nazwisko (nazwisko rodowe, jeśli dotyczy), imię (imiona), płeć, data i miejsce urodzenia, stan cywilny, obywatelstwo, numer identyfikacyjny (jeśli dotyczy), adres i stosunki łączące go ze zmarłym, jeśli dotyczy;

- c) informacje dotyczące przedstawiciela wnioskodawcy, jeśli dotyczy: nazwisko (nazwisko rodowe, jeśli dotyczy), imię (imiona), adres i charakter przedstawicielstwa;
- d) informacje o małżonku lub partnerze zmarłego oraz, jeśli dotyczy, byłym(-ch) małżonku(-ach) lub partnerze(-ach): nazwisko (nazwisko rodowe, jeśli dotyczy), imię (imiona), płeć, data i miejsce urodzenia, stan cywilny, obywatelstwo, numer identyfikacyjny (jeśli dotyczy) oraz adres;
- e) informacje o pozostałych ewentualnych beneficjentach na podstawie rozrządzenia na wypadek śmierci lub z mocy prawa: nazwisko, imię (imiona) lub nazwa organizacji, numer identyfikacyjny (jeśli dotyczy) i adres;
- f) przeznaczenie poświadczenia zgodnie z art. 63;
- g) dane kontaktowe sądu lub innego właściwego organu, który zajmuje się lub zajmował się sprawą spadkową, w stosownych przypadkach;
- h) przesłanki, na których wnioskodawca opiera, w stosownych przypadkach, swoje prawo, jakie rości do majątku spadkowego jako beneficjent lub prawo do wykonania testamentu zmarłego lub zarządzania spadkiem zmarłego;
- i) informacje o tym, czy zmarły dokonał rozrządzenia na wypadek śmierci; jeżeli nie został dołączony oryginał ani kopia rozrządzenia, informacja o miejscu, w którym znajduje się oryginał;
- j) informacje o tym, czy zmarły zawarł małżeńską umowę majątkową lub umowę dotyczącą związku mającego skutki porównywalne do małżeństwa; jeżeli nie został dołączony oryginał ani kopia umowy, informacja o miejscu, w którym znajduje się oryginał;
- k) informacje o tym, czy którykolwiek z beneficjentów złożył oświadczenia o przyjęciu lub odrzuceniu spadku;
- l) oświadczenie, w którym stwierdza się, że według najlepszej wiedzy wnioskodawcy nie toczy się spór dotyczący elementów, które mają być poświadczone;
- m) wszelkie inne informacje, które wnioskodawca uważa za przydatne do celów wydania poświadczenia.

Artykuł 66

Rozpatrzenie wniosku

1. Po otrzymaniu wniosku organ wydający dokonuje weryfikacji dostarczonych informacji i oświadczeń oraz dokumentów i innych materiałów dowodowych dostarczonych przez wnioskodawcę. Organ ten dokonuje niezbędnych do tej weryfikacji ustaleń z urzędu w przypadku, gdy przewiduje to lub zezwala na to jego własne prawo lub zwraca się do wnioskodawcy o przekazanie wszelkich dalszych materiałów dowodowych, które może uznać za niezbędne.

2. W przypadku gdy wnioskodawca nie był w stanie przedłożyć odpisów stosownych dokumentów spełniających warunki niezbędne dla ustalenia ich autentyczności, organ wydający może postanowić o zaakceptowaniu innych form dowodów.

3. W przypadku gdy przewiduje to jego własne prawo i z zastrzeżeniem określonych w nim warunków, organ wydający może zażądać, by oświadczenia były składane pod przyrzeczeniem lub w formie oficjalnego oświadczenia zastępującego przyrzeczenie.

4. Organ wydający podejmuje wszelkie niezbędne kroki, by poinformować beneficjentów o wniosku o wydanie poświadczenia. W razie potrzeby, w celu ustalenia okoliczności, które mają być poświadczone, przesłuchuje on każdą zaangażowaną osobę oraz każdego wykonawcę lub zarządcę i zamieszcza ogłoszenia publiczne mające na celu umożliwienie innym ewentualnym beneficjentom zgłoszenie swoich praw.

5. Do celów niniejszego artykułu właściwy organ państwa członkowskiego przekazuje, na wniosek, organowi wydającemu innego państwa członkowskiego informacje zawarte w szczególności w księgach wieczystych, rejestrach stanu cywilnego i w rejestrach, w których zarejestrowano dokumenty i fakty mające znaczenie dla dziedziczenia lub małżeńskiego ustroju majątkowego zmarłego lub ustroju mu odpowiadającego w przypadkach, gdy dany właściwy organ byłby uprawniony, na mocy prawa krajowego, do przekazania takich informacji innemu organowi krajowemu.

Artykuł 67

Wydanie poświadczenia

1. Organ wydający niezwłocznie wydaje poświadczenie zgodnie z procedurą określoną w niniejszym rozdziale wtedy, gdy okoliczności, które mają zostać poświadczone, zostały ustalone na mocy prawa właściwego dla dziedziczenia lub na mocy innego prawa właściwego dla danych kwestii. Organ wydający wykorzystuje formularz przyjęty zgodnie z procedurą doradczą, o której mowa w art. 81 ust. 2.

Organ wydający nie wydaje poświadczenia, w szczególności jeżeli:

- a) okoliczności, które mają być poświadczone, są kwestionowane; lub
- b) poświadczenie nie byłoby zgodne z orzeczeniem dotyczącym tych samych okoliczności.

2. Organ wydający podejmuje wszelkie niezbędne kroki, by poinformować beneficjentów o wydaniu poświadczenia.

Artykuł 68

Treść poświadczenia

Poświadczenie zawiera następujące informacje, w zakresie, w jakim są one wymagane ze względu na cel jego wydania:

- a) nazwa i adres organu wydającego;
- b) numer referencyjny sprawy;
- c) okoliczności, na podstawie których organ wydający uznaje się za właściwy do wydania poświadczenia;
- d) data wydania;
- e) informacje dotyczące wnioskodawcy: nazwisko (nazwisko rodowe, jeśli dotyczy), imię (imiona), płeć, data i miejsce urodzenia, stan cywilny, obywatelstwo, numer identyfikacyjny (jeśli dotyczy), adres i stosunki łączące go ze zmarłym, jeśli dotyczy;
- f) informacje dotyczące zmarłego: nazwisko (nazwisko rodowe, jeśli dotyczy), imię (imiona), płeć, data i miejsce urodzenia, stan cywilny, obywatelstwo, numer identyfikacyjny (jeśli dotyczy), adres w chwili śmierci, data i miejsce śmierci;
- g) informacje dotyczące beneficjentów: nazwisko (nazwisko rodowe, jeśli dotyczy), imię (imiona) i numer identyfikacyjny (jeśli dotyczy);
- h) informacje dotyczące małżeńskiej umowy majątkowej zawartej przez zmarłego lub, w stosownych przypadkach, umowy zawartej przez zmarłego w ramach stosunku uznanego przez prawo dla niego właściwe za mający skutki porównywalne do małżeństwa, oraz informacje o małżeńskim ustroju majątkowym lub ustroju majątkowym mu równoważnym;
- i) prawo właściwe dla dziedziczenia oraz okoliczności, na podstawie których ustalona została właściwość tego prawa;
- j) informacje o tym, czy chodzi o dziedziczenie testamentowe czy ustawowe, w tym informacje dotyczące okoliczności

powodujących powstanie praw lub uprawnień spadkobierców, zapisobierców, wykonawców testamentów lub zarządców spadku;

- k) w stosownych przypadkach informacje o rodzaju przyjęcia lub odrzuceniu spadku w odniesieniu do każdego z beneficjentów;
- l) udział przypadający każdemu ze spadkobierców oraz, w stosownych przypadkach, wykaz praw lub składników majątku przypadających każdemu ze spadkobierców;
- m) wykaz praw lub składników majątku przypadających każdemu zapisobiercy;
- n) ograniczenia praw spadkobiercy(-ów) oraz, w stosownych przypadkach, zapisobiercy(-ów) na mocy prawa właściwego dla dziedziczenia lub na mocy rozrządzenia na wypadek śmierci;
- o) uprawnienia wykonawcy testamentu lub zarządcy spadku oraz ograniczenia tych uprawnień na mocy prawa właściwego dla dziedziczenia lub na mocy rozrządzenia na wypadek śmierci.

Artykuł 69

Skutki poświadczenia

1. Poświadczenie rodzi skutki we wszystkich państwach członkowskich bez wymogu stosowania jakiegokolwiek szczególnej procedury.
2. Domniemywa się, że poświadczenie prawidłowo stwierdza okoliczności, które ustalono na mocy prawa właściwego dla dziedziczenia lub na mocy innego prawa właściwego dla danych kwestii. Domniemywa się, że osoba wymieniona w poświadczeniu jako spadkobierca, zapisobierca, wykonawca testamentu lub zarządca spadku posiada status wymieniony w poświadczeniu lub posiada prawa lub uprawnienia określone w poświadczeniu bez żadnych warunków ani ograniczeń odnoszących się do tych praw lub uprawnień innych niż określone w poświadczeniu.
3. Domniemywa się, że każda osoba, która działając na podstawie informacji poświadczonych w poświadczeniu, dokona płatności lub która przekaże przedmioty osobie wskazanej w poświadczeniu jako osoba uprawniona do przyjęcia płatności lub przedmiotów, dokonała czynności prawnej z osobą uprawnioną do przyjęcia płatności lub przedmiotów, chyba że osoba ta wie, że treść poświadczenia jest nieprawidłowa lub nie jest świadoma tej nieprawidłowości z powodu rażącego niedbalstwa.

4. W przypadku gdy osoba wymieniona w poświadczeniu jako osoba uprawniona do dysponowania majątkiem spadkowym dokonuje rozporządzenia na rzecz innej osoby, domniemywa się, że ta inna osoba, jeśli działa na podstawie informacji poświadczonych w poświadczeniu, dokonała czynności prawnej z osobą uprawnioną do dysponowania przedmiotowym majątkiem, chyba że osoba ta wie, że treść poświadczenia jest nieprawidłowa lub nie jest świadoma tej nieprawidłowości z powodu rażącego niedbalstwa.

5. Poświadczenie stanowi ważny dokument na potrzeby dokonania wpisu majątku spadkowego do właściwego rejestru państwa członkowskiego, z zastrzeżeniem art. 1 ust. 2 lit. k) i l).

Artykuł 70

Poświadczony odpisy poświadczenia

1. Organ wydający przechowuje oryginał poświadczenia i wydaje poświadczony odpis lub odpisy wnioskodawcy i każdemu, kto wykaże uzasadniony interes.

2. Do celów art. 71 ust. 3 i art. 73 ust. 2 organ wydający prowadzi wykaz osób, którym zostały wydane poświadczony odpisy zgodnie z ust. 1.

3. Wydane poświadczony odpisy pozostają ważne przez ograniczony okres sześciu miesięcy, który ma być wskazany w poświadczonym odpisie przez opatrzenie go datą ważności. W wyjątkowych, należycie uzasadnionych przypadkach, organ wydający może, w drodze odstępstwa, postanowić, że okres ważności będzie dłuższy. Po upływie tego okresu osoba posiadająca poświadczony odpis musi wystąpić z wnioskiem do organu wydającego o przedłużenie okresu ważności poświadczony odpisu lub o nowy poświadczony odpis, by móc wykorzystać poświadczenie do celów wskazanych w art. 63.

Artykuł 71

Sprostowanie, zmiana lub uchylenie poświadczenia

1. Na wniosek każdej osoby, która wykaże uzasadniony interes, lub z urzędu organ wydający dokonuje sprostowania poświadczenia w przypadku wystąpienia błędu pisarskiego.

2. Na wniosek każdej osoby, która wykaże uzasadniony interes, lub – gdy jest to możliwe na mocy prawa krajowego – z urzędu organ wydający dokonuje zmiany poświadczenia lub je uchyła, w przypadku gdy ustalono, że poświadczenie lub jego poszczególne części są nieprawidłowe.

3. Organ wydający bezzwłocznie informuje wszystkie osoby, którym zgodnie z art. 70 ust. 1 wydano poświadczony odpisy poświadczenia, o każdym sprostowaniu, zmianie lub uchyleniu.

Artykuł 72

Procedury odwoławcze

1. Każda osoba uprawniona do wystąpienia o wydanie poświadczenia może odwołać się od decyzji podjętych przez organ wydający zgodnie z art. 67.

Każda osoba, która wykaże uzasadniony interes może odwołać się od decyzji podjętych przez organ wydający zgodnie z art. 71 i art. 73 ust. 1 lit. a).

Odwołanie wnosi się do organu sądowego w państwie członkowskim organu wydającego zgodnie z prawem tego państwa.

2. Jeżeli w wyniku odwołania, o którym mowa w ust. 1, zostanie ustalone, że wydane poświadczenie jest nieprawidłowe, właściwy organ sądowy dokonuje sprostowania, zmienia lub uchyła poświadczenie albo zapewnia sprostowanie, zmianę lub uchylenie poświadczenia przez organ wydający.

Jeżeli w wyniku odwołania, o którym mowa w ust. 1, zostanie ustalone, że odmowa wydania poświadczenia była nieuzasadniona, właściwy organ sądowy wydaje poświadczenie lub zapewnia, aby organ wydający ponownie zbadał sprawę i podjął nową decyzję.

Artykuł 73

Zawieszenie skutków poświadczenia

1. Skutki poświadczenia mogą być zawieszane przez:

a) organ wydający na wniosek każdej osoby, która wykaże uzasadniony interes, do czasu zmiany lub uchylenia poświadczenia zgodnie z art. 71; lub

b) organ sądowy na wniosek każdej osoby uprawnionej do złożenia odwołania od decyzji podjętej przez organ wydający zgodnie z art. 72, do czasu rozpatrzenia odwołania.

2. Organ wydający lub, w stosownym przypadku, organ sądowy bezzwłocznie informuje wszystkie osoby, którym wydano poświadczony odpisy poświadczenia zgodnie z art. 70 ust. 1, o każdym zawieszeniu skutków poświadczenia.

W okresie zawieszenia skutków poświadczenia nie można wydawać kolejnych poświadczony odpisów poświadczenia.

ROZDZIAŁ VII

PRZEPISY OGÓLNE I KOŃCOWE

Artykuł 74

Legalizacja i inne podobne formalności

Żadna legalizacja ani inne podobne formalności nie są wymagane w stosunku do dokumentów wydanych w państwie członkowskim zgodnie z niniejszym rozporządzeniem.

Artykuł 75

Stosunek do istniejących konwencji międzynarodowych

1. Niniejsze rozporządzenie nie stanowi przeszkody dla stosowania konwencji międzynarodowych, których stroną, w chwili przyjęcia niniejszego rozporządzenia, jest jedno lub większa liczba państw członkowskich, a które dotyczą spraw objętych przepisami niniejszego rozporządzenia.

W szczególności państwa członkowskie będące umawiającymi się stronami konwencji haskiej z dnia 5 października 1961 r. dotyczącej kolizji praw w przedmiocie formy rozporządzeń testamentowych nadal stosują postanowienia tej konwencji zamiast art. 27 niniejszego rozporządzenia w odniesieniu do formalnej ważności testamentów i testamentów wspólnych.

2. Niezależnie od ust. 1 niniejsze rozporządzenie ma – w stosunkach między państwami członkowskimi – pierwszeństwo przed konwencjami zawartymi wyłącznie pomiędzy dwoma państwami członkowskimi lub większą ich liczbą, w zakresie, w jakim konwencje te dotyczą kwestii uregulowanych niniejszym rozporządzeniem.

3. Niniejsze rozporządzenie nie wyklucza stosowania Konwencji z dnia 19 listopada 1934 r. między Danią, Finlandią, Islandią, Norwegią i Szwecją obejmującej przepisy prawa prywatnego międzynarodowego dotyczące dziedziczenia, testamentów i zarządzania spadkiem, w wersji zmienionej porozumieniem międzyrządowym między tymi państwami z dnia 1 czerwca 2012 r. przez państwa członkowskie będące jej stronami, w zakresie, w jakim konwencja ta przewiduje:

- a) przepisy dotyczące proceduralnych aspektów zarządzania spadkiem określonych w konwencji oraz pomocy w tym zakresie udzielanej przez organy umawiających się państw stron konwencji; oraz
- b) uproszczone i szybsze procedury uznawania i wykonywania orzeczeń w sprawach spadkowych.

Artykuł 76

Związek z rozporządzeniem Rady (WE) nr 1346/2000

Niniejsze rozporządzenie pozostaje bez wpływu na stosowanie rozporządzenia Rady (WE) nr 1346/2000 z dnia 29 maja 2000 r. w sprawie postępowania upadłościowego ⁽¹⁾.

Artykuł 77

Informacje udostępniane do wiadomości publicznej

Z myślą o udostępnianiu informacji do wiadomości publicznej w ramach europejskiej sieci sądowej w sprawach cywilnych i handlowych państwa członkowskie przekazują Komisji krótkie podsumowanie ich krajowego ustawodawstwa i procedur dotyczących dziedziczenia, w tym informacje o rodzaju organów właściwych w sprawach spadkowych i informacje o rodzaju organów właściwych do przyjmowania oświadczeń o przyjęciu lub odrzuceniu spadku, zapisu lub udziału obowiązkowego.

Państwa członkowskie przekazują także arkusze informacyjne zawierające wykaz wszystkich dokumentów lub informacji zazwyczaj wymaganych do celów rejestracji nieruchomości znajdujących się na ich terytorium.

Państwa członkowskie stale aktualizują te informacje.

Artykuł 78

Informacje na temat danych kontaktowych i procedur

1. Do dnia 16 stycznia 2014 r. państwa członkowskie przekazują Komisji:

- a) nazwy i dane kontaktowe sądów lub organów właściwych w zakresie rozpatrywania wniosków o stwierdzenie wykonalności orzeczeń zgodnie z art. 45 ust. 1 oraz w zakresie rozpatrywania środków zaskarżenia od orzeczeń wydanych w sprawie takich wniosków zgodnie z art. 50 ust. 2;
- b) informacje o procedurach zaskarżenia orzeczenia wydanego w następstwie wniesienia środka zaskarżenia, o których mowa w art. 51;
- c) odpowiednie informacje o organach właściwych do wydania poświadczenia zgodnie z art. 64; oraz
- d) informacje o procedurach odwoławczych, o których mowa w art. 72.

Państwa członkowskie przekazują Komisji informacje o wszelkich późniejszych zmianach tych informacji.

⁽¹⁾ Dz.U. L 160 z 30.6.2000, s. 1.

2. Komisja ogłasza informacje przekazane zgodnie z ust. 1 w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*, z wyjątkiem adresów i innych danych kontaktowych sądów i organów, o których mowa w ust. 1 lit. a).

3. Komisja udostępnia do wiadomości publicznej w każdej innej stosownej formie wszystkie informacje przekazane jej zgodnie z ust. 1, w szczególności przy wykorzystaniu europejskiej sieci sądowej w sprawach cywilnych i handlowych.

Artykuł 79

Sporządzanie wykazu zawierającego informacje, o których mowa w art. 3 ust. 2, i wszelkie późniejsze zmiany wprowadzane do tego wykazu

1. Na podstawie powiadomień od państw członkowskich Komisja sporządza wykaz innych organów i przedstawicieli zawodów prawniczych, o których mowa w art. 3 ust. 2.

2. Państwa członkowskie powiadamiają Komisję o wszelkich zmianach informacji zawartych w tym wykazie. Komisja odpowiednio zmienia ten wykaz.

3. Komisja publikuje wykaz i wszelkie zmiany wprowadzone do tego wykazu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

4. Komisja udostępnia wszystkie informacje przekazane jej zgodnie z ust. 1 i 2 do wiadomości publicznej za pomocą wszelkich odpowiednich środków, w szczególności przy wykorzystaniu europejskiej sieci sądowej w sprawach cywilnych i handlowych.

Artykuł 80

Ustanowienie zaświadczeń i formularzy, o których mowa w art. 46, 59, 60, 61, 65 i 67, i wprowadzanie do nich zmian

Komisja przyjmuje akty wykonawcze ustanawiające zaświadczenia i formularze, o których mowa w art. 46, 59, 60, 61, 65 i 67, i wprowadzające do nich zmiany. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą doradczą, o której mowa w art. 81 ust. 2.

Artykuł 81

Procedura komitetowa

1. Komisję wspomaga komitet. Komitet ten jest komitetem w rozumieniu rozporządzenia (UE) nr 182/2011.

2. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu, stosuje się art. 4 rozporządzenia (UE) nr 182/2011.

Artykuł 82

Przegląd

Do dnia 18 sierpnia 2025 r. Komisja przedstawia Parlamentowi Europejskiemu, Radzie i Europejskiemu Komitetowi Ekonomiczno-Społecznemu sprawozdanie dotyczące stosowania niniejszego rozporządzenia, w tym ocenę wszelkich problemów praktycznych napotkanych w związku z równoległymi pozasądowymi rozstrzygnięciami spraw spadkowych w różnych państwach członkowskich lub w związku z rozstrzygnięciami pozasądowym w jednym państwie członkowskim dokonywanym równoległe do rozstrzygnięcia przez sąd w innym państwie członkowskim. Do sprawozdania dołącza się w stosownych przypadkach wnioski dotyczące zmian.

Artykuł 83

Przepisy przejściowe

1. Niniejsze rozporządzenie stosuje się do dziedziczenia po osobach zmarłych w dniu lub po dniu 17 sierpnia 2015 r.

2. W sytuacji, w której zmarły przed dniem 17 sierpnia 2015 r. dokonał wyboru prawa właściwego dla dziedziczenia, wybór ten jest ważny, o ile spełnia warunki określone w rozdziale III lub o ile jest on ważny na podstawie przepisów prawa prywatnego międzynarodowego, które obowiązywały w chwili dokonania wyboru w państwie, w którym zmarły miał miejsce zwykłego pobytu lub w którymkolwiek z państw, którego obywatelstwo posiadał.

3. Rozrządzenie na wypadek śmierci dokonane przed dniem 17 sierpnia 2015 r. jest dopuszczalne i ważne materialnie oraz formalnie, o ile spełnia warunki określone w rozdziale III lub jeżeli jest ono dopuszczalne i ważne materialnie oraz formalnie na podstawie przepisów prawa prywatnego międzynarodowego, które obowiązywały w chwili dokonania rozrządzenia w państwie, w którym zmarły miał miejsce zwykłego pobytu lub w którymkolwiek z państw, którego obywatelstwo posiadał lub w państwie członkowskim organu rozpatrującego sprawę spadkową.

4. Jeżeli rozrządzenie na wypadek śmierci zostało dokonane przed dniem 17 sierpnia 2015 r. zgodnie z prawem, które zmarły mógł wybrać zgodnie z niniejszym rozporządzeniem, prawo to uważa się za wybrane jako prawo właściwe dla dziedziczenia.

*Artykuł 84***Wejście w życie**

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się od dnia 17 sierpnia 2015 r., z wyjątkiem art. 77 i 78, które stosuje się od dnia 16 stycznia 2014 r., oraz art. 79, 80 i 81, które stosuje się od dnia 5 lipca 2012 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane w państwach członkowskich zgodnie z Traktatami.

Sporządzono w Strasburgu dnia 4 lipca 2012 r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego

M. SCHULZ

Przewodniczący

W imieniu Rady

A. D. MAVROYIANNIS

Przewodniczący

ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY (UE) NR 651/2012**z dnia 4 lipca 2012 r.****w sprawie emisji monet euro**

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
w szczególności jego art. 133,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom
narodowym,uwzględniając opinię Europejskiego Banku Centralnego ⁽¹⁾,stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą ⁽²⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) W konkluzjach Rady z dnia 23 listopada 1998 r. i 5 listopada 2002 r. w sprawie monet euro przeznaczonych do celów kolekcjonerskich, w zaleceniu Komisji 2009/23/WE z dnia 19 grudnia 2008 r. w sprawie wspólnych wytycznych dotyczących narodowych stron i emisji monet euro przeznaczonych do obiegu ⁽³⁾, zatwierdzonym przez konkluzje Rady z dnia 10 lutego 2009 r., oraz w zaleceniu Komisji 2010/191/EU z dnia 22 marca 2010 r. dotyczącym zakresu i skutków statusu banknotów i monet euro jako prawnego środka płatniczego ⁽⁴⁾ określono zalecane praktyki w odniesieniu do emitowania monet euro przeznaczonych do obiegu, w tym okolicznościowych obiegowych monet euro, oraz konsultacji przed zniszczeniem monet euro nadających się do obiegu oraz używania kolekcjonerskich monet euro.
- (2) Brak wiążących przepisów dotyczących emisji monet euro może prowadzić do stosowania różnych praktyk w poszczególnych państwach członkowskich i nie zapewnia wystarczająco zintegrowanych ram dla wspólnej waluty. W interesie przejrzystości i pewności prawnej konieczne jest zatem, by wprowadzić wiążące przepisy dotyczące emisji monet euro.

- (3) Zgodnie z rozporządzeniem Rady (WE) nr 974/98 z dnia 3 maja 1998 r. w sprawie wprowadzenia euro ⁽⁵⁾ monety denominowane w euro i w centach, spełniające wymogi w zakresie nominału i specyfikacji technicznej określone przez Radę, mają status prawnego środka płatniczego we wszystkich państwach członkowskich, których walutą jest euro. Nominały i parametry techniczne monet euro zostały określone w rozporządzeniu Rady (WE) nr 975/98 z dnia 3 maja 1998 r. w sprawie nominałów i parametrów technicznych monet euro przeznaczonych do obiegu ⁽⁶⁾.
- (4) Państwa członkowskie, których walutą jest euro, powinny również mieć możliwość emitowania monet okolicznościowych o nominale 2 euro celem upamiętnienia szczególnych wydarzeń, w określonych na rok i na emitujące państwo członkowskie pułapach dotyczących liczby emisji monet tego rodzaju. Należy ustalić maksymalną wielkość emisji okolicznościowych monet euro celem zapewnienia, by monety te stanowiły niewielki odsetek łącznej liczby monet o nominale 2 euro znajdujących się w obiegu. Taka maksymalna wielkość emisji powinna jednak umożliwiać emisję takiej ilości monet, która zapewni faktyczny obieg tych okolicznościowych monet euro.
- (5) Państwa członkowskie, których walutą jest euro, powinny mieć również możliwość emitowania kolekcjonerskich monet euro, które nie są przeznaczone do obiegu i które powinny być łatwe do odróżnienia od monet obiegowych. Kolekcjonerskie monety euro powinny posiadać status prawnego środka płatniczego wyłącznie w państwie członkowskim emisji i nie powinny być emitowane w celu wprowadzenia ich do obiegu.
- (6) Właściwe jest, by emisje kolekcjonerskich monet euro były rozliczane pod względem liczby monet, która ma zostać zatwierdzona przez Europejski Bank Centralny, ale raczej łącznie niż dla każdej emisji z osobna.
- (7) Stosowanie różnych nominałów monet euro oraz banknotów euro, przy obecnych założeniach, powinno być okresowo szczegółowo analizowane przez właściwe instytucje pod kątem kryteriów kosztów i akceptacji społecznej. W szczególności Komisja powinna przeprowadzać ocenę skutków dalszej emisji monet o nominale 1 centa i 2 centów.
- (8) Aby zapobiegać niszczeniu nadających się do obiegu monet euro przez jedno państwo członkowskie, podczas gdy istnieje zapotrzebowanie na takie monety w innym państwie członkowskim, powinny one przeprowadzać wzajemne konsultacje przed zniszczeniem takich monet,

⁽¹⁾ Dz.U. C 273 z 16.9.2011, s. 2.

⁽²⁾ Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 22 maja 2012 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym) i decyzja Rady z dnia 26 czerwca 2012 r.

⁽³⁾ Dz.U. L 9 z 14.1.2009, s. 52.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 83 z 30.3.2010, s. 70.

⁽⁵⁾ Dz.U. L 139 z 11.5.1998, s. 1.

⁽⁶⁾ Dz.U. L 139 z 11.5.1998, s. 6.

PRZYJMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Definicje

Na użytek niniejszego rozporządzenia stosuje się następujące definicje:

- 1) „monety obiegowe” oznaczają monety euro przeznaczone do obiegu, których nominały i parametry techniczne zostały określone w rozporządzeniu (WE) nr 975/98;
- 2) „monety okolicznościowe” oznaczają monety obiegowe przeznaczone do upamiętnienia szczególnych wydarzeń zgodnie z art. 1h rozporządzenia (WE) nr 975/98;
- 3) „monety kolekcjonerskie” oznaczają monety euro przeznaczone do kolekcjonowania, które nie są emitowane z myślą o wprowadzeniu ich do obiegu.

Artykuł 2

Rodzaje monet euro

1. Państwa członkowskie mogą emitować dwa rodzaje monet euro: monety obiegowe i monety kolekcjonerskie.
2. Komisja przeprowadza ocenę skutków dalszej emisji monet o nominale 1 centa i 2 centów. Ocena skutków zawiera analizę kosztów i korzyści, która uwzględnia realne koszty bicia tych monet w stosunku do ich wartości i korzyści.

Artykuł 3

Emisja monet obiegowych

1. Monety obiegowe są emitowane i wprowadzane do obiegu zgodnie ze swoją wartością nominalną.
2. Niewielka część – nieprzekraczająca 5 % skumulowanej łącznej wartości netto i wielkości emisji monet obiegowych wyemitowanych przez państwo członkowskie, przy uwzględnieniu tylko lat z pozytywną emisją netto – może zostać wprowadzona do obrotu powyżej swojej wartości nominalnej, jeśli jest to uzasadnione szczególnym charakterem monety, specjalnym opakowaniem lub wiąże się to z jakimkolwiek innymi dodatkowymi usługami.

Artykuł 4

Emisja monet okolicznościowych

1. Każde państwo członkowskie, którego walutą jest euro, może emitować tylko dwie monety okolicznościowe rocznie, chyba że:
  - a) monety okolicznościowe emitowane są wspólnie przez wszystkie państwa członkowskie, których walutą jest euro; lub

- b) moneta okolicznościowa jest emitowana w związku z czasowym zastępstwem na stanowisku szefa państwa lub gdy stanowisko to pozostaje czasowo nieobsadzone.

2. Łączna liczba monet okolicznościowych wprowadzonych do obiegu w ramach poszczególnych emisji nie może przekraczać wyższego z dwóch następujących pułapów:

- a) 0,1 % skumulowanej łącznej liczby netto monet o nominale 2 euro, które zostały wprowadzone do obiegu przez wszystkie państwa członkowskie, których walutą jest euro, do początku roku poprzedzającego rok emisji danej monety okolicznościowej; pułap ten może zostać podwyższony do 2,0 % skumulowanej łącznej liczby netto monet o nominale 2 euro wyemitowanych przez wszystkie państwa członkowskie, których walutą jest euro, i znajdujących się w obiegu, jeżeli moneta okolicznościowa upamiętnia powszechnie znane i głęboko symboliczne wydarzenie; w takim przypadku emitujące państwo członkowskie powstrzymuje się przez kolejne cztery lata od emisji kolejnej monety okolicznościowej z zastosowaniem podwyższonego pułapu i wskazuje powody uzasadniające decyzję o zastosowaniu podwyższonego pułapu; lub
- b) 5,0 % skumulowanej łącznej liczby netto monet o nominale 2 euro, które zostały wprowadzone do obiegu przez dane państwo członkowskie do początku roku poprzedzającego rok emisji danej monety okolicznościowej;

3. Decyzję o emisji monet okolicznościowych mających wspólny wzór i emitowanych wspólnie przez wszystkie państwa członkowskie, których walutą jest euro, podejmuje Rada. Przy przyjmowaniu tej decyzji zawieszają się prawo głosu państw członkowskich, których walutą nie jest euro.

Artykuł 5

Emisja monet kolekcjonerskich

1. Monety kolekcjonerskie mają status prawnego środka płatniczego jedynie w emitującym państwie członkowskim.

Emitujące państwo członkowskie jest wyraźnie i w łatwy rozpoznawalny sposób wskazane na monecie.

2. W celu łatwego odróżnienia od monet obiegowych monety kolekcjonerskie spełniają wszystkie z następujących kryteriów:

- a) ich wartość nominalna jest inna od wartości nominalnej monet obiegowych;
- b) nie widnieją na nich obrazy podobne do tych, które widnieją na wspólnych stronach monet obiegowych, a jeżeli widnieją na nich obrazy podobne do widniejących na którejkolwiek z narodowych stron monet obiegowych, można je nadal łatwo rozróżnić po ogólnym wyglądzie;

- c) ich barwa, średnica i waga znacznie się różnią od tych charakteryzujących monety obiegowe w przypadku co najmniej dwóch z trzech powyższych cech; różnica uznawana jest za znaczną, jeżeli wartości z uwzględnieniem tolerancji wykraczają poza granice tolerancji ustalone dla monet obiegowych; oraz
- d) nie mają one kształtowanego brzegu z drobnymi półokrągłymi nacięciami ani kształtu „hiszpańskiego kwiatu”.
3. Monety kolekcjonerskie mogą być wprowadzane do obrotu po cenie równej wartości nominalnej lub od niej wyższej.
4. Emisja monet kolekcjonerskich jest rozliczana łącznie pod względem liczby wyemitowanych monet zatwierdzonej przez Europejski Bank Centralny.
5. Państwa członkowskie podejmują wszelkie odpowiednie środki, aby zniechęcać do posługiwania się monetami kolekcjonerskimi jako środkiem płatniczym.

Artykuł 6

Konsultacje przed zniszczeniem monet obiegowych

Przed zniszczeniem monet obiegowych, które nie są monetami euro nienadającymi się do obiegu w rozumieniu art. 2 lit. b) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (EU) nr 1210/2010 z dnia 15 grudnia 2010 r. w sprawie weryfikacji autentyczności monet euro oraz postępowania z monetami euro nienadającymi się do obiegu⁽¹⁾, państwa członkowskie konsultują się wzajemnie za pośrednictwem odpowiedniego podkomitetu Komitetu Ekonomiczno-Finansowego i informują dyrektorów mennic państw członkowskich, których walutą jest euro.

Artykuł 7

Wejście w życie

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane w państwach członkowskich zgodnie z Traktatami.

Sporządzono w Strasburgu dnia 4 lipca 2012 r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego

M. SCHULZ
Przewodniczący

W imieniu Rady

A. D. MAVROYIANNIS
Przewodniczący

⁽¹⁾ Dz.U. L 339 z 22.12.2010, s. 1.

SPROSTOWANIA

Sprostowanie do rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1235/2010 z dnia 15 grudnia 2010 r. zmieniającego – w zakresie nadzoru nad bezpieczeństwem farmakoterapii w odniesieniu do produktów leczniczych stosowanych u ludzi – rozporządzenie (WE) nr 726/2004 ustanawiające wspólnotowe procedury wydawania pozwoleń dla produktów leczniczych stosowanych u ludzi i do celów weterynaryjnych i nadzoru nad nimi oraz ustanawiające Europejską Agencję Leków i rozporządzenie (WE) nr 1394/2007 w sprawie produktów leczniczych terapii zaawansowanej

(Dziennik Urzędowy Unii Europejskiej L 348 z dnia 31 grudnia 2010 r.)

Strona 6, art. 1 pkt 7:

zamiast: „7) artykuł 16 otrzymuje brzmienie:

»Artykuł 16

(...)

3. Posiadacz pozwolenia na dopuszczenie do obrotu zapewnia, by informacje o produkcie były na bieżąco dostosowywane do aktualnego stanu wiedzy naukowej, w tym do wniosków z przeprowadzonych ocen oraz do zaleceń udostępnianych publicznie za pośrednictwem europejskiej strony internetowej nt. leków utworzonej zgodnie z art. 26.

4. W celu zapewnienia sobie możliwości stałej oceny bilansu ryzyko-korzyść Agencja może w każdej chwili zwrócić się do posiadacza pozwolenia na dopuszczenie do obrotu z wnioskiem o przesłanie danych potwierdzających, że bilans ryzyko-korzyść pozostaje pozytywny. Posiadacz pozwolenia na dopuszczenie do obrotu udziela pełnych i terminowych odpowiedzi na taki wniosek.

Agencja może w każdej chwili zwrócić się do posiadacza pozwolenia na dopuszczenie do obrotu z wnioskiem o przekazanie kopii pełnego opisu systemu nadzoru nad bezpieczeństwem farmakoterapii. Posiadacz pozwolenia na dopuszczenie do obrotu przekazuje taką kopię najpóźniej w terminie siedmiu dni od daty otrzymania wniosku.»

powinno być: „7) w art. 16 ust. 1, 2 i 3 otrzymują brzmienie:

»Artykuł 16

(...)

3. Posiadacz pozwolenia na dopuszczenie do obrotu zapewnia, by informacje o produkcie były na bieżąco dostosowywane do aktualnego stanu wiedzy naukowej, w tym do wniosków z przeprowadzonych ocen oraz do zaleceń udostępnianych publicznie za pośrednictwem europejskiej strony internetowej nt. leków utworzonej zgodnie z art. 26.

3a. W celu zapewnienia sobie możliwości stałej oceny bilansu ryzyko-korzyść Agencja może w każdej chwili zwrócić się do posiadacza pozwolenia na dopuszczenie do obrotu z wnioskiem o przesłanie danych potwierdzających, że bilans ryzyko-korzyść pozostaje pozytywny. Posiadacz pozwolenia na dopuszczenie do obrotu udziela pełnych i terminowych odpowiedzi na taki wniosek.

Agencja może w każdej chwili zwrócić się do posiadacza pozwolenia na dopuszczenie do obrotu z wnioskiem o przekazanie kopii pełnego opisu systemu nadzoru nad bezpieczeństwem farmakoterapii. Posiadacz pozwolenia na dopuszczenie do obrotu przekazuje taką kopię najpóźniej w terminie siedmiu dni od daty otrzymania wniosku.»

CENY PRENUMERATY w 2012 r. (bez VAT, włącznie z normalną opłatą za dostawę przesyłki)

Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, wyłącznie wersja papierowa	w 22 językach urzędowych UE	1 200 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, wersja papierowa + roczne wydanie na płycie DVD	w 22 językach urzędowych UE	1 310 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, seria L, wyłącznie wersja papierowa	w 22 językach urzędowych UE	840 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, miesięczne wydanie na płycie DVD (komplet)	w 22 językach urzędowych UE	100 EUR/rok
Suplement do Dziennika Urzędowego (seria S) – Ogłoszenia o przetargach, płyta DVD raz w tygodniu	wielojęzyczny: w 23 językach urzędowych UE	200 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, seria C – Konkursy	w językach, których dotyczy konkurs	50 EUR/rok

Prenumerata *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*, który jest wydawany w językach urzędowych Unii, dostępna jest w 22 wersjach językowych. Dziennik Urzędowy składa się z dwóch serii – L (Legislacja) oraz C (Informacje i zawiadomienia).

Dla każdej wersji językowej jest otwierana osobna prenumerata.

Zgodnie z rozporządzeniem Rady (WE) nr 920/2005, opublikowanym w Dzienniku Urzędowym L 156 z dnia 18 czerwca 2005 r., instytucje Unii Europejskiej nie mają obowiązku sporządzania wszystkich aktów prawnych w języku irlandzkim ani publikowania ich w tym języku. W związku z tym irlandzkie wydania Dziennika Urzędowego sprzedawane są osobno.

Prenumerata Suplementu do Dziennika Urzędowego (seria S – Ogłoszenia o przetargach) obejmuje wszystkie 23 wersje językowe na pojedynczej płycie DVD.

Na żądanie prenumeratorzy *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej* mogą otrzymać różne załączniki do Dziennika Urzędowego. Prenumeratory informowani są o publikacji załączników poprzez zawiadomienia dołączane do *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*.

Sprzedaż i prenumerata

Prenumeratę różnych odpłatnych publikacji wydawanych okresowo, na przykład prenumeratę *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*, można zamówić u naszych dystrybutorów handlowych. Wykaz dystrybutorów handlowych znajduje się na stronie internetowej:

http://publications.europa.eu/others/agents/index_pl.htm

Portal EUR-Lex (<http://eur-lex.europa.eu>) zapewnia bezpośredni i bezpłatny dostęp do prawodawstwa Unii Europejskiej. EUR-Lex umożliwia dostęp do *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej* oraz traktatów, aktów prawnych, orzecznictwa i aktów przygotowawczych.

Dodatkowe informacje o Unii Europejskiej znajdują się na stronie: <http://europa.eu>

